La început...

Începusem ziua ca de obicei cu mărunțișurile gospodărești și seara când voiam să mă retrag pentru lectură, am primit un mesaj pe mail de la o necunoscută, care glăsuia astfel:

„Felicitări domnul meu, sunteți un om cu umor. Mi-a plăcut cum l-ați apostrofat pe reporterul acela care își anunța ascultătorii că transmite sinistrul în direct și că la nu știu ce fermă, în timpul calamității, au murit șase stupi...
Sunteți umorist? Am auzit că umoriștii sunt niște oameni foarte triști...
Cred că mi-ar face plăcere să vă cunosc, dar așa ceva, pentru moment cel puțin, este imposibil. Căpriana"

Mesajul fusese trimis în timpul zilei dar eu, din obișnuință, deschid netul numai seara, pe tariful redus. Am tresărit când l-am citit, la fel ca un școlar care a fost prins copiind, pentru că lucrurile erau adevărate, deși nu știam de la cine provenea iar numele de Căpriana, nu îmi spunea nimic. Parcă mă văd licean sau student, punând la cale vreo șotie de care noi colegii ne-am fi putut amuza ulterior.
Ce e drept, îmi amintesc de un reportaj din provincie în care ascultătorii erau anunțați de către corespondentul local al cărui nume nu l-am reținut, că transmite în direct o nenorocită de explozie la un bloc de locuințe, calamitate în cursul căreia, au murit și șase stupi... Dar asta se întâmpla acum câteva luni de zile și trăsnaia odată aruncată în eter, ca să nu zic în eter-nitate, nu rezistasem ispitei de a mă amuza trimițându-i câteva rânduri pline de sarcasm.
Și de atunci trecuse atâta timp, nu mai dădusem nici un fel de importanță evenimentului pe care îl consideram revolut, ca acum să primesc acest mail de la... parcă văd o domnișoară de pension care se plictisește cu pregătitul lecțiilor la un internat în care nu s-a adaptat, adoptă internetul și pornește la vânătoare de gadgeturi, cade pe capul vreunui necunoscut ca seara să exclame:
- Vai, ce m-am distrat, vai ce m-am distrat!
Mă intriga necunoscuta care mi-a citit atât de târziu mesajul, și prin ce filieră?
Zilele următoare mi-am îngrijit câțiva pomișori curățindu-i de crengușele de la bază. Când vișinul de pildă, ajunge să treacă de un metru, se umple de mlădițe și pe măsură ce se înalță, acestea ajung să-l stingherească, să-i împiedice creșterea. Îi trebuie și lui un anume format, o coafură, pătrunde și el în lume și această îngrijire îi stimulează creșterea, cum fac grădinarii când copilesc roșiile, de pildă. În plus aveam de dat o luptă permanentă cu salcâmii care cresc acolo unde vrei și unde nu vrei, răsar ca ciupercile după ploaie și primăvara îmi ia o groază de timp să-i mut pe lângă gard, că numai peste câțiva ani, sunt buni de foc.
Tare surprins am fost când am auzit că pentru menținerea stării generale de sănătate a omului, sunt foarte bune ceaiurile din cele mai tinere crengușe de pomi fructiferi dar și din frunzele acestora, precum și ai altor pomi ca: salcâmul, liliacul și chiar arboretul pe care îl întâlnim aproape peste tot.
Dar și mai surprins am fost când l-am văzut într-o zi pe Ilie, unul din vecini, tăind vârful câtorva ramuri, nu mai mari de 10-12 centimetri de măr, păr, vișin și mărunțindu-le, pentru ceai îmi ziceam în sinea mea și pe care, nici una, nici două, le-a înghițit cu apă.
- Ce faci omule?
- Mi-e lene să mai pun de ceai, le înghit direct.
- Păi...
- Nu știai că sunt bune? Privește-le atent că sunt pline de sevă, de viață. Nu fac rău nimănui. Eu sunt ceva mai reticent, mi-ar trebui un anume timp de acomodare cu ideea că le-aș putea... mânca. Așa pur și simplu.
- Încearcă numai două sau trei săptămâni și să-mi spui pe urmă cum te simți. Corpul

opreşte ce-i trebuie, restul se elimină, nu dau obişnuință, nu au nici un fel de contraindicații. Şi pe deasupra nu costă nimic.
Aud câinele lătrând, mă îndrept spre poartă, îmi aduce poştaşul o scrisoare, de fapt o carte din partea unui prieten. Mulțumesc, mă întorc şi mă umplu de amărăciune, oftând. Plicul avea colțul tăiat şi se putea vedea foarte bine ce este înăuntru. Şi cu toate astea, curiozitatea împinsese atât de departe pe cineva, că acesta dezlipise pe o porțiune de câțiva centimetri plicul, să vadă şi despre ce fel de carte este vorba.
Am dat din mână a lehamite şi am coborât din nou în grădină. Gardul improvizat de sârmă, şi câțiva pari de lemn, se părăginise de tot şi trebuia înălțat din nou. Am fi putut pune mână de la mână eu şi vecinul, dar din lipsă de bani, amânasem pentru vremuri mai bune.
Plantasem cu câtva timp în urmă nişte butaşi de viță şi însemnasem locul cu crenguțe rupte dintr-un dud, să văd dacă vor răsări. Vițele au răsărit sau nu, dar crenguțele de dud se prinseseră aproape toate, aşa că parcela începuse să semene cu o plantație inedită de duzi tineri. Mi-am dat seama că Dumnezeu sare întotdeauna să-l ajute pe om şi când acesta este nepriceput sau neajutorat, punându-i absolut totul la îndemână. Am preluat ideea şi am plantat salcâmi pe lângă gard şi când am văzut că mlădițele tinere se înalță bucuroase spre soare, am fost mai bucuros decât dacă aş fi descoperit un continent sau o planetă nouă.
După amiaza am trecut pe la biblioteca din sat căutând ceva de citit deşi sunt departe de a fi parcurs toate cărțile din biblioteca proprie. Îmi place să mă lungesc într-un fotoliu cu picioarele întinse pe un scăunaş şi citesc până simt că mi se închid ochii. Şi atunci dorm fără să mă mişc din loc, nu mai mult de o jumătate de oră, după care mă trezesc mai refăcut ca după cea mai lăudată (şi cu ifose), marcă de cafea. Sau fac apel la o saltea veche de buret pe care o aştern oriunde doresc, principalul doar să-mi vină lumină de sus peste cartea pe care o am în față. După care urmează aceeaşi cunoscută rețetă: îmi obosesc ochii, ațipesc şi fur câteva clipe de somn. Corespondez cu câțiva prieteni şi mă bucur ori de câte ori cineva îşi mai aduce aminte de mine, trimițându-mi veşti dinspre ai lui.
Într-una din zile, satul a fost zguduit de moartea violentă a unui bătrân, atât de tragică şi absurdă, că nici prin minte nu ți-ar fi trecut amănuntele. Calcă o maşină un câine, iese o femeie la stradă, vede ce s-a întâmplat şi intră în casă spunând socrului:
- Ne-a călcat o maşină câinele.
- Şi? A murit?
- Da, săracul, a murit.
- Câinele meu, câinele meu preferat...
Şi ce urmează acum, e atât de incredibil şi de grotesc că te sperii: bătrânul a luat damigeana cu îngrăşământ, furadan, a dus-o la gură şi a băut până când a căzut lat...
Sigur că el era pronunțat labil, dezechilibrat nervos şi a clacat la prima încercare pentru că în realitate, el căuta numai un motiv de sinucidere, hotărârea lui fiind luată pe subconştient cu mult înainte. Şi asta a fost numai picătura care a făcut să se verse paharul, pretextul pentru declanşarea tragediei.
Nici un scriitor de teatru absurd, oricât de fantezist sau genial, nu poate imagina întâmplările la care asistăm sau de care ne este dat să auzim, pentru că arta se inspiră din viață şi nu invers.

A înflorit magnolia

Din timp în timp cumpăr şi niscaiva gazete, citesc aproape totul fie din titluri, fie printr-o parcurgere rapidă şi mi se opresc ochii la câte o „capodoperă" demnă de luat în seamă, mai ales în momentele de mai puțin bună dispoziție. Cum s-a întâmplat de pildă astăzi, nu voi înşirui titlurile de unde le-am cules, dar toate acestea sunt autentice:
- Din cauza ploilor, drumul s-a surpat cu un metru înălțime...
- Boala se manifestă prin tulburări de funcționare a persoanei...
- Găinile au o mărime corpolentă de atâtea chilograme...

- Protejați pielea familiei dvs cu săpunul marca X...
- În aşteptarea înghețului, navele de călători de la Tulcea, au fost ridicate (!) şi duse în altă parte...
Cum le spui tu neicusorule, mai rar!
Mi-am propus odată să compun o listă cu astfel de „perle" ale exprimării noastre media şi pe care să o parcurg ori de câte ori îmi pierd simțul umorului sau am nevoie de mai multă bună dispoziție. Pentru că fără umor, supraviețuirea este aproape imposibilă.
Şi când nici nu mă gândeam, iată că primesc un nou mesaj din partea necunoscutei:

„Bună ziua dle Sebastian,
Ce mai faceți? Aveți şi spirit autocritic. Mi-a plăcut intervenția Dvs pentru cioburi la fabrica de geamuri din Scăieni. Cine este în stare să facă mea culpa din cele care-i aparțin, este un om cu adevărat sincer, nu are ce să ascundă şi nici nu-i este ruşine de scăderile sale.
Sper că nu v-am stricat dispoziția. Este o zi frumoasă de primăvară şi la mine în curte a înflorit magnolia. Zâmbiți vă rog. Căpriana"

Mi-am pus mâinile în cap, m-am scărpinat mai cu foc şi mi-am dat seama imediat de unde ştia necunoscuta toate aceste amănunte, hai să le numim „picante" dar care toate erau adevărate în fond.
Corespondând cu prietenii, mă confesasem unuia din ei şi amănuntul acesta se referea la perioada mea de stagiatură, primisem un loc de muncă printre salariații mai vechi, toți necunoscuți şi care, mi se părea mie, stăteau numai cu ochii pe mine să vadă cum mă comport. Trebuia să dau un telefon la fabrica de geamuri din Scăieni pentru nişte restanțe la cioburi de geam, necesării fabricării de articole sanitare unde lucram. Zis şi făcut, primesc legătura, telefonista îmi spune aveți la telefon pe domnul director, eu care voiam să discut cu un funcționar de rang mai mărunt, mă pierd cu firea, în jurul meu linişte că puteai să auzi musca bâzâind, îi şi vedeam pe colegi cu receptoarele pe mine, gata să-mi scaneze convorbirea silabă cu silabă şi, mă pomenesc dând şi eu drumul unei „capodopere" demne de Guiness Book:
- Dumnevoastră nu mai produceți cioburi?
De parcă ei aveau în plan să producă cioburi ca atare şi nu geamuri. Iar acestea rezultau din spargerile inerente la o astfel de fabrică. Cum ajunsese amănuntul acesta plin de culoare de la prietenul meu la Căpriana, nu mai era un secret. Aveam un calculator vechi de tot, unele din componentele sale atinseseră chiar venerabila vârstă de treizeci de ani şi m-am dus cu el la talcioc să-l vând.
Țin minte ca acum că la intrare văzusem un puşti negricios cu o bicicletă căreia îi montase volan, să semene măcar din acest punct de vedere cu o maşină. Am scăpat de calculator şi tocmai voiam să mă întorc acasă, când s-a oprit în fața mea acelaşi puştan, fără bicicletă de data asta şi care mi-a spus înghițindu-şi cuvintele că de-abia am putut să-l înțeleg:
- Scrie-mi şi mie un pilet de orp.
- Ce să-ți scriu, mă'?
- Un pilet de orp.
- Nu înțeleg ce e aia, un pilet de orp.
- Un bilet de orb, bre.
- Cum e aia, un bilet de orb?
- Că sunt orb, să cerşesc. Îl pui în piept şi gata.
- Fugi măi de-aici şi lasă-mă în pace, că nu fac eu aşa ceva.
Şi mai departe, cel care-mi cumpărase calculatorul, revânduse la rândul lui piesele, bucată cu bucată altora. Întotdeauna sunt alți oameni mai strâmtorați ca noi şi din hazard, hardul şi alte câteva componente nimeriseră la Căpriana care se amuza acum pe socoteala mea.
Şi bâzâitul acestei domnişoare începuse să mă sâcâie. Parcă vedeam o băiețoaică, tunsă scurt, în pantaloni, ceea ce n-am putut să suport la fete, la femei, cu aer de vedetă predestinată şi adoptând un ton protector față de toți dimprejur. Dar eu care m-am lovit în adolescență de destui pereți, mi-am zis că în viață e loc şi de aşa ceva şi am trecut mai departe să-mi văd de ale mele. Cu atât mai mult cu cât, îmi spusese odată cineva, acolo unde apare o femeie de care să depindă ceva, oricât de mic, să vezi ce repede se strică treaba! Fii puțin mai atent şi ai să vezi că toată istoria lumii a fost încurcată numai de femei.

Na-ți-o frântă că ți-am dres-o!
Am mai citit nişte cărți ale unui psiholog Vasile Muşat, cercetător recunoscut şi cu lucrări premiate de Academie şi la mai multe congrese şi simpozioane internaționale şi care, adâncind procesul cunoaşterii senzoriale, aduce la lumină amănunte teribil de interesante despre puterea sugestiei, despre formare intuitivă a convingerilor, despre mecanismele mai puțin cunoscute nouă, publicului larg, de control al percepțiilor, despre raportul dintre o teamă subconştientă, motivată sau nemotivată şi spiritul de conservare la nivel individual, după tipurile de comportament, despre mecanismul prin care o anume chestiune preocupantă şi nerezolvată, se poate transforma într-o obsesie nocivă, în stare să mineze un comportament normal. Şi multe alte concepte între care mi-a fost greu să disting unde se termina abilitatea profesionistului şi unde începea zona nisipurilor mişcătoare, adică unde pătrundea pe terenul speculațiilor.
Pentru seară îmi pogramasem o ieşire la Căminul cultural unde urma să aibă loc un spectacol artistic şi înainte de a ajunge acolo, mi-am dat seama că se petrecuse ceva ieşit din comun şi care avea să modifice totul.
Echipa artistică venită de la județ şi câțiva cântăreți din orchestră intraseră prea devreme la bufetul din apropiere, sala s-a împărțit imediat în două tabere: ai noştri şi ai lor, limbile se dezleagă foarte uşor la băutură, câteva replici piezişe din cauza cărora s-a instalat imediat o stare de ostilitate declarată între potențialii beligeranți.
- Costică, dă-i tu o palmă lu' ăla cu plete.
- Păi de ce, că nu mi-a făcut nimic.
- Dă-i mă ' o palmă cum îți spun eu, că nu te învăț de rău.
- De ce nu-i dai tu?
- Tu nu vezi că sunt cu nevasta? Ce vrei să spună că sunt un bătăuş? Că de-abia ne-am luat şi suntem şi în luna de miere. Fă aşa cum îți spun eu.
- Păi o să dea şi el în mine.
- Asta şi vreau. Păi nu sunt eu prietenul tău? Habar n-ai cum mă mănâncă pe mine palmele. Să vezi tu ce distracție încingem noi aici.
Şi uite aşa de la câteva vorbe năroade, s-a încins o bătaie în toată regula, care pe care şi care apoi s-a transformat într-una fiecare cu fiecare, că nimeni nu mai ştia în cine dă şi de ce dă. Scaune rupte, geamuri sparte, tablourile de pe pereți, totul vraişte.
Afară aşteptau răbdători oamenii de ordine şi când ambele tabere au cerut time-out, au intrat şi ei cu chitanțierul de amenzi, ca într-un spectacol de operetă cu carabinierii lui Offenbach. Aşa că unii au plecat la spital, alții la cabinetul medical cu dinții rupți şi cei care au fost considerați mai recalcitranți şi periculoşi, au fost opriți în arestul local.
Iar Căminul cultural trebuia să intre de-acum în reparații generale că nu mai era în stare să găzduiască nici un fel de manifestare oricât de „artistică" ar fi fost ea.

<u>Provocarea</u>

Răsfoind printre cărți, am dat de o vedere primită din Turcia de la o cunoştință, un kurd pe care l-am cunoscut întâmplător, şi care era autorul unei plachete de versuri, din care îmi oferise şi mie un exemplar cu dedicație. Dedicația era scrisă în franceză, placheta în turcă, mi-a tradus titlul care însemna Trandafirul roşu, semnul rezistenței... l-am făcut semn să nu mai continue, ca să nu alunece discuția pe cine ştie ce teren nesigur.
Încercase niscaiva afaceri în România, nu reuşise nicăieri şi acum îl ajutau conaționalii să aibă din ce trăi. Fuma aproape țigare de la țigare şi era obsedat că poliția română îl persecută sexual... l-am spus din nou că e mai bine pentru amândoi să schimbăm subiectul şi cam acestea au fost discuțiile pe care le-am purtat cu el.
S-a înapoiat, mi-a trimis această vedere în franceză, în care scria negru pe alb că a fost pe punctul să arunce în aer un avion turc (!) şi că a fost la numai cinci secunde de ispravă.
- Bravo, Sebastiane, mi-am zis: acum ai şi dosar de terorist potențial la Interpol. Între noi fie spus, sunt lucruri cu care nici măcar să glumeşti nu este bine, iar eu primisem prin poştă o vedere cu un conținut atât de incriminatoriu! Norocul meu că nu am avut de suportat nimic din cauza acestui bluff.

Vine poştaşul şi-mi aduce o nouă scrisoare, o iau, observ din fugă că fusese dezlipită şi aceasta, nu zic nimic şi mai stâm să schimbăm câteva banalități.
Între timp simt cum mi se umezesc degetele cu care țineam scrisoarea, întrerupem discuția, mă retrag şi constat că fusese lipită de câteva minute cu pelicanol de cea mai proastă calitate şi că acesta începuse să mi se scurgă pe degete. „Al naibii pelicanol, n-a avut timp să se usuce de la Lehliu până aici!"
Dacă eram mai tânăr, ieşeam agresiv la interval: - Uite dom' le cum stau lucrurile, să nu mă prosteşti dumneata pe mine că nu ține.
Altădată am găsit în cutia de scrisori într-o zi de luni, dimineața la prima oră, două scrisori şi factura de telefon. Una din scrisori era venită de o săptămână în sat, am scăzut trei zile, de la ştampila de plecare, restul zăcuse la oficiu şi, fără ştampilă de sosire. M-am înarmat cu toată răbdarea de care eram în stare şi întrebându-l pe diriginte, acesta mi-a explicat candid:
- Domnu' Sebastian, nu mai punem ştampilă la sosire că aşa e regula iar eu nu înregistrez nicăieri scrisorile simple. Numai pe cele recomandate. Ați înțeles?
Pentru mine, răspunsul lui suna cam aşa: eu pot să pun şi la coş scrisorile dumitale şi nu poți să mă reclami nicăieri. Ai înțeles domnule Sebastian?!
Am dat din cap conciliant şi am plecat să-mi văd mai departe de treburile mele. Şi o pace strâmbă, este mai bună ca un război drept. Şi nici acela care caută numai pacea în toate drumurile vieții lui, nu este sigur că de pace va avea parte.
Venise în sat un arab să caute o casă mai arătoasă pentru o simigerie sau o făbricuță de ciorapi, că prețul lânii a ajuns de râs, sau poate altceva, numai bani să iasă. A nimerit pe mâna unei puşlamale care i-a promis de toate, inclusiv o parcelă de...pământ pe lună că are el o cunoştință la NASA şi nu costă prea mult. S-a instalat noul proprietar, a modificat, a modernizat, a introdus apă, şi-a făcut baie, dar nu i-a plăcut culoarea cadei.
- Ce culoare doriți?
- Eu vreau aşa culoare la nisip când suflă simun şi cămila ciuleşte la urechi.
I-a trebuit lui ceva timp să se facă înțeles, descurcărețul i-a spus cât costă şi i-a adus acasă câteva cutii de vopsea germană şi o pensulă. A mai încasat o primă de urgență şi dus a fost. A încercat arabul să vopsească, încăpățânându-se, cada de baie şi pe urmă s-a dat bătut şi i-a trimis vorbă:
- Să nu mai vină pezevenghi ala la mine că impuşc la el.
Escrocii au nevoie de naivi, ca să supraviețuiască. Dar tot aici în sat se aciuase de multă vreme un arab bătrân de la care am auzit o vorbă de duh care mi-a mers la suflet: Când te prinde noaptea în deşert, ridici cortul şi te rogi la Allah să aibă grijă de cămila ta. Dar îți faci şi tu datoria şi o legi.
Seara, iarăşi câteva rânduri de la necunoscută:

Ce mai faceți domnule Sebastian? Sper din toată inima că nu mai aveți probleme nici cu plămânii şi nici cu vederea iar de felul Dvs cred că sunteți un misogin.
De ce nu răspundeți la mesajele mele? Căpriana

De acum mă călcase pe nervi. Afirmațiile ei cu privire la plămâni şi la vedere, erau iarăşi veridice şi nu-mi cădea bine să deschid o discuție pe această temă. Am suferit de plămâni în copilărie, port ochelari şi sunt silit să măresc la intervale aproape regulate numărul de dioptrii.
Asta putea să însemne că-mi forțează mâna, să provoace un răspuns şi tot nu voiam să intru în jocul ei. Dar obrăznicia era prea mare, ca să nu fie pusă la punct. Recunosc că am petrecut o noapte agitată, cu vise de tot felul, mă trezeam amintindu-mi-le, adormeam din nou iar dimineața m-am sculat buimac şi mai obosit decât mă culcasem.
În timpul zilei am citit câte ceva la întâmplare şi mă gândeam să nu mai deschid internetul sau să-mi schimb pur şi simplu adresa de mail şi scăpam fără nici un fel de probleme de această Căpriță care începuse să nu-mi mai dea pace.
Da, dar nici orgoliul meu nu mă lăsa să părăsesc fără repolică, acest aparent câmp de luptă, să o şterg aşa cu coada între picioare.
Gata! M-am şi văzut cocoş, pregătit să cobor în arenă.
Odată hotărârea luată, mi-am mai oferit răgaz câteva zile, timp în care, e drept, verificam

seara dacă a mai apărut ceva pe ecranul monitorului. Şi uite-mă pe mine om în toată firea şi cu scaun la cap, dezgropând securea de război şi aruncând provocarea în eter:

Stimată domnişoară,
Află că am trecut de mult de vârsta pantalonilor scurți. Facem parte din generații diferite, cred că aş putea să-ți fiu tată. Mai bine ai grijă de guleraşele dumitale scrobite şi de fustele cu volănaşe de la pension, decât să te hazardezi, să-ți pierzi timpul scriindu-i unui necunoscut şi aventurându-te într-o corespondență din care nu poate ieşi nimic bun.
Acest mesaj este singurul la care consimt şi nu necesită răspuns. Sebastian

M-am simțit uşurat ca şi când mi s-ar fi luat o piatră de pe inimă şi nu am mai deschis calculatorul timp de câteva ziule bune, măcar să mă controlez pe mine.
Când mi-am făcut curaj şi am trecut iarăşi la verificarea corespondenței, m-am surprins întrebându-mă cum l-o fi primit, mailul meu şi dacă i-o fi trecut pofta să mai hărțuiască oameni serioşi ca mine.
Nu apăruse nimic din partea ei şi parcă-mi părea rău cumva, nici eu nu ştiam să îmi explic de ce.
Foarte bine. Nu am sâcâit-o eu pe ea, ci ea m-a sâcâit pe mine. Trebuie să fiu mulțumit şi pace bună.
Am încercat să-mi văd mai departe de treburi, dar nu mai aveam chef de nimic.
Începeam ceva dar nu mai eram în stare să-l duc până la capăt.

<u>E şi nu e</u>

Au trecut una peste alta, aproape zece zile de pândă reciprocă. Nu mă îndoiam că încearcă să mă fiarbă puțin, măcar din cochetărie, la foc mărunt şi că, mai devreme sau mai târziu, voi primi şi răspunsul pe care acum trebuie să recunosc, îl aşteptam. Şi într-una din zilele următoare a sosit şi suna cam aşa:

Bună ziua domnule Sebastian,
Acesta este exact tipul de răspuns pe care îl aşteptam. Şi nu v-am scris mai degrabă pentru că l-am ținut în fața ochilor şi l-am citit în fiecare zi de mai multe ori până când l-am învățat pe dinafară.
Mustrați-mă că merit, dar să ştiți că n-am purtat niciodată rochii cu guleraşe sau volănaşe. Bunica mea avea aşa ceva şi când lipsea de acasă, îi umblam prin garderobă, mă îmbrăcam în hainele ei şi mă admiram ceasuri întregi în oglindă, închipuindu-mă mare cucoană. Cât despre vârstă, nu vă mai complexați că diferența dintre noi nu este chiar aşa de mare cum vă învchipuiți Dvs. Ce ați zice dacă ați afla că nu intraserăți încă la liceu când eu eram în clasa întâia?
Vă cer scuze cu toată sinceritatea pentru impolitețea de a vă fi întrebat de sănătate. Recunosc că am şarjat să vă epatez, dar se pare că nu v-am surprins şi v-ați dat seama, mult mai devreme decât speram eu, cum am ajuns, fără voia mea, în posesia acestor amănunte care vă privesc.
Nu ştiu ce îmi spune mie, că sunteți un fel de lup singuratic şi pe care nu e bine să-l superi niciodată.
Eu lucrez ca graficiană la un institut de proiectări, sunt perioade când şomăm din lipsă de comenzi dar avem şi perioade de lucru până peste cap, că ne mai luăm şi în geantă pentru acasă.
Bănuiesc că Dvs nu lucrați. Nu vă simțiți mai bine ca noi, robii pâinii de fiecare zi?
Credeți-mă că sunt în stare să stau şi în genunchi pe coji de nucă, numai să ştiu că m-ați iertat. Căpriana

L-am citit şi eu de mai multe ori dar nu ca să-l învăț pe dinafară. Şi am zâmbit observându-i

persiflarea subțire din prima parte a scrisorii, amestecată cu o undă de înțelegere şi duioşie, să nu spun chiar compasiune din cea de a doua parte a ei.
Şi oricât ar părea de ciudat, îmi trecuse toată supărarea.
Nu-i mai purtam nici un fel de ciudă acestei Căpriana care, mi se păruse mie, ținea morțiş să păstrăm legătura. În definitv ce ar fi rău în asta, din moment ce nu dăunează nimănui?
Aşa se face că din această zi, am început să ne scriem cu regularitate, fără să ne mai sinchisim de altceva. Şi cu fiecare din mesajele schimbate, am început să ne cunoaştem ceva mai bine, în limitele unei bune cuviințe care nu a fost niciodată pusă în cauză şi, fără ca vreunul din noi să dorească a-l întâlni pe celălalt.
Doi străini care vor să-şi trimită gânduri bune unul celuilalt, să se ajute prin telepatie şi în mod cu totul dezinteresat. Şi încetul cu încetul, această corespondență a trecut pe primul plan în preocupările mele cotidiene. Urmăream ca un şcolar, cu ochii minții cuvintele aruncate în eter dar cu adresă precisă, bucurându-mă dinainte nu pentru ce avea să-mi răspundă, ci pentru că avea să-mi răspundă.
Trăiesc ca un refugiat pe o insulă pustie, de multă vreme şi nu sufăr nici de sindromul singurătății, nici de cel al inutilității. M-am obişnuit cu dedublarea pe verticală a personalității, dacă pot să mă exprim astfel, eu jupânul, eu sluga şi afară de doi câini şi mai multe pisici, nimeni nu-mi tulbură liniştea universului meu domestic. Lumea se opreşte pentru mine la poartă. Şi chiar strada se opreşte la poarta mea, la modul propriu. Iar pe strada pe care locuiesc, nu se mai află nici o altă casă, ceea ce îmi dă un aer de falsă suficiență. Adevărul este că aşa am cumpărat cu mai mulți ani în urmă casa, aflată pe o fundătură, poziție care mi-a convenit de minune din cauza liniştii dar şi a peisajului reconfortant pe care-l oferă. Din timp în timp primesc ce e drept câte o scrisoare, dar pentru asta am o cutie poştală la poartă. Nu sunt prieten cu televizorul şi ascult de regulă numai ştirile la radio, emisiunile care îmi stârnesc interesul fiind şi acestea din ce în ce mai puține. Şi dacă nu ar fi fost nevoie să ies după cumpărături, să admitem o dată la două zile, aş fi întrerupt cu plăcere şi această legătură cu lumea exterioară. Nu mă deranjeaza că vecina mea este atât de curioasă, că atunci când mă cheamă cineva la poartă, se apropie ghemuită cât poate, fără să fie văzută, credea ea, să ştie şi cu cine stau de vorbă şi, dacă se poate şi ce discutăm. Aveam însă grijă ca după ce rămâneam singur, mă aplecam şi eu căutând-o cu privirea, îi făceam semn cu mâna, odată am vrut să îi strig chiar: cucu, aicea sunt!
Şi atunci, de bine de rău, îmi făcea şi ea semn cu mâna că m-a văzut şi se retrăgea mormăind. Nu mă mai deranja că trăim timpurile care le trăim, că bucuriile vieții se împuținează pe zi ce trece şi că în viitorul apropiat nu se întrezărea nici o ieşire din criză. Mă aflam în situația călătorului care traversează un pustiu, fără nici un fel de țintă de jur împrejur, pustiu în care iată, pe negândite, a răsărit soarele şi recunosc dintr-odată şi drumul dar şi punctele cardinale iar de țintă nu mă mai plâng. Viața însăşi căpătase alte dimensiuni şi devenisem imun la cele mai multe din mizeriile mărunte ale cotidianului. Făceam abstracție şi de faptul că uite unde a ajuns civilizația noastră, să „elibereze" cu sila țări care nu vor să fie „eliberate", iar oamenii din țările ocupate nici nu-şi dădeau seama cât de „liberi" deveniseră ei dintr-odată! „Eliberare" care ucide oamenii nu cu miile sau cu zecile de mii, ci cu sutele de mii... Şi sângele acestora strigă întruna către cer pentru dreptate.
Evenimentele din '89, schimbarea stăpânilor, bucuria noastră, ne-au luat prin surprindere, cu garda jos, țara a dus lipsă de o generație de oameni politici în stare să o scoată la liman. Semn că pentru îndepărtarea noastră de Dumnezeu, mai avem încă de îndurat destulă suferință.
- Und te duci nea Ilie?
- La poştă să pun nişte bani băiatului.
- Păi nu spuneai că lucrează şi stă pe picioarele lui?
- Aşa este, dar mi-a zis că nu se descurcă şi-i mai trebuie.
Oftat prelungit de ambele părți.
- În rest văd că arăți bine, tot verde, tot verde.
- Vai de verdeața mea, taică!
- Dar de ce eşti cătrănit?
- N-am pace de la vecin. De la Mănăilă. Îl cunoşti. Ăla care vorbeşte tot timpul. Care îți intră în curte, în casă, ți se bagă în suflet să vadă ce ai, ce nu ai şi pe urmă umple satul cu tot

felul de prostii.
Îl ştiam. Trecea prin fundul grădinii să vadă dacă am plivit sau nu buruienile şi mă arăta cu degetul că sunt leneş.
- Mi-a venit până la poartă, s-a uitat prin uluci, doar să vadă ceva de care să râdă. Pusesem mâna pe cazma, scosesem un pui de vişin care răsărise chiar în mijlocul bătăturii şi pe care l-am plantat mai departe. Eh, pentru gropița aia de o palmă pe care nu o mai astupasem, a fost în stare să-mi spună în față: - Ai săpat în curte, la fel ca ăia proştii care fac câte o groapă, îi întreabă lumea de ce sapă şi ei răspund: Să vedem dacă ne mai rabdă pământul. Şi începe să râdă singur ca un nărod ce este.
- Lasă-l în pace. Dacă nu a învățat până la anii ăştia cum să se poarte, slabă speranță să se mai dea pe brazdă de acum încolo.
- Da, dar nu m-a răbdat inima să tac din gură şi i-am zis şi eu: - Auzi mă' vecine, mie nu mi-a plăcut în viață drumul lung, omul prost, femeia bleagă şi paharul gol. Să ştii că măgarul moare întotdeauna de drum lung iar prostul, de grija altuia. Mai bine tăceam. Acum îmi aruncă în curte ba o pisică moartă, dacă taie o găină, îmi azvârle măruntaiele peste casă.
- M-ai văzut pe mine că ți le-am aruncat eu? Şi iar n-am avut ce face. M-am coborât la mintea lui. Le-am luat şi i le-am agățat noaptea de clanța uşii. Aşa cum erau pline de țărână şi de sânge. Acum vrea să ne judecăm, am primit citație că nu-şi poate îngriji sănătatea din cauza mea că-l terorizez cu mațe de găină.

Stimată domnişoară,
E drept că eu am mai mult timp liber, pentru că de fapt mi-a rămas mai puțin. Nu sunt încadrat pe motive de sănătate şi am avantajul să-mi fac singur programul de dimineața până seara. De venituri nu mă plâng, ca omul care s-a obişnuit să nu protesteze niciodată, că tot degeaba o face, iar de înnădit, oricum trebuie să-şi înnoade traiul, treaba lui cum. Secretul supraviețuirii şi pe plan individual dar şi social. Ceea ce ar trebui să învețe prima dată politicienii.
Ziua în care primesc răspunsul dumitale, soarele răsare, te rog să mă crezi, mai devreme şi pe mine unul mă încălzeşte mai prietenos ca în alte dăți. Mi-am înjghebat în curte un adăpost acoperit cu polietilenă, seamănă cu o gheretă de pază la frontiera unei țări, în care nu a mai rămas aproape nimic de furat şi în care mă retrag cu predilecție când plouă.
Cantilena picăturilor îmi fură visarea spre ținurturi pe care sper să le descopăr odată şi odată. Dacă în februarie pe jos este zăpadă iar cerul însorit, îmi place să mă închid în această rezidență pe care eu am numit-o Soledad, fără să ştiu prea bine de ce şi în care, prin efectul de seră, se face mai cald ca în casă.
M-am bucurat şi continui să mă bucur ca un copil de această improvizație ca de o realizare cu totul ieşită din comun. Dar cel mai important este că aici îmi place să citesc mesajele dumitale atât de optimiste şi pline de viață.
Dumneata urci, eu cobor.
Dumneata ai în față o planetă de cucerit, spre care de-abia ai început să zbori, în timp ce eu zburând prea aproape de o lumină puternică, mi-am ars aripile.
Dar lumea nu începe şi nu se termină cu mine şi totul curge mai departe. „Amăununte" de care optimismul meu încearcă să nu țină cont.
Te rog să zâmbeşti. Încearcă şi vei reuşi. Sebastian

Duminecă după ieşirea de la biserică, am trecut să caut o elevă din calasa a şasea, Georgeta Secariu, căreia îi apăruse o poezie într-una din revistele literare, la poartă au ieşit ambii părinți explicându-mi că mititica fusese noaptea trecută la bar, acum nu era decât amiaza şi ei înțelegători o mai lăsau să-şi facă somnul.
Clasa a şasea! Fără comentarii.
La Sâmbureşti, sat vecin cu al nostru, veniseră după inundații ajutoare din Italia pentru sinistrați şi care s-au distribuit sub stricta supraveghere a primarului, că el era gospodarul obştei. Se striga o listă, fiecare venea cuminte, cu mâna întinsă, mai dorea şi altceva ce nu se poate, mormăia şi pleca mai departe.
- Altul la rând.
- Dom' primar...

- Ce e mă', nu-ți convine ce-ai primit?
- Dom' primar ... uite ce-am găsit aici şi arată cojocul nu prea elegant pe care-l încerca, fără prea mare tragere de inimă.
- Ce-ai găsit mă' ?
- Uite bre, ai naibii italieni au trimis un cojoc în care am găsit buletinul dumitale înăuntru. Mari pişicheri, bre, macaronarii ăştia şi face cu ochiul spre cojocul arătos, aproape nou al primarului.
Nu mai e nevoie de nici un comentariu.
Dumneavoastră cum ați primit moda buricelor goale, că la noi şi cele slabe şi cele plinuțe, au adoptat-o fără să clipească? S-a dus perioada în care oamenii foloseau îmbrăcămintea ca să-şi acopere goliciunea trupului. Acum tinerii sunt învățați să o folosească pentru dezvelirea ei. Şi ei cred că fac un lucru bun, demn de toată lauda. Dacă „progresăm" în ritmul ăsta, nu m-ar mira să vedem într-o zi nu prea îndepărtată, perechile mergând pe stradă în lenjerie intină transparentă sau chiar fără.
Spunea un bătrân mai hâtru:
- Ascultați-mă pe mine taică, îşi bate dracul joc de cine poate şi nu duce niciodată lipsă de clienți. Aşa să ştiți.
Sau v-a fost dat să auziți un dialog ca acesta:
- Bunico.
- Ce e mă'?
- Ai dat în mintea copiilor, umbli şi tu cu buricul gol?!
- Hai sictir că nu ştii ce vorbeşti.
Iar puştiul începea să sară şotronul în urma ei de mai mare hazul şi o arăta din spate celorlalți cu degetul, având grijă să întrebe de fiecare dată:
- Bunico, umbli şi tu cu buricul gol?

<u>Coşmar cu lătrături</u>

După amiază m-am apucat de citit dar din obişnuință am lăsat şi radioul deschis, să ascult în semiton, ce se mai petrece în țara în care trăim. Transmisie de la parlament, discursuri pline de culoare şi jigniri alese, asortate cu amănunte din cele mai picante din viața lor particulară, adresate adversarilor politici. Hotărât lucru, sunt un om de modă veche. Eu îi consideram pe senatorii şi deputații din partide diferite, adversari politici şi nu duşmani personali. Trăiesc cu convingerea că cine jigneşte, acela pe sine se jigneşte. Acela cade şi din demnitatea lui umană şi, până la urmă şi din celelalte demnități ale lui. Nu ai cum să fii respectat, dacă tu nu respecți pe absolut toată lumea. Ne transformăm în judecători nemiloşi ai semenilor noştri, înainte de a fi devenit mai buni ca ei.
Urmează discursul virulent al unui preşedinte de partid din opoziție, urmat de o foarte numeroasă listă a celor care în numai doi ani de când se aflau pe post de gestionari la putina cu miere, deveniseră posesori ai unor averi incredibile. Milionari în toată regula şi chiar miliardari. Dar nu în lei, ci în dolari. Fără să fi câştigat la loto sau pronoexpres. Fără să fi primit vreo moştenire fabuloasă de pe altă planetă a sistemului nostru solar.
Nume, prenume, atâta avere.
Mi-am întrerupt lectura pentru că devenea din ce în ce mai interesant. Şi ce a urmat, m-a şocat atât de tare, că multă vreme nu am putut să-mi revin. Pentru că în naivitatea mea incurabilă, mă aşteptam să aud din partea primului ministru prezent la interpelări, ceva de genul: Dacă toate acestea sunt adevărate, vom aplica legea, iar eu făcându-mi mea culpa, îmi voi prezenta demisia de onoare...
Dar n-a fost să fie aşa. Şeful guvernului a tăiat pur şi simplu respirația sălii cu o altfel de replică:
- Ce importanță are asta, cu faptul că în România se fură biciclete?!
Prima dată mi s-a părut că nu am auzit bine ce a spus. Dar auzisem foarte bine.
Departe deci de a nega cele de mai sus, pe care evit să le mai numesc în vreun fel, le considera, să nu zic găinării, ci simple furturi de... biciclete, care nu-i aşa, se întâmplă peste

tot.
Vai de biata noastră țărişoară, dacă încă mai au ce fura, unii din cei puşi să păzească legea şi să împartă dreptatea!
Să nu mai vorbesc despre faptul că odată ajunşi în opoziție, critică d'a capo al fine toate cele ale puterii, pentru care ei pledaseră cu sârg cât se aflaseră acolo sus, în locul celorlalți. Chiar dacă în sinea lor, ştiu că nu au dreptate.
Monitorizăm guvernul domnule, ce vrei să le cântăm în strună? De-aia se cheamă că suntem în opoziție.
Noaptea care a urmat, am avut un coşmar cu câini care lătrau tot timpul.

Zi răcoroasă de toamnă cu ploi subțiri şi adieri prevestitoare de iarnă grea. Cu cocori de pe aripile cărora se scutură şi bruma noastră de speranță, atât cât mai rămăsese. Cu nopți din ce în ce mai lungi şi cu amărăciunea neputințelor legată de gâtul nostru. Cu întrebările sugerate de rafturile cămărilor goale.
Reparații mărunte, curățatul coşului, grija pentru lemnele de foc, tăiatul, adăpostirea lor şi retragerea în cea mai călduroasă cameră. Când făceau o casă, bătrânii spuneau de regulă: Să-i lăsăm pe copii în camerele astea mari, iar noi să ne retragem în nişte camere mai mici. Să nu stăm la un loc cu ei, că nu e bine. Tot la fel gândiseră şi gospodarii de la care am cumpărat locuința: îşi mai adăugaseră o anexă cu alte trei camere mărunte, circa trei metri pe trei metri şi jumătate şi eu foloseam două din acestea. Plita într-una din camere şi soba de teracotă într-alta, astfel că puteam să mă încălzesc pe timpul iernii cu un singur foc.
La necesarul meu, nici nu aveam nevoie de mai mult, se încălzea repede şi-mi plăcea să ascult lemnele trosnind aşa că mai mult aceste elemente de decor sporeau senzația de confort termic, decât căldura în sine.
Mă obişnuisem cu liniştea de care nu prea ai parte la oraş, că uneori îmi piuiau urechile din cauza ei! Doar vreun lătrat de câine care simțea apropiindu-se vreo pisică sau cântatul unui cocoş, punctau trecerea nopții. Altminteri, destindere completă şi echilibru pe toate planurile. Mai ales pe cel psihologic şi care contează cel mai mult.
Uneori diminețile, îmi luam inima în dinți şi ieşeam să mă plimb desculț prin rouă. Simțeam tălpile picioarelor mângâiate de frăgezimea acesteia şi îmi spuneam cu încăpățânare: nu îmi este frig deloc, nu îmi este frig deloc, prelungindu-mi în felul acesta, un privilegiu de care nu are parte prea multă lume. Apoi intram în casă cu piciorele roşii, dar înviorat. Alteori coboram prin fundul grădinii până la izvorul mare, unde veneau gospodinele toată vara să spele preşuri, covoare, peretare şi mă plimbam, tot cu piciarele goale, prin jgheabul lui, minute bune dacă locul era liber.
- Ce fai bre, aici?
- Mă spăl pe picioare.
- Păi acasă nu ai apă?!
Cum să explic eu că această apă proaspătă, ieşită de la circa treizeci şi cinci metri adâncime, a fost încărcată de Dumnezeu cu atât de multe elemente revigorante şi că în găleata de apă de acasă, acestea încep să se evapore după numai câteva minute? Uneori chiar iarna, mă plimbam cu picioarele goale prin zăpadă, dar nu mai mult de unu două minute şi din cauza asta nu am răcit niciodată.
Ba mai mult, țin minte că atât de repede am cunoscut senzația de obişnuință, că am şi sărit peste cal. Era soare, temperatura în jur de cinci şase grade şi principaul, să nu stau pe loc. Nici pic de frig.
A doua oară însă, am pățit-o. M-am plimbat peste o jumătate de oră fără probleme dar am observat mai târziu că nu mai simțeam deloc talpa piciorului stâng. Partea din față de sub degete. Început de degerătură, care după câteva luni de zile, a dispărut. Bine de ținut minte.
La fel ca oricare plantă, omul îşi trage puterile lui şi din pământul din care s-a născut şi pe care creşte.
Îl mai țineți minte pe Anteu care îşi pierdea puterea dacă cineva îl lua în brațe şi îl ridica de la pământ? Grecii au sesizat această extraordinară idee, deşi poate lor nu le era prea clar cum stăteau de fapt, lucrurile.
Toate organele corpului nostru au teminale nervoase pe talpa fiecărui picior şi megând desculți, fiecare din acestea beneficiază de un masaj natural şi binefăcător. Orice plantă luată şi izolată de mediul ei, se ofileşte şi moare. Cam la fel se întâmplă şi cu omul.

Purtăm ciorapi din fibre sintetice, lenjerie asemenea, încălțăminte care nu mai este din piele, covoare care nu mai sunt din fibre naturale, dar ne şi îmbolnăvim din ce în ce mai des de boli cunoscute şi mai ales necunoscute şi de care nu sufereau nici părinții şi nici strămoşii noştri.
Mai târziu, pornind de la faptul că dacă omului îi este cald la piciare, îi este cald în tot corpul, am încercat şi altă experiență care, spre marea mea surprindere, mi-a reuşit chiar de la început.
Odată intrat în aşternut, mi-am spus în gând: Am o bună circulație periferică şi tălpile mele se încălzesc. Am o bună circulație periferică şi tălpile mele se încălzesc. Şi am simțit aproape imediat tălpile calde calde, aproape nevenindu-mi nici mie să cred. Şi atunci mi-am adus aminte de cuvintele Bibliei: Totul este cu putință celui ce crede. Şi când vă rugați, să credeți că ați primit, şi veți lua.
Seara am avut parte de o nouă scrisoare din partea Căprianei:

Bună seara domnule Sebastian,
Înțeleg că Dvs nu alergați nici după valurile modei, nici după scumpeturile lumii. Vă invidiez. Preferați bucuriile fruste care de fapt sunt la îndemâna tuturor, dar pe care noi nu le mai luăm în seamă.
Încerc să-mi închipui Soledadul Dvs ridicat cu cheltuieli minime, din care primăvara şi toamna cercetați restul lumii. Şi desigur că înăuntru nu este decât un singur loc, pentru Domnia Voastră. Vara, din cauza căldurii, presupun că nu se poate sta acolo. Dacă vă mai supăr cu ceva, invitați-mă pe mine în cele mai călduroase luni, că nici eu nu am să mă plâng de claustrare.
Fără nici o legătură cu cele de mai sus, cunosc pe cineva care şi-a dorit toată viața să doarmă vara în cort, dar n-a fost să aibă parte. Şi totuşi într-una din zile, a căzut la puşcărie, nu are importanță pentru ce, şi la „mititica" nemaifiind locuri disponibile, a nimerit într-un cort militar, mare cât toate zilele, unde a avut destul timp să asculte ploile de vară, „confort" la care „afară" nu ajunsese. Uite cum joacă soarta câte o festă, împlinind totuşi, dorințele unora din semenii noştri.
Văd că nici pe bani nu puneți mare preț şi vă dau dreptate. La ce ne-ar servi să ieşim în stradă şi să strigăm: Jos guvernul, în loc să ne vedem de muncă?
În timpul liber mă ocup de flori care îmi plac foarte mult: sacsiile, magnoliile, freziile, regina nopții.
În privința lecturii, mă declar repetentă fără drept de apel, deşi ştiu că asta deformează, schilodeşte sufletele şi îndreaptă caracterele spre o statură mai grobiană. M-au prins valurile profesiei, alerg ca un cal de curse de dimineața până seara, când cad frântă de oboseală dar, deocamdată țin la tăvăleală, cum se zice. Încerc însă, să fiu la curent cu literatura de specialitate, care înseamnă, cartela de pâine a vieții mele.
Nici eu n-am avut o copilărie prea fericită, dar este a mea, nu o reneg, nu o detest.
Părinții şi acum mă mai dojenesc să mă potolesc cu „tocitul".
Pe mai multe canale tv se tansmit meciuri de box. Vă plac? Le urmăriți? Fotbalul vă place? Cu ce echipă țineți? Sper că nu vă supără indiscreția mea.
Să ştiți că optimismul de care ați pomenit, nu se împacă deloc cu ideea renunțării. Cât trăieşte, omul este dator să-şi depăşească şi propria condiție, dar şi să-şi înalțe în permanență spiritul.
Eu aşa înțeleg zborul. Nu v-ar place să zburăm împreună?
Cu drag, Căpriana

<u>Şi cel mai bun prieten</u>

Şi iarăşi ne întoarcem la problema averii.
Eu cred că banul este cursa în care cad peste nouăzeci şi nouă la sută din semenii noştri, convinşi că dacă au bani, pot să scape de orice nacaz.
E drept că banul în esența lui, echivalează cu puterea dar şi aici eu am o altă părere. Şi

anume că numai a şti înseamnă a putea. Ceea ce este cu totul altceva. Şi mai departe, eu consider că omul a fost trimis pe pământ, nu ca să strângă averi, în orice fel şi cu orice preț. Pentru că acestea leagă inima noastră numai de cele de jos şi împiedecă înălțarea sufletului spre cele de sus. Câte cazuri nefericite sau adevărate tragedii nu s-au desfăşurat chiar sub ochii noştri, din cauza dorinței de îmbogățire cu orice preț. Banul sluțeşte, înrăieşte şi poate transforma omul într-o adevărată fiară. Înnăbuşă orice sentiment de milă sau compasiune față de semenii noştri care o duc mai greu.
Când am venit în această lume, nu am adus nimic cu noi, precum nici nu vom lua nimic cu noi, la plecare. Şi adevărul acesta cules din Cartea lui Iov, stă la îndemâna noastră a tuturor.
De luat, vom lua numai faptele noastre, bune sau rele şi, care vor mărturisi pentru noi la Judecată.
Deşarte sunt toate în această lume, după Solomon.
Am auzit adesea pe mulți întrebându-se de ce permite Dumnezeu ca o parte din oamenii acestei planete, oameni care sunt la fel ca şi noi, fiii Lui, să nu aibă ce mânca şi chiar să moară de foame.
Iată cum văd eu răspunsul la această întrebare:
Să ne închipuim o sală de ospăț cu o mie de locuri, unde au fost invitați o mie de musafiri, şi unde se află tot ce-şi poate dori inima omului. Dar dacă numai două sute de inşi se vor uni şi, prin viclenie sau abuz, vor ocupa cinci sute de locuri, reiese limpede că alți trei sute de oaspeți, nu vor mai avea loc în sală şi vor rămâne pe dinafară.
Vreau să spun că a avut grijă Dumnezeu ca pe pământ să se găsească suficiente mijloace de trai pentru toți, în fiecare epocă a istoriei, numai că, vedeți dumneavoastră, se vor găsi întotdeauna nişte semeni de-ai noştri, care vor pune mâna pe mai multe mijloace de trai decât le este necesar. Şi tot ce depăşeşte strictul necesar, eu îl văd inutil şi periculos din acest punct de vedere. Ca să nu mai pomenim că, de regulă, bunăstarea prelungită, riscă să-l îndepărteze pe om de Creator, omul imaginându-şi că a ajuns să trăiască bine, numai datorită meritelor sale: el a muncit, el a câştigat, el are dreptul să trăiască din ce în ce mai bine. În recunoştința lui nu mai rămâne loc pentru Dumnezeu. Iar starea de confort, care nu are nimic rău întrânsa, dacă nu este înțeleasă în aceste dimensiuni, macină vigoarea omului dar îl şi moleşeşte spiritual, iar pe plan social duce la convulsii şi regres.
Lucra într-o intreprindere un stagiar cu atâta tragere de inimă, încât a fost propus pe lista de premiere şi avansări peste termen. A venit şi directorul să-l cunoască pe noul salariat şi a constatat că acesta nici nu avea birou şi-şi ținea hârtiile pe colțul altui birou al unui coleg mai amabil. Directorul l-a certat pe şeful de serviciu şi a dispus să i se pregătească la atelierul instituției un birou improvizat. Şi când a mai trecut şi a doua oară să vadă ce mai face stagiarul inimos, l-a găsit dormind cu capul pe birou, pentru că venise mai târziu la lucru, de la o nuntă.

Am făcut o digresiune aparent fără legătură cu scrisoarea pe care o țineam în mână, bucuros de faptul că, îndrăznesc acum să o numesc pe Căpriana, prietena mea, îmi remarcase înclinarea spre păstrarea acelui echilibru primar, de armonie între om şi natură, decurgând din comuniunea inițială a omului cu Dumnezeu.
Omul este cu atât mai liber şi se realizează mai deplin, nu întinzând mâinile spre cât mai multe din ofertele sau ispitele acestei lumi, ci refuzând cât mai multe din acestea. Nu luptându-se pentru a primi sau a lua, ci pentru a dărui. Goana după avere decurge din egoism, în timp ce altruismul izvorăşte din milă sau din iubire dacă vreți.
Eu am un deosebit respect pentru pustnicii şi călugării care acceptă de bunăvoie să se retragă din această lume plină de toate răutățile căci ei sunt cei care au învins-o cu adevărat şi la propriu şi la figurat.
Iar în ceea ce mă priveşte, eu îndrăzneam să întind mâna numai spre cele absolut trebuincioase, de care nu te poți lipsi cu adevărat, motiv pentru care multă lume mă întreba cum mă descurc numai cu pensia şi nu mă plâng din lipsă de bani.
În zilele în care mă simțeam mai bine dar nu aveam chef de lucru, încercam să-mi aduc aminte de tinerețe şi să fac puțină mişcare, ceea ce ştie oricine, cât de benefic este pentru organism, din toate punctele de vedere. Numai că pe măsura trecerii timpului, deprinderile noastre sunt cuprinse de rutină, rugina acesteia se instalează întâi la încheieturi ca apoi să se extindă în tot corpul şi începem să amânăm sine Die acest minim efort, până când

renunțăm de-a binelea.
Îmi amintesc că de cel trei ori făcusem câte o mie de genoflexiuni nonstop, mie mi s-a întâmplat destul de des în viață să sar peste cal, după care aveam febră câte o săptămână în şir. Prima dată când eram student, mă aflam în vacanță şi travaliul ca un pariu cu mine înumi, a durat exact o oră şi un sfert. Eram desculț la mine la țară şi, după ce am terminat, din cauza transpirației, amprentele picioarelor se imprimaseră zdravăn în lutul cu care era lipită camera.
Sau alegeam să alerg, de regulă dimineața, între o jumătate de oră şi o oră şi jumătate, simțind de fiecare dată că arderile metabolice sunt mai intense iar oboseala se instala mai greu, sau nu se mai instala deloc în ziua respectivă. După care îmi luam o porție de lectură şi, cine doreşte, poate oricând cu puțin efort, să ajungă la cărțile bune. Pentru că şi prietenii cei mai buni pot să te dezamăgească într-o zi, dar o carte bună, niciodată.
Aşa am început să alerg a doua zi dimineața, desculț prin curte, până când m-am pomenit strigat la poartă:
- Domnu' Sebastian, sunteți acasă?
Am alergat să intru în papuci, ca să nu mai fiu nevoit să dau explicații, ce fac şi de ce nu am nimic în picioare, dar vizitatorul meu matinal, Radu, un uncheş de toată isprava, mă văzuse şi mi-a luat-o înainte:
- Domnu' Sebastian, nu vă mai feriți că nu este nimic de râs. Cine vrea să aibă un corp sănătos, face mereu ce faceți dumneavoastră acum, iar cine vrea să aibă şi un suflet sănătos, citeşte şi păzeşte Biblia.
Mă dau bătut.
Recunosc că nu mă aşteptam deloc, la o astfel de replică, sau mai bine zis, mie nu îmi trecuse niciodată prin cap să fac legătura între un corp sănătos şi cititul Bibliei, în timp ce acest gospodar cu numai patru clase primare, se dovedise mult mai profund decât mine.

<u>Acarul Păun</u>

Iarnă aspră dar fără vânt. Zăpadă nu mai mult de circa treizeci de centimetri. La primăvară trebuie să cumpăr o plită nouă, că la cea pe care o am acum, îi mai lipsesc din cercuri şi, indiferent cu ce aş încerca să o acopăr, scoate fum. Pereți afumați, odaie de copil neajutorat. Noroc că seara mă bag în aşternut mai devreme, adorm mai devreme, dar mă trezesc noaptea şi-mi rămâne timp să reflectez la cele de peste zi care mi-au scăpat.
Condamnă lumea comunismul şi întrebarea care stă acum pe buzele tuturor, este aceasta: ai colaborat cu securitatea? Nu meriți să-ți mai dau nici bună ziua. Iese cineva mai în față şi amenință să facă subit carieră? I se scoate un dosar, real sau contrafăcut şi aleargă reporterii şi pe străzi să ceară cele mai diverse păreri: - Mai este cutare demn să aspire la un loc în viața noastră politică?
Treceam odată pe Dorobanți şi la vitrina unui magazin în renovare, îmi sare în ochi o hârtie lipită de curând. Merg şi citesc. Fotocopie xerox a declarației unui om de litere, fruntaş politic, preşedinte de partid, în care acesta se oferise să divulge organelor, sub numele de cod Vally, tot ce interesa securitatea statului, de la locul său de muncă.
Plăcute sau nu, acestea sunt lucrurile şi pace bună, mi-am zis eu plecând mai departe. Întâmplarea face să cumpăr o carte a respectivului, îmi doresc ca tot omul un autograf, pentru că îmi plăcea cum scrie, să rămână după mine într-un raft undeva şi dau fuga la sediul partidului cu pricina.
- Sărut mâna, doamnă.
- Bună ziua.
- Am cumpărat şi eu o carte a maestrului, şi o arăt. Dacă mi-aş dori un autograf, aş putea să o las la dumneavoastră şi să vin mai târziu după ea?
- Sigur că da. Dacă treceți peste o săptămână, cred că va fi în regulă.
Întinde mâna, i-o dau, merg mai departe şi îmi văd de teburile mele. Soseşte scadența, mi se restitue cartea cu autograf şi din curiozitate mă opresc pe scări să citesc, deşi acolo nu

puteau să fie decât câteva cuvinte de circumstanță, absolut convenționale. Nici nu speram la mai mult.
Surpriză!
Dedicația era scrisă de o altă mână decât cea de pe denunțul incriminatoriu. Uite Sebastiane că îmbătrânești, învață şi tu cum se scriu unele din filele istoriei noastre post-decembriste.
Vin lupii tineri, care ştiu să se bată, riscă să iasă în față şi au un dosar curat? Trebuie să li se pună şi lor nişte obstacole pe culoarul fiecăruia, dacă aceşltia nu se află în cărțile acelui cabinet ocult, care hotărăşte pentru fiecare pion în parte, ce distanță va străbate şi, mai ales, care va ajunge pajul reginei.
Opinia publică este şi ea divizată, că nu se poate altfel:
Să se scoată dosarele tuturor, la lumina zilei. Să vedem cine ne turna pe noi, că şi aşa de-abia ne duceam traiul de pe o zi pe alta.
Ce dosare dom'le? Prafuri, perdea de fum în care nu mai crede nimeni. Dar cine nu ştie că înainte de '89, politica țării se punea la cale doar în bucătăria cabinetelor unu şi doi? Şi nici aceştia nu puteau să facă doar ce voiau ei în țară?! Principalul este să avem doar motive de zaveră între noi, asta e.
Sigur că trebuie să mai curgă destulă apă pe Dunăre până când se vor limpezi lucrurile, (foarte multe din dedesubturile acestora nici nu se vor limpezi vreodată), până când vom re-ajunge măcar la nivelul lui '89 când s-a produs ruptura, de unde putem să sperăm că generațiile viitoare vor beneficia de un trai mai bun.
Dar asta e cu mult mai puțin important decât supraviețuirea păturii de jos, că nici o soluție de scoatere a țării la liman, nu se întrevede încă.
Dar de ce să ne dăm noi seama cum stăm în realitate şi să nu ni se distragă atenția în cu totul altă parte ca să avem o permanentă motivație a zâzaniei dintre noi? A venit odată ordin de sus să se vadă de ce intreprinderea cutare nu-şi îndeplineşte niciodată planul de producție şi, de vină a fost găsit moş Gheorghe, paznicul. Pe furnizori îi ținea prea mult la poartă pentru control, pe beneficiari la fel şi gata: acarul Păun!
Întrebarea: cine este de vină pentru instalarea comunismului, nu este după părerea mea concludentă în sine. Nu este nevoie de țapi ispăşitori, cutare sau cutare şef de stat pentru a le veşteji amintirea. Aşa a bătut vântul istoriei la timpul respectiv. Şi acestui vânt nu i-a putut sta nimeni împotrivă. Utopia comunistă cred că a fost doar calea prin care au fost pedepsite atâtea popoare pentru neascultare față de Dumnezeu. Nedreptățile de tot felul, destrăbălarea adulterină, dopajul absolut sistematic administrat tinerilor în sensul libertinajului total: sexul e al meu şi fac ce vreau cu el, explozia avorturilor şi, demografii apreciază la aproape 20 milioane de copii avortați după '89, deci încă o dată populația țării, pierderea noțiunii de iubirea față de semeni, egoismul căruia i-au căzut victimă cei mai mulți dintre noi şi, încă multe, multe altele, acestea le consider eu adevăratele cauze ale suferințelor provocate de comunism.
Şi cu cât această neascultare se va extinde, noi şi noi suferințe se vor abate asupra oamenilor. Fie că vorbim de persoane particulare sau de popoare ori de continente întregi.
Şi acum urmează paradoxul soartei: am trăit rău din cauza sărăciei. După ce istoria va reintra în matca ei, cu sigurnață că oamenii vor câştiga din ce în ce mai bine şi normal ar fi ca ei să trăiască şi din ce în ce mai bine. Dar dacă omul va continua să meargă împotriva lui Dumnezeu, ne vor paşte iarăşi suferințele!
Mai mari! Însă de altă natură.
Orice stăpânire ne poate şi mângâia apărându-ne, dar ne şi poate pedepsi ca un bici al lui Dumnezeu, după caz.
Pentru că orice stăpânire, oricât ne-ar fi de greu să înțelegem sau să acceptăm, vine tot de sus.
Am făcut bine că am intrat în NATO?
Facem sau nu facem bine, că intrăm în UE?
E prematur să spunem acum, dacă în perspectivă, este sau nu benefică participarea la aceste blocuri. Aşa bate astăzi vântul istoriei şi acestui vânt iarăşi nu i se poate opune nimeni.
După amiază am vrut să-i fac o vizită lu' Fane Spânu dar pe drum m-am întâlnit cu Ilie şi iarăşi am mai zăbovit la taifas:
- Ce mai e nou?

- Mănăilă, mare pacoste: ține calea fetei când vine de la şcoală unde predă geografia la a şaptea şi a opta.
- Aurico, m-au oprit copiii pe drum şi mi-au spus că eşti o... împuțită. Aşa vorbesc ei despre tine, să ştii. Ăsta toată viața o fi umblat cu traista de murdării după gât? Stropeşte pe cine apucă, apoi tot el: - Uită-te la tine ce murdar eşti, ha, ha. Stropeşte mai departe pe altul şi la fel.
- Află că sunt unii oameni care pângăresc şi aerul pe care-l respiră, şi pământul pe care calcă. Să-ți fie silă şi de cămaşa pe care o poartă. E bine să ne ferim de astfel de oameni, că altminteri nu o poți scoate la cap cu ei.
- Ce se mai aude cu procesul?
- Moare de ciudă. Când m-a dat în judecată, era negru de furie şi nu i-a mai trecut prin minte că noi suntem vegetarieni. Am adus doi martori care au confirmat că noi nu mâncăm carne de nici un fel. Aşa că de proces am scăpat. Doar de beleaua asta de vecin nu mai scap cât oi trăi.
Fane era şi el supărat foc. Mi s-a plâns de factura la curent. A avut lumina întreruptă din cauza neplății şi acum la reconectare, îmi arată că are de plată numai pentru radio şi televizor pe cinci luni, două milioane şi ceva de lei.
Păi cu ce să meargă dom'le un radio şi un televizor dacă n-am lumină? Cu lemne, cu cărbuni? Am eu bani să mă duc la oraş, să plâng pe la uşile grangurilor să-mi facă dreptate? Că, de ce nu am anunțat tăierea luminii, să înceteze abonamentul? Şi ce e aia abonament la curent dom'le? Consum curent, plătesc cât consum şi pace bună. De ce să mai plătesc şi abonamentul? Nu mai am bani, mi-l taie, că reinstalarea tot eu o plătesc. La un ziar, abonament înseamnă costul ziarului. Jecmăneală curată. Talpa țării a dus-o greu sub toate stăpânirile dom'le. Lui Florin puțin îi pasă. El mi-a înfipt factura în poartă, s-a scărpinat în spate şi a plecat mai departe.
Florin era agentul cu încasările.
De la început observasem că nu are foc în sobă. Pusese reşoul de aragaz pe plită şi o găleată veche plină cu pietre, deasupra. Se plimba prin casă în ciorapi, pantaloni de trening şi o haină mai groasă, dar se auzea şi un fâşâit dubios care nu ştiam la ce provine. M-a surprins uitându-mă curios la instalația lui improvizată şi, mai departe s-a simțit dator să-mi explice:
- N-am avut bani să cumpăr lemne şi nu poți să stai toată iarna în frig că te îmbolnăveşti. Dar aşa, „trag" de o butelie o lună de zile. Măcar să amorțesc aerul. Nici nevastă-mea, nici eu nu mai suntem tineri. Uite, am găsit o găleată care, de găurită ce era, nu puteam să o mai folosesc la nimic, am umplut-o cu pietre care se încălzesc de la flacăra aragazului şi mai aruncă o minciună de căldură prin colțurile camerei, că altminteri când suflă vânjul ăla mare, înțepeneşti, nu alta. Deschid focul cu o oră două înainte să ne culcăm şi, odată ce ne încălzim în aşternut, ne lipsim de foc. Dimineața, la fel: îl aprindem cu o oră două înainte să ne dăm jos din pat, iar peste zi îl mai aprindem, îl mai oprim şi... asta este. Când eram tânăr şi nu aveam cu ce mă încălzi, ştii cum făceam? Țineam toată ziua câteva cărămizi într-un lighean cu gaz, costa doar cincizeci de bani litrul şi seara le dam foc. Flacăra scotea gazul absorbit de cărămizi în timpul zilei şi timp de o jumătate de oră, o oră, mă bucuram de iluzia căldurii. Însă mirosea al naibii.
Inventivitatea omului strâmtorat este inepuizabilă şi probabil tot aşa aş fi procedat şi eu dacă aş fi fost în locul lui, deşi mare diferență între situația mea fianciară şi a lui, nu era.
Mai discutăm de una, mai discutăm de alta, mă scarpin în cap nedumerit căci tot nu înțelesesem de unde venea fâşâitul care mă intrigase la sosire şi, până la urmă, fie ce-o fi, mă hotărăsc şi arunc provocarea:
- Mă' Fane, de aici de unde stau eu, se aude un fâşâit, cum se auzeau paraziții la Vocea Americii altădată, că era bruiat de mama focului. Dar asta numai când te mişti. Dacă stai locului, nu se mai aude nimic.
- Mare pehlivan eşti dom'le. Dacă te-ai prins, hai să-ți spun că nu-mi e ruşine. Ziua îmi îngheață picioarele chiar dacă țin focul aprins. Şi atunci ce am făcut? Am tăiat o fâşie de polietilenă cam de un metru juma'te pe care am înfăşurat-o cum înfăşurau înainte soldații moletirele, până sub genunchi. Fâşâie al naibii, dar îmi ține şi de cald.
- Şi seara când o scoți, nu simți un frig subit ca şi când ai avea picioarele goale, scoase dintr-odată afară la ger?

- Aşa e dom'le, de unde o ştii şi p-asta?
- Poate că am văzut la alții, poate că am încercat şi eu... Corpul omului respiră şi prin piele iar plasticul acoperă ermetic, tăind legătura cu aerul înconjurător. Şi din cauza acestei transpirații, poți să răceşti de mama focului. Mai bine foloseşte tot moletirele că e mult mai sănătos. Orice bucată de stofă, molton, bumbac sau lână este mult mai bună.
Mai departe i-am recomandat baie fierbinte seara la picioare, alternând cu una de foarte scurtă durată rece, nu mai mult de două trei secunde şi din nou apă fierbinte cât poate să suporte, numai până la glezne, de mai multe ori la rând. Mai târziu avea să-mi mulțumească pentru întinerirea circulației, zicea el şi, care l-a pus pe picioare.
Acasă primesc vizita unui cumătru, care se jeluieşte că nevastă-sa este târâtă fără voia ei într-un proces de calomnie cu vecina. Ca martor.
- Auzi domnu' Sebastian, nu are nevastă-mea ce face şi se duce într-o zi pe la cumnată-sa Lilica, dar nimereşte când nu trebuia. Că tocmai o chemase pe Lilica la gard, o vecină, Filica lu' Gheorghe Surdu. Şi, zice ea că i-a făcut semn Filica să vină mai aproape şi, fără să-i spună nimic, a luat-o de păr şi i-a dat cu o tigaie în cap de mai multe ori, în acelaşi loc. În creştet adicătelea. Țipete, încăierări, vorbe trimise una alteia, lasă fă' că te pun eu pe tine cu botul pe labe, taci fă' potcă, nepoata lu' Tureac, nu vezi c-ai făcut spume la gură?!
Râdem amândoi, aduc două păhărele, îmi mai rămăsese nişte rachiu vechi primit de la un prieten al meu, se mai linişteşte cumătrul şi mă întreabă cam ce-ar fi de făcut, că dacă nu se duce la proces,se lasă cu amendă.
- Nevasta dumitale era la poartă când a avut loc tărăşenia?
- Păi nu spusei?!
*- Şi a auzit ea... toate „complimentele" pe care şi le-au spus ele?**
- Ce deştept eşti dom'le! Păi cum s-audă chiar totul? Ce mai, n-a auzit nimic şi gata!
- Bine, dar eu ştiu că nevasta dumitale purta un timp şi vată în urechi că era răcită şi o durea capul.
- Gata, asta e soluția: vata din urechi.
Nu eram prea mândru de ce-i sugerasem, mai bem câte un păhărel şi îşi aduce aminte de un alt proces, cu mulți ani în urmă în care două țațe îşi vărsau tot felul de lături în cap în fața instanței şi, la ieşirea din sală una din ele este întrebată de o cunoştință:
- Tu n-ai fă' vreun avocat bun că-mi trebuie şi mie la proces.
- Auu, ți-l dau p-al meu fă' că ăsta pentru doi poli e în stare să mănânce orice rahat.
Nu ai cum să te bucuri când auzi aşa ceva, ca întreaga avocățime, să fie terfelită de o femeie nu mai zic mahala ci din cartier, care cu siguranță că nici să citească nu ştia. Meseria de avocat este una de cinste, dar nu toți membrii acestei bresle lucrează pentru buna ei reputație. Şi dacă e să judecăm drept, câți avocați nu îşi necinstesc cu o nonşalanță demnă de o cauză mai bună profesia, acceptând să pledeze pentru sumedenie de găinării, pe care se străduie să le prezinte fapte onorabile? De câte ori nu am auzit de avocați care se străduie şi unii chiar reuşesc să prezinte răufăcători sau canalii patentate, drept oameni cinstiți? Deci ei, avocații au început primii să terfelească imaginea propriei lor profesii şi de-abia atunci când ocara se întoarce ca un bumerang împotriva lor, încep şi ei să se revolte: Eu sunt avocat dom'le, am făcut o facultate şi vreau să fiu respectat ca atare.
M-a întrebat cineva dacă ştiu vreun avocat, măcar un singur avocat, care să-şi fi refuzat un client, un singur client, pentru că acesta vinovat fiind, el avocatul refuză să pledeze nevinovat. Pentru că una este dreptul la apărare pentru omul cinstit care a dat de un necaz şi se trezeşte în fața instanței şi, alta este complicitatea voită a avocatului cu cel vinovat şi atunci, din punct de vedere moral, avocatul este la fel de vinovat cu infractorul, dacă nu şi mai vinovat, infracțiunea acestuia fiind una calificată.
Nu am ştiut ce să-i răspund. Dumneavoastră cunoaşteți?

Zâna mea cea bună

Stimată domnişoară,
Începând de astăzi, te numesc zâna mea cea bună, nu mă sfiesc să spun, pentru că de când ne cunoaştem, atât cât este posibil să se cunoască doi oameni prin corespondență, mă simt... mai altfel, nici nu ştiu cum să zic, mai bine dispus, nu mai fac alergie la mizeriile fiecărei zile, tonusul meu este mult mai bun şi sunt mult mai îngăduitor cu toți cei din jurul meu care, dintr-un motiv sau altul, mi se părea mie că mă necăjesc şi îmi făceau viața amară.
De-abia aştept să primesc gândurile dumitale, care cad ca un balsam peste rănile mele vechi şi necicatrizate încă. Gânduri în care fac o adevărată infuzie de optimism şi robustețe. Parcă am o altă perspectivă a vieții, pe care înainte o vedeam încheindu-se fatalmente cu un pahar de drojdie, de care nu poți să scapi.
Copil fiind, m-am urcat într-un prepeleac, nu mai înalt de patru metri şi am căpătat dintr-odată, o altă perspectivă a aceleiaşi lumi, dar care se vedea acum cu totul altfel. Dacă vei avea ocazie, încearcă şi ai să-mi dai dreptate. Şi, cu cât înălțimea este mai mare, şi perspectiva este alta. Cam asta este senzația de schimbare pe care am trăit-o: un adevărat miracol pe care ți-l datorez dumitale. Nu mai sunt prizonierul nici unui fel de gânduri negre, de care nu mai ai de ce te teme la lumina zilei.
Să lăsăm deoparte boxul după care se dă în vânt lumea bună, măcar pentru faptul că datori suntem unul altuia cu o iubire frățească, în timp ce legile ringului cer să-ți loveşti cât mai tare partenerul şi să-l dobori la podea. Să cadă! Să cadă el, nu tu. Cine iubeşte cu adevărat pe aproapele său, nu va îndrăzni să-l atingă nici măcar cu un cuvânt nelalocul său. De câte ori nu s-a întâmplat să moară un boxer în ring din cauza loviturilor? Sau să rămână mutilat pe viață, tot din cauza loviturilor primite în cadrul acestui sport, zis al nobilei arte? Adică să nu mai urmăm sfatul Domnului de a ne iubi unul pe celălalt ci să ne lovim cât mai zdravăn unul pe celălalt... Stimulați şi de recompensele băneşti, din ce în ce mai mari ca sminteala să fie deplină. Ura este un resentiment necunoscut la animale. Numai omul este în stare de aceste „rafinamente": loveşte, doboară, ucide din satisfacție când ai ocazie. Nici un animal nu atacă un alt animal doar pentru că este mai tare decât el. Omul însă o face!
Să nu mai vorbesc de boxul feminin care este o „capodoperă" şi mai mare. Femeia care este expresia gingăşiei întruchipate în ideea de mamă, soră, iubită, pusă să se bată cu altă femeie şi să-şi care la pumni una alteia pentru desfătarea plătitorilor de bilete. Femeia nu are forța bărbatului. A înzestrat-o Dumnezeu cu delicatețe, gingăşie, feminitate, duioşie, sensibilitate. Ea are nevoie de mângâiere, de iubire şi de protecția noastră. Ea este matca perpetuării speciei.
Şi când mă gândesc la încurajările primitive ale galeriei ahtiate din jurul ringului, doritoare de senzații tari, doritoare să vadă arcade sparte şi sângele curgând din rănile deschise:
- Loveşte-o fă' la țâțe
- Loveşte-o fă' la...
Îmi vine să îmi pun mâinile în cap, să închid ochii şi, dacă s-ar putea, să nici nu mai ştiu că în zilele noastre se mai petrec astfel de lucruri oribile. Acum două mii de ani cezarii îi sileau pe oameni să se lupte cu fiarele pentru desfătarea curtezanelor.
În ceea ce priveşte fotbalul, nu vreau să rănesc nici o susceptibilitate dar am impresia că ăsta este unul din argumentele pe care societatea noastră modernă l-a de(s)prins din principiul roman „pâine şi circ", aplicat la vremea respectivă pentru liniştea interioară a imperiului. Energia unor mase din ce în ce mai mari de oameni, de ce să nu fie şi ea călăuzită, dirijată decât să fie lăsată la voia întâmplării spre manifestări imprevizibile? Cu atât mai mult cu cât fotbalul ca „industrie" raportează şi venituri din ce în ce mai mari. Da, dar trebuie să recunosc că atunci când joacă naționala vreun meci important, deschid şi eu televizorul şi privesc cu încântare driblingurile cu artă ale profesioniştilor care ascund mingea şi execută numere de virtuozitate, spre încântarea şi deliciul tribunelor.
Îmi susțin cu convingere şi onestitate părerile, de la care nu aş accepta să fac rabat fără argumente bine întemeiate. Nu sunt un reformator şi nici nu spun lucruri noi, deşi lumea în care trăim are mare nevoie de reforme vitale pentru supraviețuire.
Toate marile puteri se declară bine intenționate şi împotiva războaielor, dar acestea nu încetează să umple planeta de sânge nevinovat şi de care tot aceleaşi mari puteri nu sunt

străine. Astăzi armele nu se mai încearcă pe poligoane, ci pe viu, pe oameni! Dreptul forței a primat întotdeauna față de forța dreptului.
Cum ar trebui reinterpretată ideea de egalitate în drepturi între oameni şi popoare, ca aceasta să devină cât de cât credibilă? Fură cineva un portofel în tramvai, nu are importanță că l-a găsit aproape gol, dar pentru că era recidivist primeşte o condamnare de trei ani. Devalizează un altul o bancă pe care o pune pe butuci şi primeşte tot trei ani. Iar când trebuia să fie încarcerat, el se afla la câteva mii de chilometri depărtare. Ce ziceți: prejudiciile şi dozarea pedepselor sunt formulate în spiritul dreptății?! Cine măsluieşte cântarul dreptății? Justiția este condamnată să intre în istorie ca oarbă sau chioară?
Îmi plac filmele polițiste bune, dar nu acelea care lasă în urmă şiruri de morți gratuite şi inutile. În rest sex, destrăbălare, droguri şi cruzime împinsă până la extrem.
Recunosc că m-am întins mai mult decât trebuia, deşi m-am străduit să evit pe cât posibil disoluția şi vorbele goale.
Ce mai faci altminteri în timpul liber?
De aici, de la mine, eu te văd ca pe o floare de cais, în fiecare zi mai frumoasă şi, pe care, dacă aş întinde mâna să o ating, cred că s-ar topi în mâinile mele. Pentru că noi, deşi ne simțim din ce în ce mai apropiați sufleteşte, sunt asigur că nu ne vom întâlni niciodată.
Iar dumneata, cred că mă vezi ca un om îmbătrânit înainte de vreme, acrit, înrăit, depăşit, pus permanent pe harță, într-un cuvânt generația de care nu mai are nimeni nevoie. Un fel de Robinson Crusoe, dar mai puțin reuşit decât originalul.
Ce-ți mai fac florile?
Cred că eşti o fire mult mai sensibilă decât vrei să pari, aşa sunt toți îndrăgostiții de frumos, mai ales cei ce iubesc florile. Că pentru încântarea noastră le-a făcut Dumnezeu pe pământ.
Îți trimit cu cea mai mare plăcere, urările de bine din partea mea şi a celor apropiați mie: doi câini, vreo şase pisicuțe şi o găină scăpată ca prin minune din nebunia gripei aviare, drăguță foc, care vine să-mi ciugulească din palmă, ştie şi face de toate, mai puțin ouă. Dar ăsta este un amănunt peste care se poate trece cu uşurință. Cine garantează că eu am dat randamentul pe care eram dator să-l dau? Că mi-am atins ținta pentru care am fost trimis pe pământ?
Şi pisicuțele sunt adorabile din care doar una este puțin mai neagră ca noaptea. Am întrebat-o dacă acceptă să o vopsesc într-o culoare mai prietenoasă, dar s-a opus categoric.
Să las acum loc şi pentru alte discuții, odată cu întoarcerea poştei. Vezi ce expresie învechită am folosit? Corespondența noastră se desfăşoară pe calculator şi nu mai are loc cu poştalionul ca pe vremea strămosilor.
Cu dragoste, Sebastian

<u>Scrumiera, țigarea şi fumul</u>

Primăvară timpurie cu dezgheț, cu țurțuri şi streşini care plâng. Cu zăpadă plină de riduri striate şi care se înnegreşte pe zi ce trece, cu porțiuni de scrob adăpostite unde nu bate soarele, să-şi mai lungească agonia, cu muguri care pocnesc ca nişte flamuri, anunțând trezirea la viață a naturii.
Cu țânci care ies la zbenguială, deşi nu este cald încă. Şi cu vânt subțire, se schimbă sângele, ca vinul care începe din nou să fiarbă şi, mai departe, cu arături, semănături, sapa la umăr şi hai din nou pe câmp, alt an, ciclu nou, şi câte un inel la fel de nou, care ne înseamnă trecerea prin timp.
Cu mai multă poftă de viață, dar cu mai puțină vigoare. Şi mereu, mereu cu mai multe griji în față. Pământul cere să fie lucrat, copiii care îşi caută rosturi noi la oraş, părinții care parcă sunt mai mărunți şi de nerecunoscut. Îi bate vântul ca nişte haine vechi, pe umerii unei sperietori...
Dar fără să se plângă de vitregia destinului ori de vreo stăpânire nedreaptă. Războjul anilor şi-a însemnat curgerea pe propria lor piele.
Riduri şi crăpături de care nu mai scapă şi pe care le poartă ca pe o carte de vizită care nu

mai e de mult la preț în lumea de azi.
Mă mai plimbam să-mi fac poftă de mâncare, dar îmi plăcea şi să pierd nu puține clipe, privind câmpul care se desfăşura în trepte şi, care de la mine din grădină, se vedea limpede ca în palmă, locuința fiind mai ridicată decât despletirile luncii. Dreptunghiurile de culori diferite, asemenea unor parcele de pe o hartă topografică, aceleaşi pe care se consumau de zeci de ani, destinele unor oameni, care nu cunoscuseră alte bucurii în viață decât truda pentru ziua de mâine.
Şi viața care merge mai departe. Surdă şi indiferentă la durerile tuturor.
În rest, numai întrebări şi goana după răspunsuri care se lasă aşteptate. Sau care ne vin împotrivă. De care vrem sau nu vrem, trebuie să ținem cont. Cu mai multe căderi decât urcuşuri, cu întâmplări din care, e nevoie de mai multe generații, ca să fim siguri că am învățat ceva.
În rest, aceleaşi greutăți de fiecare an: lipsa banilor, semințele, îngrăşămintele din ce în ce mai scumpe, lipsa mijloacelor mecanizate, pierderea speranței în această mică proprietate, condamnată la fărămițare şi împrăştiere şi, care va ajunge în final pe mâna noilor fermieri, a celor cu bani.
Într-un cuvânt neputința de a o mai scoate cu orice chip la liman.
Aud în continuare despre deturnări spectaculoase sau disperate de avioane, unele izbutite, altele ratate, despre fel şi fel de subterfugii ca teroristul sau teroriştii să ajungă la cabina piloților, pentru a-şi pune în aplicare planurile, folosind pentru aceasta momentul în care una din stewardese deschide uşa. Şi cu toată paza, asigurată chiar şi de agenți travestiți, înarmați şi aflați printre călători, acestea mai au încă loc.
Deturnarea a devenit o problemă cu impact la scară mondială şi toate companiile aeriene se întreabă ce să mai facă pentru a mări securitatea propriilor călători şi, implicit veniturile.
Industria mondială de aeronautică, trăieşte ca oricare altă industrie din comenzi. Oare, chiar nimănui nu i-o fi trecut prin cap ideea să despartă cabina piloților, de spațiile auxiliare de unde se serveşte micul dejun, băuturile, cafeaua şi pe acestea din urmă, să le plaseze în coada avionului?! Că prea greu de pus în practică, sigur nu este. Mă refer numai la construirea noilor aparate că la cele deja existente, nu se mai poate face nimic. Deşi şi la acestea se poate concepe un alt sistem mai sigur de blocare a uşii de acces. Nu se poate să nu se poată!
Bună sau mai puțin bună, eu după cum vedeți, mă ofer să le pun la dispoziție gratuit această propunere.
În zilele care au urmat, s-a răspândit în tot satul, cu lux de amănunte, vestea despre isprava lui Flaimuc al lui Țâmpuş. Un tânăr fără căpătâi care se înhăitase cu alți neisprăviți, dormea pe unde apuca dar când avea bani, venea acasă cu taxiul. Şi înainte de sosire îl torturau invariabil pe şofer:
- Cât costă cursa?
Şi după ce primeau răspunsul, adăugau mieros:
- Auzi dom'le, să ştii că ai ghinion. Noi o zi plătim, o zi nu plătim şi azi e ziua în care nu plătim.
Spărsese cu alți inşi de teapa lui un vagon cu mărfuri la triaj, au dat de haine, era întuneric, li s-a părut că sunt puțin păroase, oameni ne-am făcut sunt din păr de cămilă, şi-a ales fiecare câte un costum aşa cum au reuşit pe întuneric, dar nu au mai apucat să le încerce că au fost prinşi.
Şi când au ajuns la Secție au rămas stupefiați: spărseseră un vagon cu haine de puşcăriaşi. Singurul lor avantaj că-şi aleseseră haine pe măsură.
Când era mai mic, îi cumpăraseră şi lui părinții o vioară că avea ureche muzicală, spusese învățătorul, îi tocmiseră un muzuicant de la un taraf local şi acesta începuse cu o melodie de muzică populară: Aoleu ce vânt, ce jale/ Pe la poarta dumitale! Dar indiferent cum începeau acordurile sale muzicale, acestea se terminau invariabil pe melodia: Un țigan avea o iapă, ceea ce îl făcea pe muzicant să turbeze.
- Asta e altă melodie măi băiete, nu e bine aşa.
- Da, dar mie asta îmi place. Ce, faci ură de rasă?
Şi decât să-i dea cu vioara în cap, muzicantul s-a lăsat păgubaş.
Într-un cuvânt, căzuse din ascultarea părinților, carte nu mai învățase, i se pierduse urma la oraş şi toată lumea spunea că o să ajungă rău.

Iar acum era greu să-ți dai seama cine a dat prima goarnă, în legătură cu ultima sa ispravă, că toată lumea era la curent şi fiecare se căznea să te oprească din drum să-ți spună şi alte amănunte pe care nu avuseseşi ocazia să le afli din altă parte.
Bref, varianta cea mai plauzibilă părea aceasta: Dimineața devreme se aduna lumea în fața unui magazin înainte de deschidere, oamenii încep să aducă vorba de una, de alta, să treacă timpul mai repede. Acolo se dusese şi Flaimuc pentru „documentare", să mai culeagă vreun pont, unde ar mai putea el să dea o lovitură. A pus repede ochii pe un pensionar care spusese că locuieşte singur, că vrea să facă nişte cumpărături făină, orez, zahăr şi că se duce în provincie la fata şi nepoții lui.
Al meu eşti, tipule, şi-a zis Flaimuc şi l-a urmărit până acasă, fixându-şi bine în minte topografia locului, pentru a reveni în timpul nopții să-şi încerce norocul. Pensionarul pleacă la gară, pierde trenul şi se întoarce. La miezul nopții aude cum cineva încerarcă să-i forțeze broasca şi sare speriat din pat. Îşi dă seama că în fața uşii se află un spărgător şi începe să tremure de frică.
Ce să facă el: să țipe? Să strige după ajutor? Că de luptat nu are cum să se lupte cu unul mai tânăr ca el şi în putere. Se suceşte, se învârteşte, îi piuie urechile, îi bate inima de frică, pe ce să pună el mâna, vede la îndemână o tigaie, ce să facă el cu o tigaie, ce să facă el cu o tigaie, să-i dea-n cap când o să deschidă ăla uşa? Dar de ce să mai aştepte să deschidă uşa, când poate va fi prea târziu ca să mai facă ceva?
Şi nici una, nici două, plesneşte zdravăn cu tigaia în uşă, măcar să-l sperii pe nenorocit şi poate fuge. Şi ce s-a întâmplat în fracțiunea următoare de secundă, este imposibil de aflat. Flaimuc transpirat şi concentrat asupra broaştei care refuza să cedeze, nu şi-a dat seama ce se întâmplă şi nici nu a putut să înțeleagă. Un bubuit monstruos,amplificat de o teamă paroxisitcă, şi care venea parcă din capul lui.
Timpul se oprise în loc şi el nu mai vedea nimic împrejur.
Şi dacă ar fi putut, ar fi explodat cu siguranță. Chiar dacă ar fi fost lovit în cap, poate era mai bine, că ştia despre ce este vorba. Dar aşa, neştiind exact ce se petrece,... doar a căzut lat. Nemaiauzind nimic, pensionarul s-a dus liniştit să se culce dar a fost trezit dimineața de vecinii de apartament, să-l întrebe cine este tânărul care doarme la uşa lui.
Au pus mâna pe el, el rece. Şi rece a rămas că nu şi-a mai revenit.

Seara mi-a trimis Camelia vorbă că are să-mi arate o carte, care cu siguranță mă va interesa. I-am făcut o vizită, am bătut la uşă, mi-a zis: Intră şi am deschis cu precauție.
Am văzut-o stând culcată în pat, cu fața spre fereastră şi mi-a făcut fără să se întoarcă, semn cu mâna să mă apropii.
Nu ştiam ce se petrece, ținea în fața ei o copertă albastră de plastic dincolo de care se afla o scrumieră în care ardea o țigară. Văzând că rămân la fel de nedumerit, mi-a zis, parcă ferinduse să nu stârnească nici un curent de aer:
- Priveşte şi taci.
Eu când nu înțeleg ce se petrece în jurul meu, mă blochez. Aşa s-a întâmplat şi de data asta. Totuşi mi-am tras un scaun mai aproape şi, când am văzut că din nou îmi face semn să-mi încetinez mişcările, mi-am dat seama că toată atenția ei era concentrată asupra fumului de țigare, pe care se străduia să-l protejeze de propria respirație.
Scrumiera, țigarea şi fumul.
Fumul care se ridica vălătucit, la un lat de palmă, după care se despletea în şuvițe din ce în ce mai multe şi mai subțiri şi se pierdea în irizări din cele mai fine spre tavan. Când se aduna mai mult scrum, acesta cădea singur, fără să afecteze turbioanele, sensibile la orice adiere, cât de uşoară a aerului.
Scrumiera, țigarea şi fumul.
Sau un areal, o combustie pe care putei să o compari cu oricare alta, în urma căreia nu rămâne decât fumul, până când se pierde şi acesta în drumul lui spre neant.
Scrumiera, țigarea şi fumul.
Sau poate habitatul, viața noastră arzând ca orice țigare banală şi fumul care putea să sugereze deşertăciunea tuturor celor lumeşti.
Am rămas tăcuți timp de câteva minute, apoi s-a întors, m-a privit să vadă ce gândesc, am dat din cap afirmativ şi nu ne-am mai spus nimic în legătură cu asta.
Vă rog să continuați povestea ...concluzia...

Visele

M-am trezit chiar înainte de ivirea zorilor şi am văzut cu deosebită claritate imaginile unui vis rămas încă pe retină, deşi când deschizi ochii cu fața spre fereastră, lumina parcă îți ia visele cu mâna. M-am visat căsătorit, (eu de ce, oare, nu m-am căsătorit, deşi mi-am dorit să ajung la acest statut?), soția, nu îi vedeam fața, se afla dezbrăcată pe un covor, urma să nască.
Nu mi-a spus nimeni nimic dar în vis omul ştie câte ceva de la sine: trebuia să nască dintr-un moment în altul, eu mă aflam pe acelaşi covor, asemeni fără îmbrăcăminte, visele au şi ceva ciudățenii pe care nu ajungi întotdeauna să le înțelegi, ştiam că trebuie să o ajut, că nu mai era timp să chem nici o ambulanță şi am încercat, mă aflam în spatele ei, am îmbrățişat-o cu toată tandrețea de care puteam să fiu în stare şi, când a apărut copilul, l-am prins în mâinile mele, l-am ridicat şi am întrebat doar:
- Este băiat sau fată?
- Fată, a răspuns ea.
Tot fără să-i văd fața. Şi apoi m-am trezit.
Decor de un alb marmorean, inefabil şi impalpabil, de parcă m-aş fi rupt dintr-un grup statuar, ca să-mi reiau locul printre pământeni. Totul părea atins de aripa unui înger, ca un ideal de frumusețe la care ştii că nu vei ajunge, oricât te-ai strădui, pentru că acesta se află în alt univers. Ca puritatea sau gingăşia pe care le atribuim unui bob de rouă. Vis compus parcă numai din trăire, din sentimente şi nu din mişcare. Am refuzat cu încăpățânare să mă scol din pat şi mi-am prelungit satisfacția de a diseca totul, imagine cu imagine, încercând să descifrez simbolul pe care putea să-l ascundă fiecare amănunt. Şi, oricât ar părea de ciudat, am adormit din nou, pentru că îmi doream cu tot dinadinsul să-mi continui visul. Mai târziu, când am deschis ochii, aveam sentimentul ciudat că trebuie să mă apuc imediat de un anume lucru dar, văzând că de fapt sunt tot în pat, fără nici o urgență aparentă care să-mi bată în uşă, mi-am mai oferit câteva clipe de dolce vita în aşternut, pentru ce mi se părea a fi fost continuarea primului meu vis. Eam la noi acasă, undeva la țară, aveam şi copii,(!) începuse ploaia, primisem vizita unui coleg de serviciu care voia neapărat să se culce, tare mulțumit că la atâta spațiu, îşi poate întinde patul unde voieşte (!), pe urmă a început să plouă, apoi dintr-odată am văzut întreaga casă descoperită, peste care au apărut ca din senin scânduri, una lângă alta şi ploaia care începuse să curgă în şiruri paralele prin spațiile dintre scânduri. Apoi fata mea, închipuiți-vă că aveam o fată, mi-a spus:
- Cumpără tata nişte foi din plastic, din ăsta mai subțire care nu costă mult şi acoperă casa că nu poate să rămână aşa. Şi în această a doua parte a visului, apăruse soția dar, nici acum nu îi văzusem fața.
M-am adâncit în supoziții din cele mai fanteziste, casa descoperită, expusă ploii, semăna sau poate era chiar viața mea, dusă în condiții din cele mai precare dar, de care nu mă plânsesem niciodată. Până la urmă m-am pierdut în speculații şi a trebuit să renunț.
Interpretarea viselor ține de domeniul superstiției. Ştiința zilelor noastre nu spune nimic mai mult decât ceea ce ştie şi un vârstnic fără carte: tot omul visează şi nu trebuie să le iei pe toate în seamă.
Cea mai mare atenție, mă gândeam că trebuie acordată faptului dacă acestea sunt inspirate sau dacă vin din zodia întunericului sau a luminii.
De jos sau de sus.
Pentru că nu ai ce lucru bun să scoți, din partea celui rău.
Şi de aici concluzia, de bun simț dacă vreți, că visele, trebuie lăsate în voia lor: Dacă vin din partea celui rău, sunt menite să provoace sminteli, iar dacă vin de sus, ele se vor împlini cu toată certitudinea, pentru că lor nu li se poate împotrivi nimeni. Şi totuşi ni se pare firesc când ne trezim şi mai ținem minte ce am visat, să încercăm să le dezlegăm. Să vedem dacă ele ne transmit cu adevărat vreun mesaj.
Îmi spunea într-o zi meşterul Giudică:
- Am visat odată că eram cu Ion Fieraru şi a venit cineva şi ne-a înrtrebat pe amândoi: - Vreți

să vă scriu pe listă, să vă fac maiştri militari? Eu am zis, nu vreau iar el a zis eu vreau şi s-a scris. Când m-am trezit, le-am spus tuturor că în curând Ion Fieraru va pleca dintre noi, pentru că uite ce am visat eu. A murit la două zile după acest vis. Şi mai târziu am visat iar că mi-a spus, aceeaşi voce, acum tu eşti primul pe listă.

Un alt vecin, pensionar, fost pădurar, mi-a spus că a visat un tractor cu două remorci care se pregătea să ocolească un zid la stânga. În vârstă de peste optezeci de ani, mă gândeam dacă aceste două remorci nu înseamnă premonitoriu, ultimii săi doi ani de viață. Şi de atunci a trecut un an...

M-am apucat de lucru şi mai târziu, mi-am oferit un suc pregătit de mine. Nu am încredere în sucurile de la prăvălii, din cauza conservanților, a benzoatului de sodiu, a îndulcitorilor, a coloranților, aromelor sintetice şi a celorlalte ingrediente care, probabil, nici nu mai sunt înscrise pe etichetă. Dacă acestea care se pretind a fi identic naturale, ar fi fost binefăcătoare omului, le-ar fi făcut Dumnezeu să crească într-un copac, de unde le-am fi cules şi le-am fi avut pe toate la dispoziție. În ce mă priveşte, eu rămân la concepția mea învechită că din lămâie şi apă îndulcită cu miere, se poate pregăti cea mai curată şi mai sănătoasă băutură răcoritoare. Cât despre sifon, amatorii cu state vechi în ale degustării licorilor bahice, afirmă că vinul bun îl face prost iar vinul prost îl face bun, ceea ce nu este chiar aşa departe de realitate. Dar mie după ce mi-a atras atenția un prieten medic arătându-mi cum se străduie corpul să elimine bioxidul de carbon şi să ajungă la oxigen, m-a întrebat pe neaşteptate de ce să (în)dopăm organismul cu ce nu-i trebuie, agresându-l?

Şi i-am dat dreptate.

Am cumpărat de câteva ori gem de caise care mi-a plăcut, am vrut să mai cumpăr, m-am apucat să citesc ce scrie pe etichetă, dar m-am folosit de o lupă că din precauție, fabricanții dau explicații din ce în ce mai evazive şi scriu din ce în ce mai mărunt. Eh bine, am aflat că gemul meu de caise provenea din... mere deshidratate! Când un producător rămâne cu mere nevândute, lovite, nu mai au față, aspect comercial, ca să nu le arunce, le păstrează la frig, am vizitat şi eu destule hale frigorifice şi numai mere bune de consum nu găseşti acolo. Chimia oferă azi rețete pentru orice: se vinde pe piață gemul de caise? Fac din ele gem de caise. Sau practic, orice altceva câtă vreme naivi ca mine mai sunt (încă) gata să le cumpere.

De multe ori mi se face poftă de o cafea bună. Dar o fi ea mai bună decât ceaiul? Care o fi mai benefic şi care mai nociv? Institute de mare respectabilitate din America, Anglia, China, India dar şi din alte părți ale lumii recomandă consumul de ceai pentru elementele sale nutritive dar mai ales pentru efectul longeviv la un consum îndelungat, după interesul celor care finanțează cercetările sau lansarea pe piață a unor noi produse. Cred că ceaiul se asimilează integral în organism, nu produce dependență, este şi hrănitor dar şi un medicament în acelaşi timp. Dar când am de lucru şi mă simt obosit, mă ispiteşte mai mult o cafea: ceaşcă mică, tare, bea-o fiebinte. Şi ajung şi la țigări. Câtă lume nu am văzut eu aprinzând din reflex o țigare în fața ceştii cu cafea! Iar părerea generală este că ele merg foarte bine împreună. Nu mai amintesc nimic despre nocivitatea fumatului, dar păreera mea este că nici una din acestea trei nu fac casă bună împreună: cafeaua, țigarea, băutura. Poate că aici se potriveşte cel mai bine învățătura: toate îmi sunt îngăduite dar nu toate îmi sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.

Am făcut din nou un drum la oraş ca să-mi schimb dioptriile. Nu mai apelez la nici un control de laborator, toate costă din ce în ce mai mult. Am probat mai multe modele până când am văzut limpede să citesc. Şi oculistul procedează la fel. Lentile groase, uşor colorate de cinci şi jumătate, bifocale. Vânzătorul îmi oferă un model nou, şi, ca să mă convingă, răsuceşte şi îndoaie rama în toate felurile, lăudându-i elasticitatea, plin de încântare profesională.

- Vedeți că nu se rupe, puteți să o faceți în toate felurile şi nu pățeşte nimic.

- Eu nu vreau ochelari cu care să merg la circ. Vreau un model sobru, de citit şi atât.

La întoarcere în tren, am ascultat cu interes povestea unui țăran venit la oraş după cumpărături şi care avea chef de vorbă:

- Era la noi în sat un terchea berchea care nu ştia să facă nimic bun şi se ținea numai de furat. O găină de la un vecin, nişte mălai de la un altul, puțină untură din cămara unei văduve şi o ducea aşa de azi pe mâine iar când intra în bufet, umbla cu cerşitul pe la fiecare, cinsteşte-mă şi pe mine cu o țuică. Toată lumea ştia cu ce se ocupă dar el se dezvinovățea

mereu: Ce aveți fraților cu mine, m-ați prins pe mine la furat? Să mă trăznească Dumnnezeu dacă ți-am furat eu ce zici. Azi aşa, mâine aşa până când l-a prins o ploaie cu furtună pe câmp şi chiar că l-a trăznit Dumnezeu, să se învețe minte. Şi îl mai chema şi Mierlici.

Dragă domnule Sebastian,
Haideți să trecem de la acest pompos şi rece Dumneavoastră, la persoana a doua singular, dumneata, care, vă asigur, nu scade cu nimic din respectul pe care ni-l datorăm unul celuilalt. Mułumesc pentru scrisoare şi pentru grija părintească pe care o degajă. Lumea în care trăim este aşa cum este şi, din păcate, nu avem de unde alege alta mai bună.
Îmi face plăcere să vă citesc şi re-citesc fiecare scrisoare de mai multe ori iar seara când mă culc, o pun pe noptieră să o am la îndemână.
Accept cu plăcere sfaturile şi mă simt protejată. Mă surprind chiar, gândindu-mă din ce în ce mai des, la personajul straniu şi singuratic pe care îl întruchipați, ca la o enigmă pe care aş dori din toată inima să o dezleg. Sunteți totuşi un mister. Dar un mister în carne şi oase pe care încerc să-l văd, măcar cu ochii minții, ceea ce spre ruşinea ea, nu am prea reuşit până acum.
Renunați la ideile preconcepute că nu ne vom întâlni niciodată. Nu mi-am pus în cap să ne întâlnim cu orice preț, dar dacă aş vrea, aş putea cu puțin efort să vă aflu adresa şi să vă pomeniți cu mine într-un week-end, că termenul de sfârşit de săptămână nu ne mai place şi, snobi sau nu, acceptăm toate avansurile şi capriciile acestui limbaj legat de comunicare, globalizare şi celelalte.
Când îşi pune o femeie ceva încap...
Împărtăşesc ideea prepeleacului, m-am urcat şi eu când eram mică în mulți pomi, de unde lumea se vede altfel. Este o schimbare de perspectivă, cu condiția ca aerul tare al înălțimii, să nu inducă şi trufia: uite cât de sus am ajuns eu!
Nu alerg după nici un fel de complimente, dar comparația cu floarea de cais, mi-a făcut realmente plăcere şi aflați că de la mine, domnul Sebastian nu se vede nici îmbătrânit, nici înrăit, nici acrit ci mai degrabă ca un intelectual sensibil, care a avut parte de multă suferință în viață şi înțelepțindu-se, a rămas de o bunătate copleşitoare.
Afară de flori, mărturisesc că îmi place să pictez. Dar numai peisaje. Întotdeauna fără oameni. Eventual locuri din cele mai sălbatice, văzute sau închipuite, care sunt pline de frumusețe, de poezie, de pace divină şi unde nu a călcat vreodată picior de om. Nu agreez termenul de natură moartă. Natura este vie, numai omul din inconştiență sau din interese meschine intră în război cu ea. In loc să trăiască în armonie cu mediul în care s-a născut, omul maculează când ar trebui să înnobileze. Distruge în loc să zidească. Îşi aruncă în aer condițiile în care trăieşte, autopedepsindu-se inconştient.
Şi acest lucru nu este greu de înțeles. Mai țineți minte perioada în care omul se auto-intitula cu emfază „stăpânul" naturii? Pictura zis modernă se dă în vânt după nuduri, agresând iubitorul de artă dar şi privitorul onest cu sexul sau cu dosul femeii. Îmi pare rău că trebuie să spun, asta nu are absolut nici o legătură cu arta. Arta se adresează sufletului, trebuie să nască zbor. Altminteri nu e artă. Ea nu are nimic de a face nici cu împreunarea trupească. Este dacă vreți, o familie de rang nobiliar, o castă în care se pătrunde nu greu, ci foarte greu. Cine nu este în stare să-şi înalțe preocupările sale deasupra organelor genitale(sau a altor deschizături) prin care corpul fiecărui om elimină urina şi dejecțiile, accentuez un lucru elementar pe care orice om, chiar fără un grad ridicat de cultură dar cu bun simț îl ştie, garantez că un astfel de „artist", nu va avea parte în „cariera" sa de ceva mai mult decât acestea, cu care vrea el să pătrundă în universul artistic. Falsele aserțiuni despre dezinhibare, decomplexare şi o la fel de falsă reîntoarcere la stadiul primar, natural, nu sunt decât tot atâtea motive de bălăceală morală pentru acela sau aceia care nu-şi pot depăşi condiția. Pentru că în fond, fiecare om prin ceea ce greşeşte, prin aceea se şi pedepseşte. Şi legea aceasta nu cunoaşte nici un fel de excepție.
Quot errat demonstrandum.
Bine, spunea un pictor, aflat temporar în vogă, dar Şi Leonardo Da Vinci a pictat astfel. Adică, el de ce avea voie şi eu nu aş avea?
Meschină şi vicleană întrebare. Dar şi plină de obrăznicie pentru că acela care o punea încerca să se asemnene acestui titan al Renaşterii. Numai că Leonardo Da Vinci cerceta corpul omenesc în scopul cunoaşterii, el căuta flacăra dumnezeirii lui, locul sufletului. Ceea

ce este cu totul altceva.
Vă redau şi câteva din acuarelele mele la care țin foarte mult, dar pe care nu sunteți obligat să le lăudați din complezență.
Mă opresc uneori din lucru şi mă gândesc: oare ce face acum domnul Sebastian?
Nu vreți să încercăm o luare de contact prin telepatie sau meditație tibetană? Poate vom reuşi să comunicăm instantaneu, fără computer. Creierul omului are atâtea resurse!
Cu dragoste, Căpriana.

Numai întrebări

Droguri şi comerț cu carne vie. Mereu se anihilează rețele, dar de fiecare dată, hidra reapare şi mai revitalizată şi mai bine organizată. Mereu sunt prinşi traficanți, peşti mărunți. Dar la scară națională, asta nu înseamnă chiar nimic, că gândul te duce fără să vrei la o structură suprastatală, foarte bine pusă la punct.
Într-un moment de sinceritate debusolantă, am asistat şi la recunoaşteri ale faptului că şi cele mai înalte cancelarii, au acceptat, din rațiuni de stat, bani din vânzarea drogurilor ca să cumpere de exemplu arme, împotriva luptătorilor contras din Nicaragua sau altceva de genul ăsta. Rămâi fără grai că nici nu ştii cine conduce de fapt, aceste rețele de droguri, cărora nu le poate veni nimeni de hac. Parcă ar fi vorba de un cabinet ocult, de unde un maestru incontestabil, conduce o partidă de şah, în care el joacă şi cu albele şi cu negrele, după bunul plac. Sau de un gentleman-agreement între doi rechini care îşi împart piețele şi veniturile. Bani negri buni la orice. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Astăzi oamenii nu îşi mai pun nădejdea în ajutorul de sus, ci numai în bani şi dregătorii înalte.
Dar poate un orb să conducă pe un altul fără să cadă amândoi în prăpastie?
Înainte de optzeci şi nouă, ne luptam cu toate relele din lume, dar fără droguri şi ne rugam să avem şi noi parte de democrația occidentală. Imaginile via satelit permit astăzi să se descifreze textul unei cărți rămasă deschisă, undeva pe o masă în aer liber. Permit să se detecteze tot felul de adăposturi blindate, buncăre, silozuri de rachete, aeroporturi subterane la indiferent ce adâncime, permit descoperirea ultimelor zăcăminte ale subsolului. Dar nu „văd" suprafețele imense cultivate cu mac, canabis, cânepă indiană şi toate celelalte plante purtătoare ale ale unei morți programate. Nu de pe altă planetă, ci din Afganistan de unde provin patru cincimi din producția mondială a drogurilor. Şi unde se află şi cei mai bine instruiți şi înarmați soldați din lume, trimişi să planteze şi să păzească floarea plăpândă a democrației. Soldați pe care băştinaşii nu îi iubesc pe motivul, zic ei, că democrația nu se instalează cu bâta. Până una alta suntem rugați să stăm liniştiți că perimetrele periculoase sunt (foarte) bine păzite.
Nici nu ştii ce să mai zici.
S-a întrerupt curentul, dar s-a reluat după câteva ore. Când am deschis frigiderul, am avut surpriza să constat că un lichid, un fel de suc semănând vag şi fără convingere cu cerneala violetă, se scurgea demascator dintr-un pachet de carne tocată. Parcă şi-a pus cineva în gând să facă experiențe pe noi, fără să fim întrebați.
Am oftat neputincios.
Adesea ies în curte şi privesc lunca parcelată care se pierde până spre haturile Dunării până la care nu sunt mai mult de şapte, opt chilometri. Se apleacă oamenii pe sapă, lucrând pământul la fel cum făceau părinții şi strămoşii, de parcă timpul ar fi rămas pe loc. Porumb, legume, zarzavaturi peste care mută şuvița izvorului cu apa binefăcătoare, trimisă special de Domnul să le uşureze truda şi, să le sporească rodnicia. Pământul în care s-a scurs toată vlaga vieții lor şi din care, mult sau puțin, şi-au scos traiul. Acelaşi pământ care, la împlinirea sorocului, va primi şi trupurile lor întru o binemeritată hodină.
Aduc cu mine un scaun, câinele cu care mă întrețin în felul meu despre toate şi, în partea cealaltă, o ladă pe care îmi pun ceaşca de cafea. Care ceaşcă mi se pare întotdeauna prea mică. Nu ştiu şi nu îmi place să-mi ghicească cineva în cafea. Eram tânăr de tot, mă aflam în cabina telex a intreprinderii pentru corespondență, am zărit pe pervazul ferestrei o ceaşcă

din care băuse cineva o cafea, am privit-o şi am spus ce mi-a trecut atunci prin cap:
- Aoleuu, drumurile o omoară pe fata asta, pentru că văzusem prea multe şănţuleţe prin care se scurseseră cele din urmă firişoare de lichid. Şi de atunci mi s-a dus buhul că ştiu să ghicesc la fix în cafea: ceaşca aceea aparţinuse curierei!
Ori de câte ori am puţin timp liber, îmi place să stau de vorbă cu câinele şi mă bucur să văd cât de mult mă iubeşte. Sare, dă din coadă, îmi atinge mâinile cu botul, cu limba, de parcă mi le-ar săruta a recunoştinţă, hămăie, îmi spune ceva pe limba lui, dar îşi dă seama că nu pricep, dansează în jurul meu, mă prinde cu multă grijă de picior, îşi încearcă a joacă dinţii, ştie el cât de mult, fără să muşte cu adevărat. Unul din motani doarme noaptea cu mine, altul se încălzeşte dormind peste câine, în cuşca acestuia şi care îl suportă cu multă îngăduinţă. Câteodată se miros bot în bot unul pe celălalt, în semn de afecţiune deosebită, mă gândesc. Pe câteva din pisicuţe le aud tot alergând prin pod după şoareci, iar una din ele întârzie de fiecare dată la masă, făcându-şi veacul prin grădină tot după şoareci. Pe aceasta am văzut-o într-una din zile cu o umflătură la unul din maxilare şi mi-am dat seama că s-a luptat zdravăn cu vreun şobolan care a muşcat-o. A reapărut după câteva zile cu umflătura mărită, am luat-o cu mine într-o sacoşă şi am dat fuga la cabinetul medicului veterinar. Era într-o zi de vineri iar el era plecat la o şedinţă la judeţ. Luni a fost o sărbătoare şi medicul nu a venit la seviciu, pisica absentă. Când a reapărut, am alergat să văd cum arată şi umflătura care ajunsese de mărimea unei prune, dispăruse aproape complet, tăiată de o zgârietură violentă. Bănuiesc că din instinct şi-a rupt-o singură scăpând intuitiv de pericolul infecţiei care era pe cale să se generalizeze.
Mă întorc spre câine convins că mă înţelege:
- Ia spune, primesc astăzi un mesaj de la Căpriana?
Mă priveşte fix în ochi, nu înţelege, dar dă complice din coadă.
- Vrei să spun, da?
I-am aranjat un coteţ încăpător, care-i oferă adăpost pe timp de iarnă, un lanţ ceva mai lung care-i permite o anumită libertate de mişcare, să nu se simtă strâmtorat. Şi când merg la oraş, nu uit să cumpăr şi pentru el oase, şorici şi ce mai găsesc pe la măcelării. Dacă-i ofer mâncare gătită, de fiecare dată se apropie neîncrezător, miroase fără nici un pic de entuziasm, de parcă mi-ar face un favor deosebit, după care se retrage tactic, dând din cap de parcă ar spune:
- Eu sunt câine serios, nu mănânc aşa ceva.
- De ce mă jigneşti măi? Eu cum mănânc şi tu nu vrei?
Îşi dă seama că aştept un răspuns şi el continuă să dea din coadă:
- Sorry, dar tot nu mănânc.
L-am lăsat şi slobod în câteva rânduri dar îşi face loc pe sub gard, mi-am zis că se întoarce el din nou acasă şi nu m-am alarmat dar, de multe ori se întorcea cu câte o pasăre din care nu mai lăsa decât fulgii.
- Ce-ai făcut măi? Asta nu e pasărea noastră. Te prinde gospodarul şi-ţi dă cu parul în cap.
Înţelege după ton că-l cert, se întinde şi îşi lipeşte capul de pământ, semnul capitulării totale şi necondiţionate, de parcă s-ar afla pe eşafod, înaintea execuţiei.
- Acum poţi să îmi faci ce vrei dar să ştii că tare bună a fost. Şi mai departe aşteaptă un semn de mărinimie.
- Bine, te-am graţiat dar să ştii că nu te mai las liber. Deloc.
Şi iarăşi îşi dă seama după ton, că l-am iertat. Se lasă din nou legat şi îşi reia locul. În timpul zilei, indiferent unde aş pleca, se pune pe lătrat că îl aud toţi vecinii. Şi la fel hămăie de bucurie când mă vede întorcându-mă. Unul din vecini a fost în stare să-şi omoare câinele în bătaie pentru o pasăre.
- Găina e pentru mine mă' să ştii!
Altădată eram în Bucureşti, căutând o adresă, când am văzut pe trotuar un câine scuturându-se şi tremurând din toate mădularele. Parcă ar fi vrut să vomită, să tuşească, îi curgeau bale, de-abia se ţinea pe picioare. Un câine care trăgea să moară. A fost otrăvit, mi-a zis cineva. Numai are nimeni ce îi face.
Al doilea câine este bătrân, are peste cincisprezece ani şi l-am luat de la meşterul Giudică. El avea patru dar îi neglija cu mâncarea şi erau toţi slabi de le numărai coastele. Mi s-a făcut milă de ei când i-am văzut ronţăind mere sau ce mai găseau pe jos.
- Ce le dai bre să mănânce?

- Păi fac cum m-ai învățat dumneata, fierb tărâțe, pun puțin ulei şi mănâncă de rup nu altceva.
Mi-a fost ruşine, pentru că el spunea adevărul. A fost o vreme când şi eu aveam patru câini, încercam tot felul de rețete şi venind pe la mine, mă văzuse cu tuciul cu tărâțe pus la fiert.
Bieții câini: tărâțe băgau prin față, tărâțe scoteau prin spate. Mâncarea asta nu era deloc consistentă. Cum puteau ei să supraviețuiască numai cu vagi urme de ulei?
Neavând altceva la îndemână, unul din ei fusese legat cu o cravată veche. Nod italian dublu. Redingota, jobenul şi cupeul mai lipseau pentru un decor high class. Altminteri simpatic foc, dansa de bucurie când mă vedea aşteptând ceva de mâncare. Orice, numai mâncare să fie.
Şi mai departe l-am auzit, încântat nevoie mare:
- Şi dacă nu se satură, mai mănâncă o dată chestiile astea.
Mi-am pus mâinile în cap, la aşa ceva nu mă aşteptam în ruptul capului. Mai târziu i-am mai cerut încă un câine dar a refuzat cu încăpățânare să-mi dea.
Ies să-mi cumpăr puțină cafea şi asist fără să vreau la o discuție provocatoare între vânzător şi un polițist:
- Pariez că pe mine nu mă tragi pe sfoară.
- Dacă nu mă amendezi, te trag.
- Fie.
- S-a făcut. Cu ce să te servesc?
- Coniac. O sută de grame.
Ia sticla, toarnă coniacul la vedere, pe care îl oferă apoi zâmbind mânzeşte:
- Poftim.
Polițistul bea coniacul cu pauze studiate. Niciunul dintre ei nu-l slăbeşte din ochi pe celălalt.
- Ai văzut că n-ai făcut nimic?
- Ai văzut că te-am tras în piept?
- Cum?!
- Am turnat coniacul, la mine apa e deschisă tot timpul, dar dumneata nu o vezi din cauza barului şi am trecut cu paharul de coniac pe sub robinet. E bine că nu te-ai prins? Niciodată nu strică puțină apă. Dar e la preț de coniac.
- Măi fir-ar să fie! Bine că de-acuma ştiu, să fiu şi eu mai atent la alții. Asta este.
Pleacă vădit iritat, apoi se întoarce.
- Dă-mi un pachet de țigări cuu-păr.
- Țigări cu ce?!
- Cuu-păr.
- De care... păr?
- Nu cu păr, măi neisprăvitule. Eu vreau țigări Cooper.
- Bine. Asta e altceva. Poftim.
După amiază mi-am făcut drum pe la Nicu, un vecin aflat în suferință după moartea soției. Pe jumătate paralizat, cu numai vreo zece ani mai în vârstă ca mine, îşi petrecea tot timpul fie plângând, fie fumând şi bând în exces cafele toată ziua. Şi care, evident, îi taie şi pofta de mâncare.
- Lumânările pentru ce le mai ții aprinse?
- Pentru soție, mă gândesc mereu la ea.
- O mai ajută asta cu ceva?
- Nu ştiu. Dumneata ce crezi?
- Plânsul pentru cel mort trebuie să înceteze după şapte zile. Dacă vrei, roagă-te pentru sufletul ei. Asta e cu totul altceva. Cel care pleacă din această lume, pleacă pentru că a fost chemat de sus. Sau poate pentru că trebuia! Acestea sunt rațiuni care ne scapă nouă, oamenilor. Şi dacă ar veni cineva de dincolo şi ni le-ar explica din fir a păr, tot nu le-am putea înțelege. Alt univers, alte legi.
Oftează şi dă din mîini a neputință.
- Nu vrei cumva să ceri socoteală lui Dumnezeu pentru ce s-a întâmplat?
- Bine, aşa am să fac.
Pare mai uşurat. Şi mai departe se plânge de băiatul său care are peste treizeci de ani, a crescut fără nici o socoteală şi nu îl ascultă deloc.
- Îmi cere mereu bani pentru câte ceva dar uită să mai aducă şi restul.

Nu i-a plăcut munca, nu lucrează nicăieri. Numai cu cârca dacă găseşte pentru o zi sau două.
- Pensia mea e atâta cât e, mă tem să nu mă ia şi la bătaie cu timpul.
Îl încurajez şi eu cum mă pricep mai bine şi plec.

Cine iubeşte, iartă

Dimineață însorită şi plină de viață. Am neglijat destul de mult grădina. Îmi cumpăr răsad de roşii pe care îl plantez pe trei rânduri. Porumbul se ridicase ca la o palmă de pământ şi am pus mâna pe sapă. Curăț pomii de ultimele crengi crescute mai dezordonat dar şi de cele uscate. Am şi un petecuț de vie care trebuie şi ea săpată şi în plus, aracii.
M-am dus să inspectez gardul şi am constat că lipsea o porțiune de vreo cinci metri în partea dinspre râpă. Sârma tăiată cu patentul, bucata lipsă făcută sul şi plecat cu ea la spinare în timpul nopții. Noroc că am mai avut o rezervă de la puiernița lăsată de vechii proprietari, pentru înlocuire.
În ce priveşte restul gospodăriei, venise vremea unor reparații ceva mai complete. Îmi căzuse tencuiala din câteva camere, pentru că îmi ploua prin acoperiş. Şi mai departe am avut noroc că primarul obținuse fonduri pentru acoperişul bisericii şi o parte din tabla veche am primit-o eu de la preot. Meşterul Giudică m-a ajutat peste tot, inclusiv la văruit şi lucrarea se întisese toată vara, că nici nu am avut vreme să mă plâng de căldură. Lucram pe post de calfă şi seara cădeam frânt. Dar nu reuşeam să dorm mai mult de patru cinci ore pe noapte.
Făcusem o serie de cheltuieli pe care nu le avusesem în vedere la început, dezechilibrându-mă câtăva vreme. Ba încă, mi-a zis meşterul să cumpăr vopsea, diluant, pensulă că nu se poate fără, pentru protecție.
Şi după ce am aruncat o groază de bani pe ele, am stat şi eu şi m-am gândit că vreo şaptezeci de ani dacă nu şi mai bine, tabla stătuse supusă la intemperii şi nu fusese vopsită niciodată. Eu de ce să o mai vopsesc tocmai acum? Păcat de banii aruncați pe materialele cu care nu mai am ce face.
Şi aşteptam cu nerăbdare prima ploaie de toamnă, să văd dacă s-a făcut lucru de calitate.
Am primit cu poşta un pachet de reviste din State, de la Doru Stoican, un fost coleg care reuşise să plece din țară înainte de optzeci şi nouă şi, care acum după atâția ani, luase hotărârea să se întoarcă. Multă lume îşi făcuse atunci planuri cum să iasă din țară şi să ajungă dincolo.
La o casă bogată şi slugile trăiesc mai bine, nu?
Ştia şi el cât de greu e să părăseşti țara dar beneficiase de sfatul unuia din oamenii cei mai avizați şi, care învârtea pe atunci lucruri grele. Făcuse rost de adresa unei fete care primise aprobarea să plece cu acte în regulă şi cu care a pus la cale o căsătorie de convenienț ă, căsătorie care a avut loc, cu exact două zile înainte ca aceasta să se urce în avion. Aşa că, de-abia ajunsă dincolo de ocean, aceasta a şi trimis o scrisoare prin care solicita de la organe, aprobarea şi pentru soțul rămas în țară, pentru reîntregirea familiei. Vestea a căzut ca un trăsnet peste paşaportişti, s-a lăsat şi cu anchetă, dar prinde orbul, scoate-i ochii.
Tinerețe, explica el acum, nu tot ce zboară se mănâncă, nici un caz nu seamănă cu altul. America este departe de a fi ceea ce îşi închipuise el în nopțile lui de vise, când se credea în stare să zboare chiar şi fără aripi. Una e ce crezuse şi, alta ce vedea. Cunoştea destui români din diaspora care l-au ajutat dar i se părea că o făcuseră din compasiune. Avea serviciu şi câştiga de cinci ori mai mult ca în țară. Şi totuşi nu reuşise să se adapteze. Națiunea americană compusă din atâtea naționalități cu mentalități diferite, eu nu am să mă consider niciodată conațional cu aceşti tipi: negri, jamaicani, portoricani, sudamericani, pakistanezi, indieni, coreeni, care sunt în stare să te împuşte fără milă noaptea, dacă te întâlnesc singur pe stradă. Istoria, limba, obiceiurile, spiritul yankeu pe care nu fusese în stare să-l adopte, se simțea frustrat, ajunsese ca o frunză purtată de vânt pe coclauri străine. Asta era şi nimic mai mult.
Eu nu voi fi niciodată un american. Şi nici pe mine nu o să mă considere cineva american,

până la sfârşitul vieții, ci voi rămâne doar un venetic. Copiii mei, da, ei vor fi americani. Dar ei nu se vor mai considera români ci vor spune că s-au născut din părinți români şi atât. Şi nici limba română nu o vor mai învăța ca lumea.
Promitea mai multe amănunte când ne vom vedea în țară, încheia el.
Sora lui, Viviana, avusese mai mult noroc. Se împrietenise cu un român din Tel Aviv cu care purta o corespondență de mai lungă durată şi care, a înclinat balanța soartei în favoarea lor. Într-una din scrisori, sărim peste amănuntele de ordin sentimental, curente la tinerii îndrăgostiți, Viviana îi trimisese iubitului ei un fir de păr! Întâmplarea face ca scrisoarea să fie verificată de băieții cu ochi albaştri care după ce au citit-o, nu au mai ruşit să dea de urma firului de păr buclucaş. N-o să fie nimic, şi-o fi zis unul dintre ei şi înainte de a reînchide scrisoarea, a pus înăuntru un alt fir de păr de la una din colegele sale de serviciu. Numai că Viviana era blondă iar firul de păr intrus, brunet. Şi atunci logodnicul ei a făcut public cazul printr-un ziar de mare tiraj, ridiculizând serviciile de cenzură ale regimului. Ceea ce i-a atras obținerea vizei mult râvnite, croindu-şi alt destin.

Durere de dinți care reclamă cleştele dentistului. La dispensar mă întâlnesc pe scări cu Mitu Argăsitu pe care nu-l mai văzusem de multă vreme. Pansat la umeri şi la cap de parcă sărise dintr-un avion, fără paraşută.
- Ce-ai pățit, Mitule?
- Ce să pățesc, capra.
- Hait! După cum văd eu a fost o capră mai mare, nu?
- Nu mai râde de mine domnu' Sebastian că nu e de râs. Veneam aseară acasă de la târg, Tăiasem pe scurtătură şi m-a prins noaptea pe izlaz. Aşa că nici nu mi-am dat seama când am căzut în puțul ăla sec. A rămas de la forările de anul trecut. Aşa că am petrecut noaptea în fundul gropii. Nu mai era nimic de făcut şi pace bună. Stau, zic şi aştept dimineața să mai treacă cineva prin apropiere, îl strig, mă aude şi ies afară, îmi făceam singur curaj. Aud că se apropie turma lui Fleoancă, îl recunoscusem după fluierături şi tocmai mă pregăteam să-l strig dar nu mai apuc că-mi cade ceva în cap. Habar nu ai despre ce poate să fie vorba.
- O capră?
- O capră! Locul nu era prea larg, până să-mi dau eu seama ce mi s-a întâmplat, Fleoancă ajunsese departe şi nu m-a mai auzit. Hai s-o scurtez că ne apucă prânzul. Strig eu aşa în gol, mă aude băiatul lu' Gurbezan, ăla pe care trebuie să-l strigi de trei ori ca să te audă o dată, se duce în sat şi vine cu o frânghie pe care mi-o aruncă să mă leg. Şi atunci stau şi mă gândesc la biata capră să nu o las singură. Dar nici lui nu i-am spus: - Vezi că-ți trimit mai înainte capra, eu vin mai târziu. Eu o leg, el trage şi când ajunge capra sus, numai ce-l aud urlând: - Auuu, uite dracul, uite dracul! Şi dă nărodul drumul caprei care îmi cade a doua oară în cap, într-o singură zi. Aşa noroc, mai rar.
Zice că spunea la orişicine, că l-a văzut pe necuratul la puțul sec şi că semăna cu o capră cu buza lăsată şi care mesteca ciungă. Mai departe, noroc cu nişte străini care aveau drum pe acolo, m-au auzit strigând ca orbetele după ajutor, le-am spus de la început despre capră să nu mi-o mai trântească şi ei a treia oară în cap, că nu mai suportam, m-au tras afară şi gata. Asta e totul.

- Bună ziua domnu' Sebastian.
- Bună ziua nea Ilie, ce mai e nou?
- Fusei să cumpăr nițică otravă de şobolani, că nu mai pot să scap de ei şi i-am zis lu' Zane veterinarul să-mi castreze cățeaua. Că acum are cinci pui şi dacă peste câteva luni îmi mai aduce încă cinci, o să râdă lumea de mine că fac crescătorie de câini.
Mă scarpin în cap şi, nu ştiu cum să încep, să nu-l pun pe jar.
- Ce, nu am făcut bine?
- Dumneata eşti mai tare ca Dumnezeu?!
- Ce fel de întrebare e asta?
- Crezi că Dumnezeu a greşit când i-a făcut pe şobolani?
- Mă pui în încurcătură...
- Au şi şobolanii rostul lor, mai curăță pământul de câte o mortăciune pe care noi oamenii nu vrem să o îngropăm şi să ne păzim mai bine sănătatea. Şi a noastră şi a copiilor.
- Eu nu pot să-i sufăr. Îmi mănâncă porumbul. Dacă ai vedea câți ştiuleți mi-au curățat în

pătul, mi-ai da dreptate.
- Ai maşină de bătut. Şi dumneata ştii mai bine ca mine că şobolanii nu se ating de boabe.
- Ai dreptate că se îngroapă, şi nu mai pot să iasă.
- Dacă baţi porumbul, şobolanii pleacă singuri că nu mai au ce mânca. Şi dacă vrei, pot să-ţi dau eu gratuit, una sau două pisicuţe harnice şi simpatice foc pe deasupra.
Acum se scarpină el în cap.
- Doar nu vrei să te sui pe Gurgui şi să strigi: Doamne, Tu ai făcut şobolanii, dar eu sunt Ilie de la sculărie şi Ţi-i omor.
-Hai domnu' Sebastian, nu mai râde de mine, chiar dacă ai dreptate. Îi duc otrava înapoi şi cer să-mi dea cafea la schimb că are dosită sub tejghea. Ăsta e nebun, vinde şi ruj de buze la farmacia lui veterinară. Dar cățeaua tot o castrez.
Acum e rândul meu să mă scarpin iar în cap.
- Nici cu asta nu eşti de acord?
Aduc la repezeală două cafele şi mai îndulcesc atmosfera.
- Câţi miei fată bre, o oaie?
- Unu' sau doi.
- Dar o cățea?
- Poate să fete şi opt, nouă, dar atunci sunt prea mici şi nu trăiesc toţi.
- Ai pomenit undeva vreo turmă de câini?
- Nu.
- Dar turme de oi, sunt.
- Mda... Asta aşa e.
- Vezi că a avut Dumnezeu grijă de toate? Zici că acum ai cinci câini mici. Te scap eu de ei când se fac mai mărişori şi nu mai sug.
- Şi dacă fată iar?
- Te scap şi de ăia. Îi împart pe la copii, pe la ciobani. Găsesc eu.
- Nu vrei cu nici un preţ să castrez cățeaua şi pace bună.
- Ăsta e rostul ei: să-ţi păzească ograda şi să facă pui. Câţi copii are Mitu pocăitu'?
- Păi, să fie vreo şaisprezece.
- Vezi? Şi primăria nu a trimis pe nimeni să-l castreze. Să nu mai facă şi alţii.
- Aoleuuu, asta ar însemna mutilare, bre.
- Adică la om e mutilare şi la animale, nu?
- Am venit pe la dumneata, mi-ai dat o cafea şi acum mă întorci cum vrei dumneata.
- Dacă ţi se pare că greşesc, spune-mi.
- Bine că nu i-am plătit înainte. Dar îi trimit vorbă că ţi-am vândut-o dumitale că eşti milos.
Trecem de la una la alta şi mă bcur că nu s-a supărat pe mine. A avut viaţă grea. Tata chiabur, studii întrerupte, ani grei de închisoare. Şi el se miră că i-a mai fost dat să vadă lumina soarelui. Foame, bătăi, nici un fel de grijă pentru bolnavi. Era în celula lor un vârstnic mai blând, pâinea lui Dumnezeu care le mai alina durerile, începând cu sufletul. Când cineva se văita că e puţină mâncarea, scotea din sarsana o bucată de pâine învelită într-o hârtie groasă de sac:
- Uite măi, dacă nu mai poţi să rabzi, ai aici un codru uscat de pâine. Dar să ştii că nici nu te saturi, nici nu te îngraşi cu bucata asta. Dacă, Doamne fereşte, nimereşte aici unul care e pe moarte, nu e mai bine să o păstrăm pentru unul ca ăsta? Ce zici?
Deţinutul o lua înţelegător şi o păstra şi el uitându-se cu jind la ea.
Nimic mai mult decât o bucată de pâine.
O bucată de pâine care a trecut multă vreme de la un deţinut la altul, până când s-a găsit unul pe care nu l-a interesat decât să-şi potolească el foamea şi, împotriva protestelor celorlalţi, a desfăcut pachetul. Înăuntru era obucată de scândură, cu care cineva îi ajutase să-şi mute speranţa de la o zila alta.
Într-una din zile unul dintre ei a fost bătut rău, rău de tot, pentru că ieşise la raport şi ceruse să lucreze în două schimburi, rugând pe comandant să nu mai fie scos duminica la muncă. Ziua Domnului.
A fost adus pebraţe în celulă şi lăsat în voia soartei. Ei cum ar fi putut să-l ajute decât mângâindu-l cu vorbe bune?
Şi soarta a făcut ca unul din torţionari să cadă şi el pe bec, stârnind furia propriilor lui colegi care l-au declarat duşman de clasă şi l-au bătut mai rău ca pe un deţinut, aducându-l

apoi în aceeaşi celulă. Colegii lui.
Acum se aflau împreună şi victima şi călăul. Cu acelaşi regim de detenție.
Fostul torționar nu mai avea nici măcar puterea să se apere şi doar îngăima şoptit:
- Iartă-mă. Iartă-mă.
Deținutul care era pe moarte i-a spus cu seninătate şi cu convingere:
- Te iert. Te iert din toată inima mea pentru că ai primit ordin să mă bați şi nu ai făcut-o de la dumneata.
Şi cu ultimele lui puteri a continuat să-l mângâie pe frunte, până când şi-a dat sufletul.
Cine iubeşte, iartă întotdeauna. Şi în sufletul lui era numai iubire.

<u>O cafea bună</u>

Dragă domnişoară Căpriana,
Mă bucur pentru schimbul nostru de mesaje mai ales când avem păreri comune. Şi atunci simt că stăm alături, unul lângă celălalt dar nu fizic, ci numai sufleteşte.
Încerc să te protejez, cum pot, de la distanță, pentru că am mai multă experiență. Dar asta nu înseamnă decât că am greşit mai mult ca alții. Măcar astfel să fiu şi eu folositor cuiva în viață. De multe ori, îți pun întrebări în gând, la care se întâmplă chiar să-mi răspunzi, de parcă m-ai fi auzit vorbindu-ți. Asta nu înseamnă, oare, că am trecut la primele noastre exerciții de telepatie? Dacă ne-am propune să citim, aceeaşi carte, în acelaşi timp? Şi fiecare din noi să o comenteze din punctul de vedere al celuilalt? Nu ți se pare o provocare demnă de luat în seamă?
Dintre acuarele, cea cu ghețarii, mi-a plăcut cel mai mult. Reconfortantă de privit, mai ales vara. Peisaj de o puritate absolută pe care ar trebui să scrii deasupra: Interzis accesul omului! Am privit-o îndelung şi parcă mă simțeam desprinzându-mă de pe pământ şi plutind.
Nu, nu plutind, ci zburând.
Ca o larvă care trece de la condiția de cocon, la cea de fluture.
Şi parcă auzeam a nu ştiu câta oară îndemnul: Să nu priviți la cele de jos, mai mult decât la cele de sus!
Şi eu a trebuit să părăsesc Bucureştiul de câțiva ani buni, ca să înțeleg că cei mai mulți dintre oameni nu fac decât să alerge tot timpul după himere şi, când ajung la bătrânețe sau chiar pe patul morții, se întrebă nedumeriți: unde s-a dus viața mea? Ce las eu în urmă?
Priveşte din curiozitate cifra unu: o verticală cu, să-i zicem o aripioară în stânga. Pusă acolo de cineva de sus. Omului i-a rămas datoria să mai adauge şi el una în dreapta şi vom obține o săgeată care ne îndeamnă să privim zenitul. Este asta o simplă întâmplare? Cu siguranță, nu!
Şi uite că în felul acesta, numai omul se bucură de privilegiul de a privi cerul. De a privi cerul şi de a-şi pune întrebări, Este asta, chiar aşa, o simplă întâmplare? Cu siguranță, nu!
Din cauza păienjenişului de griji, din cele mai mărunte, nu mai vedem esențialul. Pentru că fiecare dintre noi am venit cu o anume misiune pe pământ şi pierdem asta din vedere.
Ca o deplasare în interes de serviciu de la locul de muncă, uitând că la întoarcere vom avea de întocmit un raport, un raport de activitate dacă vrei, adică să dăm socoteală pentru împlinirea sau neîmplinirea misiunii cu care am fost investiți.
Mi te închipui adesea lucrând la un proiect ambițios, ceva futurist, un centru urban demn de mileniul trei, cum nu mai există nicăieri în lume. Fără poluare de nici un fel, iar oamenii să beneficieze de toate avantajele unei civilizații superioare.
Ca o îmbinare între arta construcției şi monumentalul cotidian. Ca un dialog între funcțional şi ideea de perenitate. O cronică în stare să înfrunte timpul şi să rămână după noi, cum au rămas de pildă, piramidele ca o enigmă încă nedezlegată.
Într-o lume curată şi la propriu şi la figurat.
Fără silnicii şi fără războaie.
Într-o lume care va obține energie mai ieftină şi prin metode mai performante. Şi noi forme

de transmitere a acesteia la mari distanțe, fără conducte şi fără cabluri. Cu alte randamente pentru orice fel de travaliu şi care să uşureze munca omului.
Într-o lume în care nu vor mai exista boli incurabile şi năpăstuiți ai soartei.
Într-o lume în care ştiința nu va mai lucra pentru surpare, ci numai pentru zidire. Şi în care altruismul şi generozitatea vor face parte din conduita lui morală, pentru că mai fericit este a da decât a lua.
Cine nu îndrăzneşte, nu va reuşi.
Omului nu-i cresc aripi, dacă el nu le voieşte.
Dar înainte de toate, omul va trebui să opereze asupra lui însuşi o asanare morală de esență, o curățire generală de tot ce întină ideea de puritate, lumină şi zbor.
Să caute numai adevărul şi dreptatea. Să nu mai lase deoparte mila şi iubirea. Să nu mai arate cu degetul la paiul din ochiul fratelui, fără să vadă bârna din ochii lui. Să nu mai învețe războiul.
Şi atunci Îl va reîntâlni pe Dumnezeu.
Şi numai iubindu-L pe Dumnezeu, pentru că toți suntem copiii Lui, va reînvăța să-şi iubească semenii şi, să nu mai pornească nici un fel de război, în numele păcii.
Abia atunci cel mai tare nu va mai răpi nimic celui mai slab. Abia atunci nu va mai alerga după toate ispitele acestei lumi, că deşarte sunt şi, nu se va mai îngriji numai de ale lui ci şi de cele ale aproapelui său.
Şi toată această schimbare, trebuie să se producă în fiecare dintre noi.
Şi pentru că am mai vorbit despre suflet, unde crezi că ar fi locul lui în corpul nostru? Îmi amintesc că tânăr fiind, eram aproape sigur, fără să pot spune de ce, că el se află în locul de deasupra frunții, acolo unde pipăind creştetul unui copil, simți cutia lui craniană incomplet închisă.
De parcă i s-ar transmite printr-un releu necunoscut, ultimele instrucțiuni privind pregătirea pentru viața în jungla noastră umană.
Închei cu urarea de noapte bună, adresată tuturor copiilor cuminți din lume, cărora îngerul cel bun să le ofere darurile sale şi pe care ei să le primească aievea, la trezire.
Cu toată dragostea, bătrânul Sebastian

Am intrat după amiză în birt şi m-am trezit comandând o cafea, ceea ce nu mai făcusem niciodată.
M-am aşezat în colțul cel mai depărtat de uşă să am o privire de ansamblu, înăuntru mai erau câțiva clienți care discutau aprins care ține cu primul ministru şi care cu preşedintele.
La intrare Mitu Sachelarie cerşind:
- Dați-mi şi mie nişte bani, să iau pâine.
- Îți cumpăr eu două pâini.
- Mai bine, o țuică.
Înăuntru, aşezat într-un colț cu vioara pe genunchi, Zărăzărică al lui Vâjâitu despletind romanțele sărăciei. Cântă penibil de strident, dar asta e.
Îmi aduce cafeaua o fată tânără cu genunchii goi, în timp ce eu mă uit gânditor spre tavan. Cred că nici ea nu se simțea prea în largul ei, că i-a scăpat chitanțierul din mână. Întorc capul spre zidul din spate unde nu mai aveam nimic de văzut, ca să se aplece nejenată să-l ridice.
Mai târziu vine şi Marius, băiatul lui Ilie şi îi fac semn bucuros să şe aşeze alături.
Un tânăr simpatic, voluntar cu privire deschisă şi comandă cu larghețe alune şi bere.
- Cu ce treburi pe acasă?
- Am mai venit pe la babaci dar şi după niscai interese.
- Te lansezi în afaceri?
- Cam pretențios spus, dar vreau să fac şi eu ceva pentru comuna asta.
Se uită de mai multe ori mustrător spre Zărzărică dar cântărețul masacrează cu ochii închişi tot ce-i vine la îndemână.
Dominator, obişnuit să atragă atenția asupra lui din primul moment, el face jocurile.
- Am făcut rost de ceva bani, nu prea mulți şi am cumpărat un teren strategic la şosea. Casa lu' Pană Zugravu, că tot rămăsese goală şi e gata să se dărâme. Avem izvoare calde în vale. Ce-ați zice dacă aş face o baie comunală? Să ne crească şi nouă măcar gradul de higienă, dacă nu şi de trai.

Nu e rău deloc. La cele câteva mii de suflete ale comunei, fie iarna, fie vara, vei avea întotdeauna amatori
- Păi tocmai asta e. Trebuie să bat la prea multe uşi şi aprobările nu se dau decât pe bani.
Şi eu mi-am închipuit că toate declarațiile grangurilor sunt curate. Mai rău ca în perioada fanariotă. Nici o informație nu se mai obține fără plată. Cred că mă lupt cu morile de vânt şi o să mă dau bătut. Am pornit cu mare entuziasm, dar mă desumflu văzând cu ochii.
- Domnişoară, vreau o cafea.
- Imediat domnu'...
Îi face semn autoritar cu degetul să vină la el.
- Dumneta ştii să faci o cafea bună?
- Sigur că da.
- Hai să-ți spun eu ce înseamnă o cafea bună, ca să nu te trimit cu ea înapoi. Să aibă caimac pe toată suprafața cănii, că altminteri nu ți-o primesc.
Fata ia comanda vădit nemulțumită şi porneşte spre bar dar el o strigă din nou.
- Şi dacă nu-ți reuşeşte, te-nvăț eu dar îmi rămâi datoare.
Zărzărică trece la „Leliță cârciumăreasă" în registrul lui plin de falseturi. O molfăială de zile mari. Nu poate să dea mai mult, săracul. Şi cu toate astea, până acum nimeni nu l-a băgat în seamă de parcă ar face parte din decor.
- Aveți idee cât pretind „naşii" de la mine? „Naşii" aceştia locali, că a începuit să le miroase şi lor a profit chiar din orice.
- Nu am nici cea mai mică idee.
- Cam jumătate din valoarea investiției, cincizeci de mii de euro. Ori asta înseamnă toți banii la care am ajuns cu chiu cu vai, restul speram în fonduri de la Comunitate. Vedeți de ce e în stare un Pulică Frânaru când ajunge să ocupe un post în ierarhie?
Se întunecă la față.
- Mă' Zărzărică, dacă te mai aud scârțâind la vioara aia nenorocită, să ştii că ți-o sparg în cap.
Replica lui atrage atenția întregii săli. Gălăgioşii îşi opresc disputa curioşi să vadă ce va urma iar eu mă uit stingherit în podea.
Cântărețul îşi pune cuminte alături şi vioara şi arcuşul şi i se uită în ochi ca un copil obişnuit să mănânce bătaie şi când trebuie, şi când nu trebuie.
- Şi dacă faceți asta domnule, credeți că o să cânt mai bine?!
Şi ce a urmat, m-a surpins şi pe mine. Marius s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la el, i-a îndesat nişte bani în buzunar, aşa ca un nabab că nici lu' Zărzărică nu i-a venit să creadă şi s-a reîntors la locul lui.
Iar Zărzărică s-a făcut nevăzut de teamă să nu se trezească trist din acest vis frumos.
- Eu acum intru în viață ca om matur, dar sunt scârbit de această tagmă de lupi, care au învățat discursuri demagogice, doar ca să adoarmă vigilența naivilor.

<u>E greu să ne mântuim?</u>

Septembrie plin de căldură, ca un cireş bogat. Ca o iubire împărtăşită, ajunsă la maturitate. Cu bunici care ies, ca primăvara gâzele la soare.
Octombrie ne ia însă prin surprindere cu vânt subțire care ne aduce aminte de odiseea cămării, niciodată îndestulată.
Covor de frunze, peste care călcăm ca peste propriile noastre vise şi, pe care nici nu mai credem că le vom vedea împlinite. Cu multe răni cicatrizate dar şi cu altele noi, proaspete, încă deschise.
Urmează un noiembrie molcom şi blând ca un balsam, peste o durere de suflet, cu care ai convieţuit fără să ştii. Haine groase, mâini bătucite şi, renunțare.
Lumea satelor îmbătrâneşte din ce în ce mai mult. Dintre cei tineri, rămân numai cei care reuşesc să prindă câte un post la primărie, la şcoală, la vreun privatizat. Restul aleargă

după pâinea cea de toate zilele, la oraş.
Pământurile se strâng încet încet în jurul noilor fermieri. Bătrânii se văd dați deoparte şi de viață şi de semeni. Nu mai au chef să ia pe nimeni de piept, nu mai au chef să ceară nimănui socoteală pentru înfrângerile lor cu gust de cenuşă.
Sănătatea, atât câtă mai este şi, cu mila Domnului hamuri noi pentru jugul cel vechi. Putere şi resurse din ce în ce mai puține. Să le ajute Domnul celor tineri să-şi ia zborul cum ne-am luat şi noi la timpul nostru.
Cei care au vii, nu vor să renunțe la ele şi să planteze soiurile comunitare.
Să facă asta fermierii că s-au umplut de bani ca ciocoii altădată. După ce mor, să facă ce-o vrea cine-o veni după mine. Dar nici ăla n-o să facă ce vrea el, ci cum l-or sili ăştia noi.
Cazanele de țuică vor dispare şi ele, chiar dacă este vorba numai de producție pentru consumul propriu.
Lasă că n-am trăit noi numai cu țuică. Să le ia şi pe astea, că şi ceilalți au vrut să ia totul. Şi averea care nu era a lor, şi pământul, şi munca. A noastră, nu a lor.
Şi pe-ăla dinainte l-au împuşcat că-i alerga pe oameni pe stradă să le dea locuri de muncă şi locuințe gratuit.
Nici atunci nu erau toate rele, nici acum acum nu sunt toate bune. Ba chiar deloc. Asta e!
Dintre toate acestea şi mai bune şi mai rele, mă desfăt, nu mai mult decât câteva zile, cu o cură de must, o adevărată ambrozie cu care nu ajunge să se compare nici o altă băutură. Dar numai câteva zile, că mustul acesta pe care îl simți ca pe un cal pur sânge muşcându-şi zăbala să scape din frâu, începe să fiarbă şi se transformă în vin.
Îmi amintesc că acum câțiva ani, pe când mă aflam într-o perioadă de căutări şi limpeziri, în două rânduri mi s-a dat şi mie să zăresc lumea prin glanda pineală, dar nepregătit fiind,
m-am speriat şi am dat cu obstinație la o parte, mâna care îmi oferea darul. De fiecare dată, acestea s-au petrecut dimineața la trezirea din somn, înainte să aprind lumina dar şi înainte să se lumineze de ziuă. Pur şi simplu, mi-am dat seama că vedeam prin semiobscuritate nu cu ochii ci cu această glandă fixată în mijlocul frunții.
Dar cum fusesem bombardat cu tot felul de avertizări că orice dar care iese din comun, vine de la cel rău, am procedat ca un neghiob, închizând şi deschizînd ochii, cu care, repet nu vedeam nimic, de mai multe ori la rând, până când imaginea aceea argintie care semăna cu a unui caleidoscop mirific, a dispărut şi abia apoi am început să văd normal, ca orice om.
Nu am apucat să văd decât un fel de tunel de culoare argintie şi alte amănunte nu îmi mai amintesc şi, parcă ceva elemente prismatice, dar încăpățânarea mea a fost mai mare decât generozitatea şi bunăvoința care mi se arătase.
Şi aceasta s-a petrecut în două rânduri. Iar eu tot în două rânduri am procedat la fel, aşa că acum nu mai am decât cuvinte de regret pentru purtarea mea nesăbuită. Regrete care, oricât de sincere ar fi, nu mai pot compensa ocazia pierdută.
Retragerea mea la țară, pare să îmi ofere, măcar acum, pe ultima sută de metri, condițiile cele mai bune pentru odihnă şi lectură. Pe scurt, mă simt la fel ca peştele în apă.
Am mai mult timp liber din cauză că, paradoxal, mi-a rămas mai puțin.
Nu sufăr de singurătate, nu mă simt deloc claustrat în această lume cu care mă aflu într-o stare de conflict, de când mă ştiu. Adică ne ignorăm, disprețuindu-ne cordial, dacă pot să mă exprim astfel. Reciproc şi vice-versa.
Au fost odată trei frați care au hotărât să se retragă din lume, pentru meditație şi să-şi închine viața Domnului. După ce şi-au vândut averea părintească pe care au împărțit-o săracilor, unul s-a dus la o mănăstire, altul a devenit preot iar al treilea s-a retras în pustiu, cât mai departe de larma deşartă a lumii.
După câtva timp, primii doi s-au întâlnit, întrebându-l fiecare pe celălalt cum îi merge, dar nici unul dintre ei nu era deplin mulțumit de sine. Şi atunci au hotărât să meargă împreună la cel de al treilea, să se dumirească ce şi cum. Dacă au greşit undeva şi, unde anume.
Acesta i-a ascultat, primul crezuse că în mănăstire nu va mai avea parte de nici un fel de ispite, al doilea că toți enoriaşii îi vor asculta cuvântul, urmându-i pilda şi, uite că lucrurile nu au decurs aşa cum s-au gândit ei. Şi atunci al treilea, care era şi cel mai vârstnic dintre ei, i-a condus la o baltă, avea un vas mare de sticlă pe care l-a umplut cu apă şi i-a întrebat:
- E bună apa asta de băut?
- Nu poți să bei aşa ceva, uite cât e de mâloasă.
Şi-au continuat discuția şi după un anume timp, fratele cel mare i-a întrebat din nou:

- Acum e bună apa asta de băut?
Între timp impuritățile se depuseseră la fundul vasului şi apa se limpezise bine de tot.
- Da, au recunoscut ei. Acum apa se poate bea.
- Cam aşa s-a limpezit viața mea, fraților, după ce m-am retras în pustiul acesta unde mi-a mânat Domnul paşii.
Păstrând proporțiile povestirii, eu am făcut mult mai puțin decât oricare din aceştia trei, dar abia aici, departe de vacarmul stresant al vieții citadine, am ajuns să mă mir câtă energie vitală am consumat în această junglă modernă pe care o reprezintă astăzi o metropolă, oricare ar fi ea.
Cu ce preț şi, cu ce câştig?
Vise spulberate, tinerețe arsă prea devreme, sănătate zdruncinată iar despre idealuri, mai bine să nu pomenesc nimic.
Şi cu cât este metropola mai mare, cu atât şi alienarea este mai mare, de cele mai multe ori reîntoarcerea fiind aproape imposibilă.
O junglă care macină nervii şi sănătatea într-un ritm din ce în ce mai rapid şi, în care supraviețuiesc numai cei foarte rezistenți psihic şi fizic. Printre care, cu amărăciune trebuie să recunosc că nu m-am aflat şi eu.
- Bună ziua vecine, ce mai faci?
- Mulțumesc, citesc.
Aveam în față un teanc de reviste pe care le răsfoiam, căutând numai ce mi se părea că poate să mă intereseze.
- N-ai citit bre, destul la viața dumitale, că uite ce ochelari groşi porți?
- N-am citit destul.
- Ce scrie în revistele alea? Ce vrei să mai afli?
- Orice poate să îi fie omului de folos. Unde ai plecat?
- Am nişte necazuri cu ăla mic că nu prea e cuminte la şcoală şi m-a chemat dirigintele să-l iau de urechi în fața clasei. E într-a patra. Telefon mobil că deh, are toată lumea, sună la colegi, dă bipuri la fete, e obraznic, ce mai. Cred că şi fumează. Nu se ține de carte şi pace bună. Ieri mi-a făcut altă boacănă: a găsit pe lângă gard o roată veche de batoză că nici eu nu ştiam de ea, s-a dus până la râpă, i-a făcut vânt şi a pus la pământ gardul lui Mitică Zavu dar, i-a tras şi o brazdă ca lumea culcându-i grâul la pământ, până s-a oprit morişca din viteză. Mi-a făcut-o, ce mai!
Neacşu are un frate bolnav şi îl întreb cum omai duce cu sănătatea.
- Nu e bine deloc. Stă cu ochii în tavan, nu mai are poftă de mâncare, nu-i mai arde de nimic şi mă pomenesc că mă întreabă câteodată:
- Mă' nene, cum o fi dincolo?
- Lasă măi frățioare că nu eşti tu pe moarte. Ce pot eu să-i spun, să-l mai liniştesc?
- Spune-i că nimeni nu este curajos în fața morții.
- Da bre, dar ce să fac să-l mai liniştesc?
- Ca să-l liniştești... Nici eu nu ştiu cum e dincolo, că nu s-a întors nimeni să ne povestească. Dar ce a considerat Dumnezeu că trebuie să ştie omul în legătură cu viața de dincolo, e scris în Carte. În Biblie.
- Măi nea Sebastiane, matale eşti om serios şi cu carte, bre. Frate-meu e pe patul morții şi dumneata vrei să mai citească Biblia? Acuma?!
- Acum e într-adevăr cam târziu. Chiar prea târziu. Dar aşa pe înțelesul lui poți să-i zici că, una peste alta, dacă a avut mai multe gânduri bune, vorbe bune, fapte bune decât gânduri rele, vorbe rele, fapte rele, se mântiueşte.
Am făcut bine că i-am spus, n-am făcut bine, nu ştiu...
Cert e că peste câteva zile m-am pomenit din nou cu Neacşu vizitându-mă.
- Ce noutăți ai?
- Nu e bine. Plânge mereu. Plânge şi se vaită.
- De ce?
- Mă' nene, zice, eu nu m-am gândit niciodată la moarte. Tu ştii că toată viața mea am alergat să-mi câştig traiul. Când nu s-a mai putut la câmp, m-am dus la oraş. Cu brațele. Pe mult, pe puțin, pe unde am găsit, unde am putut, ca să-mi țin familia. Am stat departe de Biserică, de Dumnezeu şi acuma uite că îmi vine rîndul... Şi îmi pare rău. Dar asta nu mă mai ajută cu nimic.

Şi când ajunge aici îl înneacă plânsul, sughite şi nu mai înțeleg ce-mi spune.
- Şi mai departe?
- Plânge şi se aoleşte.
- Ia întreabă-l: dacă i-ar da Dumnezeu să mai trăiască o dată, ce-ar face? Afară de trupul acesta care e făcut din țărână şi, la soroc, se întoarce în țărâna din care a fost luat, s-ar îngriji el şi de sufletul său? Că Dumnezeu nu-i cere omului să mute munții din loc. Ar încerca el să fie mai bun, să ajute după puterile lui, pe cei mai necăjiți ca el? Îi pare rău de răutățile pe care le-a făcut şi, pe care putea să nu le facă? De nedreptățile pe care, cu ştiință sau fără ştiință, le-a săvârşit? Îi pare rău că putea să facă mai multe fapte bune şi nu le-a făcut?
Au trecut iar câteva zile până când ne-am văzut din nou.
- Ori de câte ori vin la dumneata, mă aşteaptă nerăbdător de parcă tot mai speră, ca un om rătăcit în pustiu, să găsească drumul.
- Acum sunt şi eu la fel de nerăbdător ca şi el, dacă vrei.
- Mi-a decalarat nici mai mult, nici mai puțin, că dacă ar mai trăi o dată, s-ar călugări. Şi plânge. Plânge mereu. Nu e bine.
- Eu zic din contră, că ăsta e un semn bun. Spune-i că Dumnezeu citeşte în inima fiecăruia dacă se căieşte cu adevărat sau vorbeşte numai cu gura. Omul care ajunge să se mântuiască, se mântuieşte numai prin mila şi iubirea lui Dumnezeu şi nu prin meritele lui. Că Dumnezeu ne judecă iubitor ca un Părinte şi nu ca un tiran fără îndurare. Adu-ți aminte de tâlharul de pe cruce că acesta a fost primul om care a intrat în Rai. El era crucificat şi nu mai putea să facă nici un fel de fapte bune. S-a căit numai de viața lui risipită în răutățile lumii acesteia şi, care se aseamănă foarte bine cu lumea noastră de astăzi. Şi Dumnezeu a văzut căința lui sinceră şi l-a mântuit.
- Mai departe?
- Mai departe să se spovedească preotului ca să îşi uşureze sufletul şi să se roage neîncetat, aşa cum ştie el să o facă, sau cum îl învață preotul. Un om care se spovedeşte, scoate din inima lui toate cele rele, adică tot ce a greşit el față de Dumnezeu şi față de semeni, indiferent în ce condiții le-a săvârşit. Şi pentru toți aceştia există speranță de îndreptare, deci şi de mântuire. Şi invers: un om care nu îşi mărturiseşte păcatele la spovedanie sau le ascunde în inima lui, acestea puiază acolo, în aşa măsură, că inima lui se va transforma, nici mai mult, nici mai puțin, decât într-un cuib de vipere. Şi la acesta, ce speranțe de mântuire să mai existe?!
- Altminteri nu se poate?
- După câte ştiu eu, nu se poate. Dacă dumneata mergi pe drum şi vezi un om care a căzut într-un într-un şanț cu noroi, întinzi mâna ca să-l scoți afară?
- Sigur.
- Dar dacă el te respinge, îți vorbeşte urât şi te goneşte, ce faci? Îl scoți cu sila?
- Nu.
- Hai să-ți mai spun ceva. Doi oameni oarecare au fost condamnați la moarte, fiecare pentru altceva. Întâmplarea face ca amândoi să fie grațiați de preşedinte. Unul dintre ei a plecat fericit mulțumindu-i lui Dumnezeu că i-a salvat viața în ultima clipă în timp ce al doilea se obişnuise cu gândul morții şi a spus: - Nu sunt de acord cu nici o grațiere. Eu vreau să mor. Încurcătură, singurul caz din istorie când s-a întâmplat aşa ceva. Au fost chemați cei mai buni jurişti care au spus: - Grațierea este atributul constituțional al preşedintelui şi nu poate fi revocat de nimeni. Condamnatul refuza însă cu încăpățânare să semneze de luare la cunoştință şi atunci au fost chemați alte somități în materie. Nimic asemănător în jurisprudență. Aceştia au invocat drepturile omului în toate chestiunile care îl privesc. Grațierea se oferă, nu se dă cu sila. Dacă nu vrea să semneze de bunăvoie, nimeni nu îl poate sili să o facă. Seamănă cu subiectul unei piese de teatru absurd şi fără ieşire.
- Sunt aşa de curios...
- A fost executat. Şi mai departe, ține minte că nici doctorul nu te vindecă dacă nu vrei, nici Dumnezeu nu te mântuieşte cu sila dacă tu nu vrei, ca să ieşim din acest cerc vicios.

Din nou întrebări

După amniază l-am chemat pe Nicu Secariu, tatăl Georgetei să-mi facă şi mie un raft pentru cărți că este dulgher de meserie şi se pricepe la toate. Se apucă imediat de lucru, stau lângă el să-i țin de urât, dă-mi te rog fierăstrăul, ține-mi te rog scândura asta să o tai, nu ştiu unde am pus cuiele, aş avea nevoie de ruletă şi, aşa mai departe.
Ca elev, i-a plăcut desenul, visa să ajungă pictor, desena din memorie piramide, sfincşi, statuile din Insula Paştelui, iceberguri cu prim planuri de toată frumusețea, dar şi cu o anume tehnică a penumbrelor şi a revărsării lumninii, furată de la Canaletto, ale cărui tablouri dintr-un album îl încântaseră.
- Aveam dom'le un profesor de desen care mă iubea mult şi care mă chema la meditații. Îl chema Manivelă. Asta era o poreclă bineînțeles. Sta în spatele meu şi spunea că trag exact liniile care îi plăceau lui să le vadă acolo, la locul lor. Era singurul care pe atunci avea un automobil, un Ford Granada, vechi de când lumea, elevii din clasele mari i-l porniseră o dată în curtea şcolii pentru că nu mai avea chei la uşi, şi ca să nu le mai dea ocazie, umbla cu manivela prin tot liceul. Din cauza asta îl ştia toată lumea de Manivelă.
Şi la meditații aducea din tablourile sale mai mici, organizase şi expoziții personale, se pricepea, ce mai. Parcă-l văd ca acum, servea masa la cantină, se ştergea politicos la gură şi apoi râgâia copios că de ruşine mă uitam numai în jos să nu mă bufnească răsul.
Să nu râzi, tinere, zicea, că râgâitul n-o fi el academic, dar ajută la digestie. Şi cine nu are o digestie bună, nu are o sănătate bună, asta era vorba lui.
Apoi punea mâna pe nodul de la cravată şi trăgea de el până la o jumătate de metru, purta cravată cu zgârci şi îl invidiam: ce mai praştie ne-am fi făcut noi din aşa ceva!
Povesteşte şi lucrează. Încleiază, bate cuie, fixează suporții. Apoi dă cu baiț şi uniformizează nuanțele.
- Laşi să se usuce, după care dai cu ceară de parchet. Sau mă chemi tot pe mine. Cu ceară de parchet sau cu altceva gras. Principalul să se formeze o peliculă de acoperire, că altminteri se ia baițul. Pe urmă nu mai ai decât de şters cu o bucată de stofă, dar nu sintetică şi să vezi ce culoare moale, mătăsoasă, caldă vei avea pe toată suprafața.
Plătesc, torn două păhărele de rachiu dar nu bea. În schimb are numai cuvinte de laudă pentru dulceața de coarne de care nu mai mâncase niciodată.
- Poate s-ar fi ales ceva de capul meu dacă mă țineam de desen. Dar aşa... Sau poate că n-a fost să fie, ce mai. Am crescut, m-am dus în armată, m-am rupt, acum mâna nu mă mai ascultă, familia avea nevoie de sprijin la toate, că tata îmbătrânise...
Când am venit din armată, la un an sau doi m-am însurat şi gata, a trecut timpul. A zburat puiul cu ața. Şi după ce m-am însurat, ştii cum mi-am petrecut eu primele două revelioane? Pariez că nu ghiceşti.
- Doar nu te-ai dus în insulele Canare. Lumea nu avea bani ca acuma. De fapt cea mai mare parte a lumii.
- Aş, de unde! Dar hai să-ți spun, să nu te mai fierb .
- Amândoi tineri şi de curând căsătoriți. Undeva unde nu era nevoie de prea mulți bani.
- Nu mai încerca degeaba, că tot nu ghiceşti. În cimitir dom'le! Ce zici?
- Cu stafii?!
- Nu dom'le. E o treabă mult mai simplă decât pare la prima vedere. De revelion toată lumea aprinde artificii, aruncă tiribombe, rachete şi altele asemenea. Dar şi protul satului trage clopotul la miezul nopții să anunțe venirea noului an. Şi, să nu se ducă singur, m-a rugat pe mine să-l însoțesc. Asta e.Mai târziu m-au prins şi pe mine greutățile de gât, au venit copiii, aveam zile când nu mai dormeam noaptea din cauza ratelor făcute la casă, la mobilă, probleme la serviciu. Nu mai când îmi aduc aminte... Mă rugam de fiecare dată să mi se limpezească şi mie apele, simțeam că mă lasă puterile la un moment dat. Adică încercam să mă culc cu speranța şi să mă scol cu credința cum se spune.
- Acelaşi proverb l-am întâlnit şi la sârbi: Să te culci cu Nada şi să te scoli cu Vera. Ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Dar cu limba rusă cum te-ai împăcat?
- Aproape deloc. Era greu de învățat şi pace bună. Ştiința – năukă, poporul – nărod, munca o trudă! Aoleuuu, ce m-a urechiat pe mine directorul când a auzit că butada asta a fost pusă pe seama mea. Că toți copiii o preluaseră şi la strâmtoare tot pe mine m-au arătat cu

degetul.
- De la Secariu, de la Secariu o ştim dom' director.
Apoi mă întreabă dacă mai ştiu ceva de Valer, băiatul lui Sima, cel de care zicea lumea că nu e zdravăn la cap.
- Nu, nu mai ştiu nimic.
- A trecut printr-o groază de spitale. Doctorii nu mai acceptă să li se spună că în ziua de astăzi mai există oameni îndrăciți. Să nu se mai amestece nimeni în meseria lor. L-au trimis la balamuc în mai multe rânduri şi acum nu mai ştiu pe unde-o fi.

Mă surprind uneori că mănânc mai mult decât trebuie şi încep să mă îngrijorez. Nu am numărat niciodată caloriile meniului şi nu am cunoscut teroarea unui chilogram în plus sau în minus la greutate corporală. Am mâncat întotedauna ce mi-a plăcut sau ce am avut în farfurie, metabolismul fiind răspunzător de proporțiile asimilării. Un om care a acceptat să se supună unui exercițiu de hipnoză, a fost ținut în stare vegetativă timp de o lună de zile, fără mâncare şi fără apă. Era numai întrebat din timp în timp, fără să fie trezit complet: ce doreşti să mănânci astăzi? Acesta este felul întâi, acesta este felul doi şi prăjitura. Ca în basmul lui Andersen cu hainele împăratului. Şi după o lună, la termninarea experimentului să se constate la controlul medical că nu pierduse nimic în greutate şi era la fel de sănătos ca la început.
Mă rog, asta nu e o rețetă sau o soluție de eradicare a foametei pe planetă, dar ne arată cât de multe şi necunoscute resurse de supraviețuire a pus Dumnezeu în fiecare dintre noi. Am reflectat în linişte şi am ajuns la concluzia că undeva pe subconştient, datorită lipsurilor de care a suferit de-a lungul existenței sale, omul a dobândit, fără să-şi dea seama, o spaimă care s-a acutizat cu timpul: dacă nu voi avea destulă mâncare să mă satur? Teamă peste care s-a suprapus egoismul nostru nativ, mânându-ne să strângem mult mai multe bunuri decât necesarul, ceea ce orice hârciog care se respectă, disprețuişte suveran.
Şi această spaimă ancestrală, s-a transmis parcă din generație în generație, ca o genă subversivă care ne însoțeşte fără voia noastră şi astăzi.
Bine de ştiut, măcar de acum înainte.

De câtva timp lumea vorbeşte din ce în ce mai mult că prăbuşirea turnurilor WTC , ar fi una cu cântec. Că ar fi fost pusă la cale din umbră de exact cine nu te aştepți. Că în acestea, în ziua fatală de 11 septembrie, nici un funcționar evreu nu se afla la lucru în firmele care îşi aveau sediul acolo. Că impactul unui singur avion, nu ar fi avut forța necesară să demoleze mastodontul acela uriaş din metal şi beton, ci numai s-ar fi înfipt cumva în el şi atât. Nişte adevăruri împletite artistic cu mai multe fantezii şi gata. Iar un senator a declarat în Parlament că America este atât de tare, că îşi face singură rău, ca să pedepsească pe alții (!) Nici nu ştii ce să mai crezi.
Dar ce mă interesează toate astea pe mine, tocmai astăzi când mi-a căzut o lucrare dentară şi văd toate lucrurile duble?!

Dragă domnule Sebastian,
Am primit mesajul pentru care rămân recunoscătoare. A sosit într-un moment mai puțin fast al vieții mele mărunte, împărțită între soneria deşteptătorului, condică şi grija de a nu mă întoarce acasă cu sacoşa goală.Teroarea cămării stă permanent ca o sabie a lui Damocles deasupra capului meu. Ne-am dorit o libertate la care, iată, am ajuns dar trăim mai rău ca înainte. Noi de fapt am câştigat sau am pierdut?
Progresăm regresând?
Cu ce o fi de vină generația mea, să plătească aceste oale sparte, când eu eram încă la grupa mică de la grădiniță atunci? Încerc să înțeleg lumea în care am deschis ochii şi, iată că în fiecare zi este arătat cu degetul alt rechin care a (mai) făcut avere peste noapte.
Se umple magistratura cu astfel de dosare, vin învinuiții la proces cu cătuşe la mâini pe uşa din față şi li se dă drumul pe uşa din dos. Procesele trenează şi tot ei ne râd în nas. Dorim într-adevăr să să se facă dreptate sau e doar un show menit să distragă atenția şi să liniştească spiritul străzii?
Mă mir că în biata asta de țărişoară, binecuvântată altădată de Dumnnezeu, a mai rămas ceva de furat, că nimeni nu mai are chef de muncă.

Cei de sus se înfruptă din toate, că ei au pâinea şi cuţitul, sunt „aleşii boborului”, nu? Cei de jos se ţin numai de greve, cine i-o fi îndemnând să ceară majorări aproape de la simplu la dublu de salarii, că de muncă nu-i mai arde nimănui.
Astăzi pot să călătoresc în străinătate, e adevărat dar dacă s-ar întâmpla să-mi pierd slujba din cine ştie ce motiv, aş deveni muritoare de foame.
Lumea nu are ce mânca şi ni se umple ţara de cazinouri şi parfumuri franţuzeşti.
Bravo neică, halal să-ţi fie!
Toţi producătorii ridică preţurile să se alinieze la cele Comunitare, dar eu câştig de cinci ori, de şapte ori mai puţin ca în Comunitate.
Sper să nu se mai reia teoria altor generaţii de sacrificiu, pentru acumulări în care nu mai crede nimeni şi salturi care nu mai au loc.
Fac bine sau nu fac bine tinerii care reuşesc să breveteze ceva de răsunet şi aleargă să-şi vândă invenţia în străinătate?
Un văr de-al meu, stă numai cu capul vârât între planşete, tomuri şi documentaţie pentru ceva care, zice el, ne va schimba şi optica asupra viitorului, dar şi modul de viaţă. Nu e prea vorbăreţ, eu nu mă pricep la chestiile tehnice dar din ce am înţeles până acum, este vorba de un dispozitiv care va permite fiecărui şofer să aibă pe tabloul de bord imaginea panoramică a şoselei din urma lui, să nu mai piardă timp uitându-se când la oglinda din stânga, când la cea din dreapta sau la cea de sus pentru siguranţă. Zice că e gata şi invenţia a juns deja pe mâini bune. Mai mult nu a vrut să-mi spună nici mie. Şi fiindcă tot nu se ridică de la masa de lucru, iar noi femeile suntem curioase din fire, am aflat că acum lucrează la un fel de obiectiv superangular de un gen deosebit pentru camerele de luat vederi dar valabil şi pentru televiziune. Ceva care ar permite obţinerea unei imagini panoramice, comparabile cu cea a ochiului omenesc şi care are o deschidere de aproape o sută optezeci de grade. Mai departe m-am speriat că vrea să pună la punct inventarierea instantanee a tuturor automobilelor sau chiar a tuturor locuitorilor planetei, unde se află ei în fiecare moment din zi sau din noapte. Sau a oricăror obiecte răspândite pe pământ.
La ce bun? Să ştie cei de sus, unde se află cei de jos atunci când au nevoie de ei?!
O fi bine, n-o fi bine?!
Zice că dorinţa lui este să devină cunoscut, să-şi facă un nume ca să poată lucra apoi într-o corporaţie ca Microsoftul de pildă.
Unul ca el are de ce să se bată pentru viitor, nu?
Nu ştiu dacă am mai spus-o sau nu, oraşul devine din ce în ce mai solicitant, mai obositor şi ajung să-l invidiez pe domnul Sebastian pentru echilibrul la care a ajuns, pentru liniştea de care are cum parte.
Mi-au venit mai multe idei pentru o ipotetică privatizare, un birou mic şi flexibil, compus din câteva colege capabile, toate tinere care ştiu meserie, în stare să ne înhămăm la orice muncă dar, din lipsă de fonduri, a trebuit să renunţăm.
M-am întrebat într-o zi, când a trebuit să asist fără voia mea la un proces de divorţ, cum ajung doi oameni care s-au iubit şi au întemeiat o căsnicie, la un trai pe care şi-l fac unul altuia, temeinic şi cu toată convingerea, de nesuportat, dar nu am fost în stare să aflu răspunsul.
Poate lipsa unor sentimente de afecţiune mai profunde, rutina sau grijile de fiecare zi, lipsa unor preocupări mai înalte decât îndestularea pântecelui, aduc uneori în prim plan o meschinărie de care te ruşinezi luând cunoştinţă. Să fi văzut cum se străduiau avocaţii să scoată la iveală cele mai murdare intimităţi, în faţa completului şi a unei săli pline de figuranţii altor piese, scrise parcă după acelaşi scenariu.
Mai adaug un tablou la care ţin, o terasă de unde s-au ridicat şi au plecat doi oameni la ora apusului şi au rămas doar scaunele apropiate, orientate spre mare. Două scaune şi aura ocupanţilor lor, aşa cum am văzut-o eu în momentul pictării. Mi-am spus şi eu că Leonardo Da Vinci a pictat-o pe Mona Lisa, nu aşa cum era ea, ci aşa cum a văzut-o el. Cum a văzut-o el cu ochii minţii.
Bunicul vărului meu pe care de-abia ţin minte să-l fi văzut când eram mică, a fost o dată foarte bolnav, medicii nu reuşeau să-i pună un diagnostic ca lumea şi el ajunsese să se stingă cu zile. Era din ce în ce mai palid, slăbea şi nu mai avea putere deloc, aşa încât familia se obişnuise cu gândul morţi lui.
Locuia undeva la ţară, în Bărăgan, şi, dintr-odată a început să-i meargă mai bine, a prins

culoare în obraji, a prins putere şi în circa două luni se pusese din nou pe picioare. Şi toată lumea era curioasă cu ce fel de medicamente s-a tratat şi de unde le-a procurat. Vremuri grele, foamete, bani puțini, lumea se afla după război.
Iar el a spus că o babă pe care nu o cunoştea, l-a oprit pe stradă şi l-a întrebat dacă vrea să se facă bine. Cum să nu vrei să te faci bine când te afli în pragul morții, ca el?!
Ca să n-o mai lungesc, a zis că a mâncat iarbă de la păşune, din cea mai verde, verde închis pe care o pasc vitele mai cu plăcere, iarbă suculentă iar apă a băut dintr-un izvor aflat pe izlazul comunal.
Toată lumea s-a mirat, eu mă mir şi acum când îmi amintesc, deşi au trecut de atunci atâția ani şi mă gândesc că medicina a ajuns pe de o parte destul de avansată, cu cercetări şi rezultate bine cunoscute, apreciate şi în țară şi în străinătate, iar pe de altă parte, parcă s-a rupt din matca ei, s-a înstrăinat într-un fel de principiile naturale, moştenite odată cu viața şi, care îl mențineau pe om sănătos.
Îmbrăcăminte din fibre sintetice, lenjeria la fel, covoarele asemenea şi ne mai întrebăm de ce se îmbolnăvesc aşa de des oamenii.
Lăsați-i pe ăia mulți să poarte nădragi de plastic, exagerez un pic, izmene cauciucate dacă e cazul, bani să iasă. Bani din ce în ce mai mulți.
Astăzi pe câmp azotul se toarnă cu sacii la oricare dintre culturi în timp ce înainte, moşii noştri cumpărau bălegar cu care îngrăşau pământul. Copiii creşteau înainte desculți în praful drumului, dacă se întâmpla să se zgârie undeva, puneau țărână, trăiau evident mai greu, părinții lor se zbăteau toată viața cu sărăcia, mămăligă, o ceapă, puțină brânză sau ceva lapte dacă găseau şi toată ziua la muncă. Fie pe câmp, fie prin ogradă ajutându-i pe cei mari. Viața era mai grea, ştiința de carte mai puțină dar sigur, oamenii erau mult mai sănătoşi ca astăzi.
Evident că soluția nu ar consta la reîntoarcerea către economia patriarhală, dar nici să neglijăm sănătatea care este cea mai mare comoară a omului după viață, pentru satisfacția unui câştig efemer şi care nu este nici măcar onest.
Am cam bătut câmpii cu de toate dar am lăsat special la urmă partea care îl priveşte pe domnul Sebastian pe care l-am şi visat. Mi s-a întâmplat de multe ori să adorm, uitând radioul deschis. Şi când dormim, cred că sufletul iese din corp şi merge, nu aş putea să spun unde, pentru că la trezire am trăit brusc şi limpede senzația de intrare în propriul meu corp, m-am trezit, am luat cunoştință de toate cele din jurul meu, devin lucidă şi abia la întârziere de o secundă sau două, aud radioul care era deschis şi carte mergea destul de tare. De mai multe ori, nu o singură dată. Şi sunt sigură că nu mă înşel.
Deci domnul Sebastian mergea la bibliotecă şi avea în față un raft cu două cărți. A întins mâna, a luat una din ele pe care apoi a pus-o la loc, după care a luat-o pe cealaltă şi a plecat.
Nu ştiu dacă asta înseamnă ceva şi ce anume.
Închei cu convingerea că amândoi suntem încărcați cu energie sentimentală de acelaşi fel şi asta nu face rău nimănui, sau mai bine zis, face bine amândurora.
Domnu' Sebastian, dumneata ai acasă un paşaport. Te rog scanează pagina cu fotografia şi trimite-mi-o prin mail, adăugând şi data naşterii, dacă este posibil şi ora, fie chiar cu aproximație. Nu mă întreba de ce. Noi femeile suntem câteodată mai curioase sau ciudate dacă vrei. Aştept cu nerăbdare răspunsul. Toate cele bune. Căpriana

<u>Trăsnetul</u>

Am visat urât şi m-am sculat tulburat şi înfiorat. O presimțire rece mă paralizase. Nu am înțeles de la început despre ce este vorba, dar m-am trezit cu o presimțire sumbră.
Mă duceam la Bibliotecă şi înainte de a ajunge, am văzut o sală de lectură de formă ovală, înclinată spre dreapta la circa patruzeci şi cinci de grade şi aflată în cercul de jos al cifrei

opt. Şi, mai departe, o a doua sală deasupra, în a doua buclă a aceleiaşi cifre opt.
Şi dintr-odată acestea două şi-au schimbat locurile, în sens contrar acelor de ceasornic. Un opt care desenează cu încetinitorul parcă, un semicerc. Moment în care am auzit sau mi s-au fixat în memorie, nu aş putea să spun cum, aceste cifre: 10.28 – 11.26
Zece-douăzei şi opt – unsprezece, douăzeci şi şase.
Şi pentru că m-am trezit imediat, le-am scris pe o bucată de hârtie să nu le uit.. Adesea în somn, când visează, omul ştie de la sine anumite lucruri. Şi presupunerea ea este că ar putea să fie vorba de ora 10.28 şi de ora 11.26. Dar în vis nu am avut nici un semn sau precizare că ar fi vorba de timp.
De parcă ar fi vrut cineva să spună : de la ora 10.28, până la 11.26. Practic, o oră fără două mnute. M-am sucit, am tras de mine să văd ce semnificație ar putea să aibă pentru mine sau pentru destinul meu. Şi pe măsura trecerii timpului, mă simțeam încruntându-mă, pentru că nu prevedeam nimic de bun augur.
Figura geometrică asimilată perfecțiunii, este cercul. Cifra opt ca semnificație am interpretat-o în felul următor: cercul de jos – viața aceasta pământească a oricăruia dintre noi. Iar cercul de sus – cealaltă viață când se încheie cea de jos şi continuă sub o altă formă, în plan superior.
Şi acele ceasornicului desenează un cerc complet, într-o oră. Cifrele reținute în somn, arătau însă că mai sunt încă două minute, până la cele şaizeci ale unei ore.
Şi ajuns la acest punct, mai departe nu mi-a mai fost deloc greu. Dacă am acum ceva mai puțin de cincizeci şi cinci de ani, viața trăită ar putea fi asimilată cu cele cincizeci şi opt de minute. Şi dacă nu greşesc, înseamnă că pentru celelalte două minute câte ar mai trebui până la închiderea cercului, prin regula de trei simplă, rezultă că mi-au mai rămas de trăit, un an şi zece luni.
Bună sau rea, aceasta este concluzia la care am ajuns.
Cine s-ar bucura să afle, că nu mai are mult de petrecut în această lume? Am făcut sau nu am făcut bine că am insistat, forțând dezlegarea visului? Nu era mai bine să fi renunțat de la început? Sau mai bine să mă amăgesc că poate, totuşi, am greşit?
Asta înseamnă că trebuie să pun punct la o etapă sau la toate câte au fost până acum şi, să mă pregătesc pentru cea din urmă?
Sebastiane, Sebastiane, ce e de făcut, bătrâne?
Dacă nu am greşit şi vine într-adevăr scadența, nu mai e nimic de făcut!
Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că lumea nu se opreşte în loc pentru nimeni. Nici pentru împărați, nici pentru regi şi, nici pentru oamenii de rând. În consecință nu se va opri nici pentru mine.
Lumea naşte, lumea moare şi fiecare la rândul său. Viața însă merge înainte. Dar vă asigur că într-un fel se vede când este vorba de altcineva şi cu totul altfel, când o simți apropiindu-se cu paşi din ce în ce mai mari, cum o simt eu acum.
Am primit viața, această flacără divină la naştere şi, la soroc, ea trebuie restituită. Când se termină uleiul, se stinge candela. Punct.
Aceasta în sine nu este o tragedie.
Tragedia constă în sentimentul irosirii vieții. Când faptele noastre nu sunt în stare să ne răscumpere în fața eternității.
Pentru că fiecare viață are o miză. Dar miza vieții mele, care să fi fost? Eu îmi voi fi atins sau nu, acest scop al ei?
În sinea mea, îmi acordam totdeauna circumstanțe atenuante şi priveam plin de încurajare viitorul. Până la moarte, îmi ziceam întotdeauna pe subconştient, mai este, trebuie să mai fie destul, pentru moment nu am nici un motiv de îngrijorare.
Dar dacă totuşi greşesc?
Dacă greşesc, cu atât mai bine pentru mine: să mă folosesc astfel de timpul rămas, încât să nu părăsesc lumea aceasta cu conştiința unei înfrângeri totale.
Şi parcă dintr-odată simt că nu mai am chef de nimic. Dacă va fi să mor şi asta destul de curând, întâmple-se ce s-o întâmpla, e ca şi cum nu m-ar privi pe mine, ci pe un altul. Eu nu vreau să mai ştiu nimic.
Nu pot cere nimănui să judece din această perspectivă şi nici să îmi dea dreptate. Şi dintr-odată, pentru mine, lucrurile îşi pierd din contur, poate că ele nici nu mai există sau eu nu mai vreau să ştiu de existența lor. Parcă toată realitatea palpabilă şi înconjurătoare, devine

subit fluidă şi curge împrejurul meu fără să mă mai atingă.
Mă simt ca un spirit revoltat care încearcă să ignore totul. Sau care îşi dă seama că şi el este un muritor ca ceilalți şi nu buricul pământului.
Adu-ți aminte Caius că eşti muritor!
O nestăvilită dorință de viață de care nu mă credeamîn stare, țâşneşte însă ca o impetuoaassă flacără de orgoliu: Caius, da, şi ceilalți la fel, sunt muritori. Dar eu, eu nu vreau să mor! Sau cel puțin, nu vreau să mor acum!
Şi moartea în fond, ce este?
Dar dacă nu am aflat încă ce este viața, cum să ştiu atunci ce este moartea? Şi la ce mi-ar folosi să mă pierd în speculații fără consistență, când moartea este întodeauna cât se poate de concretă? Un trup care se întoarce în țărâna din care a fost luat, pentru a se alătura aceluiaşi univers din care a făcut şi până acum parte, dar sub altă formă.
Am petrecut o noapte de coşmar, aşteptând nici eu nu ştiu de unde, o încurajare. Una cât de mică dar, o încurajare. Încurajare care nu a avut de unde să vină.
Pisicile dimineața m-au înconjurat să le dau de mâncare, câinele mare se bucura să mă vadă şi, s-a ridicat în două labe să mă îmbrățişeze. Parcă făceau de acum parte din altă realitate.
Aveam de măturat şi de scos cenuşa. De tăiat lemne şi de aprins focul. De pregătit mâncarea şi de intrat în malaxorul care ne-a măcinat şi ne macină viața clipă de clipă.
Explică-le lor Sebastiane, ce s-a întâmplat cu tine în ultimele douăzeci şi patru de ore. Viața, atâta cât a mai rămas, îşi va urma cursul fără să îi pese de apropierea inexorabilă a morții oricăruia dintre noi.
Am parcurs bătrâneşte toată grădina cu paşi mărunți, împleticiți. Multe mai erau de făcut. Şi poate că vor rămâne astfel pentru totdeauna. Sau mai bine zis până la plecarea mea. Nici în gând nu-mi place să pomenesc despre moarte.
Pe urmă m-am retras în Soledadul meu luând şi câinele. S-a lipit de mine scheunând uşor de parcă ar fi înțeles starea prin care treceam.
- Când o să vină timpul, să ştii că am să-ți dau drumul din lanț. Şi ție şi celuilalt.
Parcă ar fi gata să înțeleagă, se gudură şi-şi lipeşte botul de obrazul meu.
- Dar să nu te mai atingi de nici o găină, că nu e bine. Poți să o pățeşti şi eu nu voi mai fi aici să te apăr. Îmi promiți?
E numai ochi şi urechi.
- Să ştii că tu mi-ai îndulcit toată singurătatea.
Mă sărută în felul lui.
Mai departe îi dau drumul că mă podidesc lacrimile.

<u>Ce e de făcut?</u>

M-am pus pe citit ca un nebun. Plecând de la principiul că un prieten, oricât de bun l-ai considera, te poate dezamăgi, în timp ce o carte bună, niciodată.
Cineva care a locuit în aceeaşi celulă cu condamnații la moarte, povestea că i-a văzut citind şi ziua şi noaptea şi dormind foarte puțin. Ce s-o fi petrecut atunci în ființa lor, aceasta plăpândă şi temătoare de moarte? Familiile nu mai ştiau nimic despre ei şi lor nu le mai parvenea nici o ştire despre ce lăsaseră în urmă.
Fuseseră desprinşi şi izolați de lumea din care proveneau, ca să se obişnuiască mai uşor cu gândul că această lume din care proveneau, nu-i mai acceptă şi luase hotărârea sinistră să-i „elimine" din rândurile ei.
Toată puterea era de partea acestei lumi, iar ei, lipsiți şi de posibilitatea de a se (mai) apăra. Victime sigure cu moarte programată. O moarte căreia nu i se mai puteau opune în nici un fel. Nu le mai rămăsese nici măcar un artificiu pentru salvare. Nici un pai de care să se mai agațe Era un fel de autoanesteziere în fața inevitabilului, ca să-l poată primi mai uşor în clipa fatală.
Unul din ei se ruga zicând:
- Doamne, atât te rog, să exişti! Să exişti ca să mă pedepseşti pentru toate câte am făcut.

Dar mi-e frică de moartea absolută!
Se şi vedeau împinşi ca vitele spre un abator monstruos, pe ultimul coridor al vieții, în fața celei din urmă uşi a ei şi, de care, din disperare, refuzau instinctiv să se apropie sau să se atingă.
Un altul mărturisea că atunci când îl prindeau regretele pentru netrebnicia vieții cheltuită pe expediente de doi bani, mergea undeva într-o pădure, alegea un stejar şi i se spovedea.
- Simțeam că mă descarc de o energie nervoasă, ajunsă la nivelul de preaplin şi renasc. Viața îmi devenea mai suportabilă.
- Bine, dar un stejar, oricât ar fi el de arătos, nu te absolvă de păcate ca un preot înaintea euharistiei.
- Aşa o fi, dar eu asta făceam.
Alții însă o luau ca atare:
- Toată lumea moare. Dacă mi-o fi venit şi mie rândul, asta este. Ce să fac? Fiecărui sicriu i se bate odată şi odată un capac în cuie. S-a terminat şi pace!
Bine, dar moartea nu este un sfârşit absolut. Dumnezeu nu ne-a adus la viață să gustăm din plăcerile ei şi apoi, să ne omoare fără milă. Ea nu este decât o trecere. Şi pentru cel credincios este o trecere de la moarte la viață.
De ce de la moarte la viață?
Pentru că aici, omul care nu poartă grija sufletului său, şi-l poate pierde definitiv. Iar cine se străduieşte, acela se mântuieşte. Ajunge la viață. Moartea este de fapt, începutul veşniciei.

Încercam să nu mă mai gândesc la nimic, dar nu prea reuşeam. Mă certam în gând cu autorul care îşi suprima eroii cu prea mare uşurință, constatam eu acum, cu surprindere.
Ce este viața în fond? O formă de energie. Dar o energie de un fel cu totul deosebit şi nu îndeajuns de bine cunoscută.
Şi mai departe, drum înfundat.
Nu mă tem de moarte, cât de durata ei. Reacție normală de sorginte atee. Sfinți şi călugări care întâmpinau moartea cu seninătate, unii dintre ei cunoscându-şi dinainte sorocul şi, fără să dispere cum fac eu acum.
Credința, asta e! Credința care mie îmi lipseşte sau este prea puțină.
Acesta părea să fie un punct câştigat, dacă se poate numi câştig, o cât de măruntă clarificare cu mine însumi.
Şi iarăşi mi-am adus aminte de sfatul înțeleptului: gândeşte-te în fiecare clipă la moarte, ca să te fereşti de păcat!
Dar una este aserțiunea cu caracter general, valabilă pentru oricine şi, cu totul alta în situația mea, ajuns să mă văd dintr-odată, alergând pe ultima sută de metri.
Apoi mi-am zis că mă voi transforma într-o babă plângăreață cu care nu mai are nimeni chef să stea de vorbă şi, să-mi recapăt mai multă demnitate, chiar dacă m-aş afla în fața plutonului de execuție.
Mareşalul Antonescu în celulă, bănuind ce îl aşteaptă, făcea singur exerciții de cădere din poziția drepți, străduindu-se să nu mai mişte deloc, să nu semene cu un vierme care se zvârcoleşte înainte de a muri.
Câți alți semeni nu au avut o soartă mult mai tragică decât a mea şi, odată ajunşi în fața morții, nu se vor mai fi plâns cum fac eu acum!
Iar dacă felul în care omul intră în viață, nu depinde în nici un caz de el, felul în care se pregăteşte să iasă, stă în putința lui, să nu-l ia pe nepregătite şi, să o întâmpine cu demnitate.
Şi încet încet, am încercat să-mi revin ca după o perioadă de lungă şi neaşteptată convalescență.
- Bună ziua domnu' Sebastian.
- Bună ziua.
- Dar ce ai, parcă eşti mai tras la față?
- Am dormit mai rău ultimul timp. Dar trece.
- Nu mai citi dom'le aşa de mult, că nu e bine. Îți strici vederea.
- Ai dreptate. Aşa am să fac.
- Mai treci seara pe la mine, mai stăm de vorbă de una, de alta, mai punem o țuiculiță la fiert, să vezi cum ajunge omul să-şi schimbe gândurile.

- ...
- Ehei, dacă ai şti mata prin câte am trecut şi eu în viață, dar uite m-a ajutat Dumnezeu de fiecare dată şi tot în picioare am căzut.
- Bine, am să trec. Am să trec neapărat.
Să fie ăsta un gen de cărare care mi se deschidea neaşteptat în față şi de care să mă agăț ca un disperat? Sau doar o nadă întinsă de soartă?
Murim fiindcă ne-am născut. Murim fiindcă trebuie să murim. Dacă naşterea este o şansă, moartea rămâne o datorie.
Murim mai degrabă sau, puțin mai târziu. Dar ce înseamnă în fond, câțiva ani în plus sau în minus, în perspectiva eternității?!
Numai abur şi iluzie, asta e totul.
Şi la o sută de ani sau la o sută cincizeci dacă te-ai afla în fața morții, tot la fel ai zice:
- Doamne, ce repede a trecut viața mea!
În drum spre bârlogul meu, mă opresc lângă ograda lui Trifu, gospodar respectat şi la locul lui. Are o casă care nu se deosebeşte cu nimic de a celorlalți consăteni. Dar mai are şi o cameră mansardată, nu mai mare cred, de doi pe trei, cu balconaş. Sau chiar mai puțin. Parcă e un adăpost din turtă dulce pentru eroul nu ştiu cărui basm. Aşa mi-am dorit eu să locuiesc toată viața. O cămăruță de student sărac în care să nu aibă loc decât o canapea, un dulap pentru cărți şi, în fața ferestrei, o masă şi un scaun. Şi în plus balconul, ca o recompensă de nabab din partea soartei.
Toate făcut cu un bun gust, care mi-ar fi venit ca o mănuşă.
Dimensiuni de liliput în care să te simți ca un Goliat în lumea piticilor.
În tinerețe, după absolvire, am locuit într-o cameră de serviciu de numai şase metri pătrați. Patul care ajungea până la uşă şi, o debara care făcea toți banii. Satisfacții mărunte de care nu ajungi să te bucuri îndeajuns. Când am cumpărat casa aici la țară, am vrut şi eu ceva asemănător, un prepeleac în care să mă retrag vara pentru lectură, nu mai înalt decât streaşina. Dar aducându-mi aminte de cuvintele: cine se înalță va fi smerit şi cine se smereşte va fi înălțat, m-am temut mai mult de propria mea trufie, al cărei germen îl purtăm toți pe subconştient, decât de ridicolul situației ori de batjocura concetățenilor.
Unde încetează conştiința propriei valori şi unde începe vanitatea? Cine sunt eu să-i privesc pe ceilalți de sus?! Şi nu mi-am oferit acest privilegiu pe care îl voi jindui însă toată viața.
Ce este destinul şi cum te poți lupta cu el? Cine a ieşit învingător din această luptă surdă şi care durează toată viața? Cât este predestinare şi cât liber arbitru? Care sunt punctele obligatorii de trecere ale destinului şi, care sunt cele libere, ca să te afli exact la locul şi în momentul unde trebuie să ți se întâmple neapărat ceva?
Ceva bun sau mai puțin bun.
De ce ne încăpățânăm să marcăm trecerea noastră prin această lume, când de fapt nu facem altceva decât să ne iscălim pe aer?! Pe aerul din jurul nostru sau în praful drumului. Ca şi cum am dori să captăm vântul şi să-l ținem prizonier în mrejele vanității noastre mărunte.
De frica morții, oamenii au făcut mausolee, opere de artă sau construcții megalitice, inutile şi costisitoare. Eram în prima clasă de liceu, îmi amintesc că îl citeam pe Victor Hugo în original, „Le Roi s'amuse" şi cât de înflăcărat şi voluntar priveam totul. Hugo scria câte douăsprezece pagini pe zi? Hei şi? Nu mi se pare deloc mult, sfidam eu provocarea. Sunt sigur că dacă aş încerca, eu aş scrie mai mult.
Bravadă sau inconştiență juvenilă?
Cine trebuie să facă adevărata cernere a valorilor ca oamenii să nu mai alerge după himere? Ce îl determină pe om să-şi aleagă drumul pe care îl va urma în viață? Şi nu ştii când apare chipul mefistofelic al banului care distorsionează virtuți şi caractere. Care sluțeşte sufletele. Banul care fură mințile la mai mult de nouăzeci şi nouă la sută dintre noi. Banul care maculează totul. Care orchestrează neînțelegeri, dispute şi războaie şi care antrenează suferințe inimaginabile.
Banul, izvorul tuturor suferințelor.
Suferințe care la rândul lor, ar trebui să aducă mai multă înțelepciune pe pământ, dar pe care uite că nu o aduc. Pentru că cine ajunge în cele din urmă la această râvnită dar efemeră avuție lumească, de cele mai multe ori, nu mai ajunge să se şi bucure în tihnă de ea.

De ce oare?
Poate din cauză că nu a câştigat-o prin sudoarea proprie şi în perspectiva veşniciei, totul se plăteşte, începând din această viață.
Câte averi cunoaşteți dumneavoastră, strânse cinstit? Sigur că sunt şi excepții cum a fost binecuvântatul Iov. Pentru că avuția în sine, nu este dăunătoare dacă omul o câştigă onest şi dacă, iubindu-şi semenii, face parte din ea şi celor nevoiaşi. Că el, omul, nu este decât administratorul unor bunuri care i s-au dat lui de sus. Unuia i s-au dat cinci talanți, altuia trei şi altuia un singur talant, ca fiecare dintre ei să lucreze după poruncă. Şi cui s-a dat puțin, puțin i se va cere iar cui i s-a dat mult, mai mult i se va cere.
Un om bogat este de regulă un om căzut pentru că sunt foarte puțini cei care fac milostenii şi acte de caritate, considerând că tot ce au câştigat, au câştigat numai prin priceperea şi meritele lor. Dumnezeu nu mai are loc în inima şi în mintea lor, atât de mult i-a orbit pe aceştia bogăția. O astfel de bogăție, nu aduce posesorului ei, nici liniştea sufletească, nici fericirea scontată, cu toată risipa strălucitoare din jurul său. Ci din contră mai multe neajunsuri şi poate ceva mai multă, dar târzie înțelepciune, astfel că dacă ar trebui să o ia de la început, ar fugi de ea, ca dracul de tămâie.
Fie ca măcar dramul acesta de înțelepciune plătită cu suferință, să fie folositor celor de după noi. A cui este vina că noi, oamenii, am ajuns să ne închinăm banului, mai mult decât lui Dumnezeu? Şi să ridicăm fărădelegea la rang de virtute.
Trec pe lângă doi copii care au răsturnat o bicicletă, unul învârte roata din față iar altul la pedală, roata din spate.
- Roata mea se învârteşte mai repede ca a ta.
- Ba a mea se învârteşte mai repede.
Doi copii frumoşi şi curați ca nişte îngeri. Şi imaginea acesta m-a urmărit o vreme până când am făcut legătura cu faptul că lumea noastră din ce în ce mai smintită, se străduie să pervertească şi aceste caractere inocente, de la vârstele cele mai fragede.
Se face o reclamă nemeritată raliului Paris – Dakar şi care aproape întotdeauna lasă în urmă câțiva morți. Dar nu numai acestuia. Concurenții, atraşi de mirajul celebrității şi al câştigurilor, ca muştele la borcanul cu miere, riscă tinerele lor vieți doar pentru ca unul singur dintre ei să poată spune la sfârşit:
- Roata mea s-a învârtit cel mai repede!
Sărmani copii!
Dar asta nu e totul. Producătorii adaugă performanțe după performanțe motoarelor lor, dincolo de limita securității motocicliştilor sau conducătorilor auto, care a trecut de mult pe planul doi. Vânzările să crească, restul nu mai contează.
Cui foloseşte un bolid care aleargă cu patru sute de chilometri la oră sau chiar mai mult, când unul ca acesta nu-l poți conduce aproape nicăieri în lume, în condiții depline de siguranță?! Privesc cu dragoste şi simpatie pe absolut toți participanții care reuşesc să termine cursa teferi.
Bieți copii nevinovați!
Şi m-am îngrozit când am aflat că în fiecare zi şapte – opt români pleacă dimineața la serviciu sau după alte treburi şi mor în accidente auto. Iar alți doisprezece – cincisprezece sunt accidentați mai uşor sau mai grav, unii rămânând cu sechele pentru tot restul vieții. Adică aproape douăzeci de familii îndoliate sau numai împovărate de o suferință inutilă.
În fiecare zi!
Care e atunci câştigul ca o roată să se învârtească din ce în ce mai repede?
Idolii tinerilor din ziua de astăzi nu mai sunt eroii care luptă pentru dreptate şi se jertfesc cu generozitate pentru binele semenilor, ci oamenii aşa zişi puternici. Oamenii care învinge cu orice preț, în orice condiții pentru cauze drepte sau nedrepte şi care lasă în urmă şiruri de cadavre. Care învinge de dragul de a învinge pentru interese din cele mai meschine. Mulți copii vor să ajungă ca Bil Laden dar pe nici unul nu l-am auzit alegându-şi model un fruntaş politic. Nu vorbeşte această situație de la sine că ne aflăm pe un drum greşit? Iubire sacrificată pe altarul egoismului. Sunt oameni lângă noi care nu au ce mânca? Nu ne pasă. Îi lăsăm să moară de foame.
Sunt oameni care au mai multe bunuri ca noi? Ce putem să facem ca acestea să treacă în mâinile noastre? Cine are mai multe putere, are şi mai multă drepturi. Restul sunt vorbe de adormit copii pe timp urât. Cine are o armată mai puternică, hotărăşte la ce are drept un stat

sau altul. Cum se împart resursele de materii prime ale planetei, care dintre statele mici au sau nu drept de supraviețuire. Care dintre state se va divide şi în câte provincii sau stătulețe marionetă. Şi din această luptă acerbă la care istoria asistă neputincuioasă, de ce supraviețuişte cel mai puternic şi nu cel mai bun? Şi cu cât suferința este mai mare, de ce nu este şi înțelepciunea care ar trebui să-i urmeze, mai mare? De ce să trăim în pace cu toți vecinii când e la modă sloganul: vecinul nostru, duşmanul nostru?! Acumularea de arme duce inevitabil la conflicte. Şi cumpăna dreptății rămâne tot strâmbă.
La o casă bogată şi slugile trăiesc mai bine. Şi cine crede că nu mai există slugi, (termen perimat, nu?), se înşeală. Măcar pentru faptul că toată viața cât am fost apt de muncă, a trebuit să stau cu arma la picior, am dreptul să mă consider o slugă. Cel mai tare are întotdeauna dreptul de a bate cu pumnul în masă. Şi iată cum oamenii sunt nevoiți să plătească pentru o înarmare care nu le foloseşte la nimic, mai mult decât pentru traiul lor de azi pe mâine. Şi această cursă fără orizont previzibil, continuă la nesfârşit.
Cumpărați un ziar şi veți găsi acolo destule lucruri de care un om cu bun simț şi frică de Dumnezeu se ruşinează să le privească sau să le citească.
Atunci de ce se publică?! Pentru că plac, pentru că oamenii le cer şi ziarele se tipăresc ca să fie vândute. Iar banul nu are miros. Şi astăzi lumea aleargă după bani, mai mult decât după propria ei supraviețuire. Iar eu o văd alergând în calea propriei ei suferințe! Măcar de i-ar folosi spre înțelepțire. Înțelepțirea ei sau a generațiilor viitoare.

<u>Moş Culaie</u>

Am stat şi m-am gândit ce ar putea să nu fie sau, să nu fi fost în regulă cu propriul meu comportament, pentru că nimic din cele pe care le întâmpină omul în viață, nu este întâmplător.
Iar liniile soartei atât de alambicate şi greu de interpretat, nu pot fi descifrate după cele câteva trăsături din palma omului, cu care se laudă chiromanii că reuşesc să descifreze destinul.
Iar dacă din cele care ni se întâmplă, nu ştim ce învățătură să tragem, cu siguranță că pornim pe un drum greşit. Pe un drum greşit şi cu o mai slabă şansă de a ne da seama de asta în viitor. Decât poate, eventual, când ni se întâmplă ceva şi mai grav.
Aşa că fiecare ajunge mai devreme sau mai târziu la propria sa zonă de suferință, la crucea pe care o are de purtat. Iar suferința, prin cortegiul de întrebări care o însoțeşte are menirea de a ne face mai înțelepți. Partea cea mai puțin convenabilă este atunci când omul ajunge să sufere din ce în ce mai mult, nu înțelege de ce şi, în loc să devină mai bun, devine mai rău. Ceeace înseamnă pierdere pe toate fronturile.
Unul din cei plăcuți Domnului,se ruga:
- Doamne, nu mă mai iubeşti? Dacă m-ai uitat, adu-Ți aminte Doamne şi de mine, robul Tău, că mi se face traiul călduț şi îmi slăbeşte credința. Mai trimite-mi şi ceva suferință, ca să nu Te uit.
Nu există iubire mai puternică, decât atunci când aceasta se îndreaptă spre suferință. Iar confortul după care suntem îndemnați să alergăm în fiecare zi, moleşeşte caracterele. Cam aşa văd şi înțeleg eu valențele suferinței dar, ca fiecare, îmi doresc, mă rog, ca aceasta să ia sfârşit cât mai curând, când este vorba de mine.
Am admirat odată de mult o fotografie pe care se vedeau două mâini ridicate a rugă, spre lumină. Atât şi nimic mai mult. Nu se vedea persoana căreia îi aparțineau mâinile şi nici sursa de lumină. Aceasta venea de sus şi atât.
Tot astfel îmi închipui că trebuie să fie şi drumul vieții fiecăruia dintre noi: un urcuş permanent spre lumină. Spre adevăr. Spre viață.
Merge un om pe stradă, alunecă şi cade. Atunci de la sine se ridică imediat, luând chiar seama în jur dacă a fost văzut sau nu de cineva, să nu fie luat în râs. Dar după orice alunecare mai mică sau mai mare de la dreptarul învățăturii, nu ne mai dăm osteneala să ne

ridicăm la fel de repede cum se întâmplă pe stradă.
De ce?
Poate că ne înşelăm singuri spunându-ne pe subconştient că vom fi mai atenți data viitoare, sau că nu ne-a văzut nimeni, sau că Dumnezeu ne iartă oricum şi, încet, încet ne adormim singuri vigilența pregătind terenul pentru căderi şi mai mari.
Poate că astfel s-a întâmplat şi cu mine, mergând din cădere în cădere fără să-mi dau seama.
Până când soseşte şi pedeapsa care, ne place sau nu ne place, o merităm cu prisosință.
Continui să mă trezesc la ora pe care mi-am propus-o. Ce bine ar fi să mă trezeasc să prind ştirile de şase. Şi mă surprind trezindu-mă doar cu un minut sau două înainte. Apoi a devenit o obişnuință să deschid ochii la ora la care m-am gândit culcându-mă. Din cauza vederii care îmi oboseşte repede, dorm şi după amaiza dar nu mai mult de o jumătate de oră. Ne pare bine când ne dăm seama că am intrat în viață. Dar ne pare rău când ne apropiem de moarte. Deşi moartea este începutul veşniciei şi toți alergăm spre ea.
Să sădeşti un pom, să laşi un urmaş şi, să te pomenească lumea de bine, spuneau bătrânii fără ştiință de carte dar cu un bun simț înnăscut.
Criteriu după care eu nu primesc notă de trecere.
Creşte numărul de familii fără copii sau cu un singur copil. Familiile cu mulți copii au fost întotdeauna binecuvântate de Dumnezeu. Astăzi în cele mai multe cazuri, lucrează amândoi soții. Cât sunt tineri, vor să se distreze, mai târziu încep să strângă bani pentru maşină şi locuință, după care intervin alte necunoscute şi se trezesc dintr-odată bătrâni. La rromi şi la pocăiți acest fenomen nu este cunoscut. Există familii şi cu cincisprezece sau mai mulți copii dar, cu toată sărăcia, nimeni nu moare de foame. Fiecare din noi am avut doi părinți. Oare nu sunt oamenii datori să lase în urma lor, măcar tot doi copii, dacă nu mai mulți? Domnul a spus: Creşteți şi înmulțiți-vă ca frunza şi ca iarba! Nu există călcare de poruncă, să nu atragă mânia şi osânda meritate. Întreruperea sarcinii rămâne, oricum am privi lucrurile, o crimă împotriva vieții.
Domnul leagă şi dezleagă pântecele cerboaicelor. O femeie rămâne însărcinată, înțeleg eu, nu când doreşte, ci când trebuie.
Şi astăzi oamenii sunt îndemnați să folosească tot felul de anticoncepționale, numai pentru plăcerea de a face dragoste şi atât. Ceea ce este împotriva firii. Şi practica îndelungată ruinează sănătatea. Pe Dumnezeu nu L-a păcălit nimeni niciodată. Orice încălcare a legilor noastre omeneşti duce sau ar trebui să ducă la o sancțiune. Cu atât mai mult când este vorba de călcarea legilor Domnului. Altfel nu se poate. Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător. Nu se întoarce la Domnul fără să-şi fi împlinit menirea.
Dintr-o țară dată şi luată ca exemplu de democrație, parvin ştiri din cele mai şocante privind industria sexului: destrăbălări care aduc atingere demnității umane, împreunări cu animale, o femeie care se căsătoreşte cu un câine, ziarişti care nu se scutură de greață ci alergă să transmită ştirea ca pe una de senzație, se găseşte chiar cineva care îşi spune preot şi oficiază legătura... Dacă femeia poate să facă ce vrea cu sexul ei, cine să i se opună? O să spuneți că acestea sunt excepții nesemnificative. Da. Dar viermele este acolo şi roade. Şi nu trebuie mai mult decât o banală antenă ca isprava să fie promovată la scara întregii planete.
Până unde poate coborî omul?
Am văzut o dată la televizor gala decernării unor premii şi disticții, a uneia dintre cele mai exclusiviste societăți cinematografice. Cei mai buni actori de film, staruri foste sau actuale, altele în devenire, toalete strălucitoare şi costisitoare, morga afişată de artiştii încununați de premii răsunătoare, de nominalizări la care visează orice interpret de pe toate meridianele lumii. A urcat pe scenă şi interpretul principal din Renegatul, a primit distincția, a dat mâna cu juriul şi la plecare şi-a lăsat pantalonii jos arătând sălii fundul gol. Nu mi-a venit să cred.
Şi sala a aplaudat.
A aplaudat îndelung. Mi s-a părut că visez. Dacă vulgaritatea nu mai agresează, înseamnă că simțurile noastre morale au amorțit cu totul.
Decât să privesc la aşa ceva, mai bine azvârl televizorul pe fereastră. Asta să fie la ei acolo, nu la mine acasă!
Omul este acela care coboară moravurile sau moravurile sunt acelea care îl coboară pe om? În asemenea situații nici disprețul nu mai ajută. Poate doar compătimirea, în măsura în care aceasta te determină să întinzi mâna după ajutor.

A murit unul din bătrânii satului, moş Culaie, care rămăsese singur şi am fost la înmormântarea lui. Îi adusese nepotul un cactus mic, i-a explicat cum trebuie îngrijit şi apoi şi-a văzut de drum dincolo de ocean unde voia să facă avere. Probabil că moşul luase obiciul să vorbească singur, ca o reacție de împotrivire la singurătatea în care trăia. Şi peste câtva timp când l-au vizitat copiii cu moş Ajunul, dar şi unul din învățători cu nu ştiu ce ocazie, şi şi-au dat seama că această specie de cactus nu avea țepi. S-au uitat oamenii prin manualele şi atlasele pe care le aveau la îndemână, au identificat cu exactitate specia din care făcea parte, dar care trebuia să aibă obligatoriu țepi. La toate întrebările puse de ei, venise şi un botanist de la județ pentru că nu crezuse zvonurilor, moş Culaie ridica nedumerit din umeri:
- Ce aveți bre, cu mine? Dacă vă place buruiana asta, luați-o şi dați-mi pace.
S-au iscat controverse de tot felul, din care cea mai logică părea a fi cea a botanistului:
- Planta s-a dezvoltat într-un mediu prietenos şi, nemaiexistând pericolul ca ea să fie păscută de vite, a crescut fără țepi. Dar cum a reuşit moş Culaie să facă treaba asta, nu îmi trece prin cap. Hai să dăm şi noi noutatea la Guiness Book, să fie trecut acolo numele moşului, să ştie lumea că şi la noi se petrec lucruri ieşite din comun.
Şi onor comisia a plecat cu buruiana moşului să o expună în nu ştiu ce muzeu şi să se minuneze tăți.
Bătrânul nu suferise de nimic şi, înainte de a muri, l-a prins doar neputința şi atât. A plecat dintre noi liniştit şi împăcat. Casa şi pământul le-a lăsat Bisericii cu încredințarea că face un lucru demn. Această legătură, atât cât a mai rămas, dintre om şi Dumnezeu, o atacă sminteala lumii de astăzi, propagată pe toate lungimile de undă, pe toate canalele tv, prin ziare, pe internet.
Din ce în ce mai multă sminteală în Babilonul cel mare.
Zăngănitul armelor tale se aude de departe, vistieria ta este mereu plină dar, în zadar alergi şi după pălăria de cardinal că nu vei mai ajunge la ea. Şi vai ție, când nu vor mai răsuna pe ulițele tale, cântece de goarnă iar căderea ta va fi mare.
Am înlocuit cuvântul goarnă cu trompetă şi am ajuns la jazz. Şi mai departe îmi amintesc de cuvintele pe care le reproduc din memorie: Şi va veni o vreme când oamenii îşi vor tocmi învățători după placul urechilor lor.

<u>Valer demonizatul</u>

Acum câțiva ani buni, aveam de bătut un material la maşină, o singură pagină A 4, nu mai mult, dar pe care o greşeam de fiecare dată în altă parte. Țin minte că mă apucasem de scris bine dispus pe la ora nouă şi m-am ambiționat să scot o pagină impecabilă, pentru care dam la o parte foaie după foaie dar simțeam şi cum mă montez pentru nereuşită.
O virgulă, un punct care nu era pus la locul lui, un cuvânt sărit, până când am devenit din ce în ce mai nervos dar nici de cedat nu voiam. Cum adică, nu sunt eu în stare să scriu o pagină ca lumea la maşină?!
Tare nefolositoare se arată ambiția la supărare!
Şi cu cât deveneam mai nervos, şansa de a greşi era cu atât mai mare. M-am retras atunci pentru rugăciune, zicând:
- Doamne, mai puternic l-ai făcut Tu pe om decât pe ispititor. Te rog, vezi-mă, auzi-mă şi nu mă ajuta! Nu mă ajuta Doamne la această lucrare, că sigur voi reuşi. O să-i arăt eu lui!
Am lucrat, mai bine zis m-am chinuit până la cinci după amiază. Şi insistența demnă de o cauză mai bună, mi-a demonstrat că nu am reuşit. O zi întreagă, ratată pentru o singură pagină de bătut la maşină. Şi aceea ratată la rândul ei.
Am aşteptat să-mi limpezesc gândurile şi m-am rugat apoi să-mi dea Dumnezeu să înțeleg ce trebuie din ce mi s-a întâmplat. Măcar cu atâta să mă aleg. Şi am ajuns la concluzia de bun simț dacă vreți, că omul nu poate să facă singur cu de la sine putere nimic, chiar nimic, dacă nu primeşte şi ajutor de sus. Dar cum ni se acordă acest ajutor şi, în ce condiții, nu aş

putea să spun.

Mă întâlnesc cu Leana care îşi ține palma la frunte:
- Nu mai pot, of, nu mai pot şi gata. Mor şi pace bună.
- Ce e, dadă?
- Mă doare capul de nu mai pot şi la farmacie e închis. Îmi trebuie o aspirină. Dar numai Bayer, că altminteri nu îmi trece. Bayer şi atât.
- N-ai încercat cu felii de cartof lipite pe frunte? Sunt foarte bune.
- Nu maică, numai aspirină. Dar Bayer, nu altceva.
- Ai noroc că mai am eu acasă câteva. Hai cu mine şi îți dau. Să vezi ce repede o să-ți treacă.
Ne întoarcem, îi dau o aspirină românească, fiindcă numai din astea aveam.
- Să ştii că e Bayer, originală. Uite un pahar cu apă.
Înghite pastila, stă un pic pe scaun, se linişteşte şi, apoi:
- Oh, maică, se vede de la distanță că e lucru nemțesc şi de calitate. Mi-a trecut şi gata.
Pleacă mulțumindu-mi şi lăudând singură pe drum ce aspirine bune au nemții, dom'le. Ea a crezut că numai aspirina Bayer poate să-i ia durerea de cap şi, într-adevăr i-a trecut. Dacă i-aş fi spus de la început că e românească şi la fel de bună, n-ar fi avut nici un efect.

Astăzi bisericile nu mai sunt pline ca altădată. Oamenii au căzut din rânduiala posturilor, au ajuns să lucreze şi zilele de sărbătoare, credința se restrânge şi ei n-o duc mai bine. Şi cu toate astea, la slujbă vin şi tineri, o parte din ei se înscriu la Seminar şi devin preoți. În sat sunt prezenți şi sectanții de care are grijă câte un pastor venit de dincolo să ne evanghelizeze, cum cred ei că e mai bine. Oferă pachete cu mărunțişuri şi-i atrag pe cei mai săraci. Apoi îi lasă în grija câte unui localnic care a deprins rânduiala şi el se duce să facă noi prozeliți.
Mi-a atras odată atenția un enoriaş cu alură distinsă care sta în genunchi ascultând cu evlavie slujba. Avea o privire blândă, smerită şi mi-a fost greu să recunosc în el pe Valer, demonizatul. Mă uitam la el cât a îmbătrânit, închipuindu-mi de câtă suferință avusese parte zicându-mi că la rândul lui, tot aşa trebuie să mă fi văzut şi el pe mine. După slujbă, stăm de vorbă.
- Am suferit mult. Gândul rău a căzut asupra mea ca o piază de care nu mai puteam să scap. Erau dimineți în care mă trezeam cu gând de ceartă sau de bătaie. Şi ieşeam în calea răului care trebuia să mi se întâmple. Pe preot îl vedeam cu coarne şi-mi venea să-l scot afară din Biserică, ziceam că fac un lucru bun. Mergeam pe stradă şi când venea o maşină din față, exact înainte să ajungă în dreptul meu, auzeam: Acuma, brusc, sări în fața ei! Alteori stam la masă, îmi cădeau ochii asupra cuțitului şi parcă auzeam în mintea mea pe cineva spunând: - Cuțitul, uite-l, pune mâna pe el. O dată şi gata!
Ca să mă păzesc, o rugam pe soție să taie ea pâinea, fără să îi mai explic de ce. Tai-o tu, bărbatul trebuie să taie pâinea la masă, nu femeia, îmi spunea ea. Într-o zi m-am trezit cu cuțitul în mână. De ce l-am luat că nu-mi trebuia la nimic? L-am privit atent. Era foarte bine ascuțit. Eram încordat. Începusem să tremur. Am căutat un cleşte şi i-am rupt vârful. Nici nu o să vă vină să credeți: m-am liniştit dintr-odată şi îndemnul diabolic a dispărut definitiv din mintea mea. Uite, mi-am zis eu, că orice cui îşi are cuiul său. Uite că ispita nu este mai tare ca omul, când înțelege şi are voință. Altădată mă aflam în Bucureşti la cumnata mea. Mi-a zis să am grijă de copil cât lipseşte ea de acasă. O fetiță de doi anişori. Locuiau la etajul opt. Credeți-mă că nu am putut rezista ispitei care m-a prins atunci dintr-odată:
- Ține copilul în brațe şi trece-l dincolo de balcon. Îl ții în brațe şi atât! Trece-l! Trece-l! Trece-l! Am căutat o oglindă şi m-am privit.
- Ce vrei să faci?
Aveam privirea tulbure, doar vârtejuri care se învârteau fără încetare. Privire de om nebun, ce mai. Am zis că voi fi în stare să trec cu bine proba la care eram din nou împins fără voia mea, că altminteri nu mai era chip să scap de gândul ăsta nenorocit. Zis şi făcut. Am strâns din dinți, am trecut fetița de marginea balconului şi cu brațele încleştate am adus-o înapoi. Iarăşi am simțit că mă liniştesc dintr-odată şi de atunci până astăzi nu am mai auzit niciodată în mintea mea îndemnul acesta. Altădată m-am trezit că-mi pusesem singur funia de gât şi o agățasem de mânerul ferestrei. Apoi a intrat în cameră un băiat tânăr, îmbrăcat în negru, cu o furcă în mână pe care o repezea cu toată puterea spre mine. M-am dat înapoi

până când s-a întins funia şi atunci dacă am văzut că nu mai am scăpare, am urlat din toată puterea mea:
- Nuuuu!
Şi parcă m-am trezit dintr-un coşmar, tânărul dispăruse iar eu stam cu funia agăţată de gâtul meu, gata gata să-mi pun capăt zilelor. Şi multe, multe altele de care, credeţi-mă, nu le-aş dori nici duşmanilor să aibă parte de ele.
Cel mai greu a fost însă descătuşarea la exorcizare. Mulţi preoţi s-au rugat şi s-a milostivit Dumnezeu de mine. Peste trei săptămâni de rugăciuni şi acum mă simt bine. Simţeam că e gata să se rupă ceva în mine, ceva care trebuia să iasă, dar care nu voia.
Aşa cum am văzut eu odată un om mut care se plângea prin semne şi sunete nearticulate că nu vor ai lui să-l ducă la spital să se facă şi el sănătos. Mormăia nemulţumit şi cu lacrimi în ochi arăta că acolo la spital o să-l taie, o să scoată afară răutatea din el pe care să o arunce departe şi o să-l coasă la loc. Asta a fost senzaţia de care mi-am adus aminte în momentul eliberării.
Răsuflă uşurat. Cei care au mai asistat la explicaţii, îşi fac semnul crucii şi se depărtează în linişte.
Ne despărţim promiţându-ne să ne mai vizităm.

<u>În casa Tatălui Meu</u>

Am avut iarăşi probleme cu ochelarii la care a trebuit să măresc din nou dioptriile, ajungând la şapte şi jumătate. Parcă din timp în timp mă prind şi nişte dureri de cap cărora nu le-am acordat prea multă însemnătate. Am încercat nu aspirina Bayer ca dada Leana, ci cojile de cartofi. Uneori îmi trece, alteori nu.
Medicina afirmă că omul este din punct de vedere structural, ceea ce mănâncă. Dar eu aş zice că din punct de vedere spiritual, omul este şi numai ceea ce citeşte, sau numai ce asimilează din lectură.
Că unii asimilează mai mult ce citesc iar alţii asimilează mai mult ce mănâncă, asta este o altă problemă. Şi în timpul tratamentelor, medicii au de luptat nu numai cu boala propriu zisă, ci şi cu inerţia sau opoziţia pacientului, atunci când acesta nu vrea să coopereze, pentru propria lui vindecare. Întârziindu-şi inconştient recăpătarea sănătăţii, prin propria lui lipsă de aderenţă sau repulsie inconştientă.
Mi-am amintit de o întâlnire a Mântuitorului cu tâlharul Baraba, preluată din tradiţia creştină, înaintea cele menţionate în sfânta Biblie. Undeva la o răscruce, Mântuitorul şi apostolii care Îl însoţeau, dau faţă în faţă cu Baraba, însoţit de alţi câţiva răufăcători.
- Numai cei care fac bine în lumea aceasta şi cred în Tatăl ceresc, se vor bucura de viaţă veşnică în lumea cealaltă.
- Eu am apucat pe alt drum...
- Uite că drumurile noastre s-au întâlnit totuşi.
- Şi dacă am apucat pe un drum greşit, ce pot să mai fac?
- Dă-te în mâinile lor, ale celor care te caută.
- Mă vor osândi la moarte.
- Voi veni Eu şi-ţi voi lua locul.
M-am cutremurat când am citit, pentru tragismul şi simplitatea acestor cuvinte.
El, Mântuitorul, a murit şi pentru Baraba căruia i-a luat locul pe cruce, dar şi pentru fiecare dintre noi care ne dăm seama de căderile noastre zilnice, dar nu vrem să ne întoarcem, ca să fim iertaţi şi să rămânem vii.
Fiecare dintre noi este un Baraba. Mai mic sau mai mare. Dar un Baraba. Şi de câte ori simţim mustrarea propriei conştiinţe pentru aceste căderi, drumurile noastre se întâlnesc cu cele ale Mântuitorului.
De nenumărate ori.
Tragem noi sau nu învăţătură care să ne fie de folos din toate acestea?
Domnul a făcut toate cele ale Lui pentru viaţă.

Deci nimeni nu moare când închide ochii în lumea aceasta, deşi teama de moarte ajunge să ne paralizeze numai când ne gândim la ea.
A vrut odată un sultan să-şi angajeze un vistiernic, s-a dat sfoară în țară şi au sosit amatori de pretutindeni. Sultanul i-a chemat pe rând câte unul, după ce aceştia aveau de trecut prin mai multe săli ale palatului, pline de bijuterii, pietre scumpe şi alte podoabe şi i-a pus să danseze în fața lui. Se înțelege că cei care-şi căptuşiseră buzunarele cu ce apucaseră, dansau cu târşală, mai mult pe loc, de teamă să nu fie descoperiți şi odată cu bunurile furate, să nu-şi lase acolo şi capetele. Cel care se simțea curat, dansa zglobiu ca o sfârlează, ca un titirez. El se simțea liber ca pasărea cerului. El nu era legat de niciuna din ispitele cărora le căzuseră pradă, toți ceilalți dinaintea lui.
Se înțelege că fericit este acela care nu-şi leagă inima de niciuna din momelile acestei lumi şi, cu multă uşurință îşi va lua adio de la ea, când va veni ceasul despărțirii. Pentru că Domnul stă cu mâinile întinse spre noi, aşteptând ca un tată iubitor, întoarcerea fiecăruia, la fel ca pe cea a fiului risipitor.
Citesc în Testamentul Vechi că Gaza va fi cedată. Şi iată că aceasta s-a întâmplat sub ochii noştri, în cadrul acțiunii Teritorii contra Pace. Şi trag concluzia că în fiecare epocă au existat astfel de adevăruri care s-au împlinit sub ochii tuturor, ca să se vădească adevărul de necontestat al Bibliei.
Şi mai departe că Ierusalimul va fi oraş deschis.
Nu ştiu când se va întâmpla aceasta, dar cu siguranță aşa va fi. Dumnezeu are un plan de salvare a lumii, plan care ține cont şi de lucrarea satanei, pentru că Domnul ştie tot, poate tot.
Mai mult chiar, îndrăznesc să cred, că privind în perspectivă, orice cădere a unui om de bună credință, din cauza unei ispite sau alta, îi poate fi folositoare dacă el dându-şi seama de aceasta, se ridică şi porneşte mai departe. Fiecare om are drept la zenitul său. Şi chiar de acolo de unde cade, poate să se înalțe. Ceea ce ar însemna că, într-un anume fel, încercând să-l despartă pe om de Creatorul său, şi satana are în perspectiva mântuirii, „contribuția" lui, prin ispitele pe care i le aşterne omului în față. Dacă această părere nu vi se pare cumva prea eretică. Şi cine ştie dacă, atunci când va considera Dumnezeu că a sosit acea vreme de apoi, satana, acest înger căzut, nemaipomenit de viclean, nu va fi şi el purificat printr-o suferință pe care o va considera Dumnezeu necesară ca plată pentru căderea lui. Ca preț pentru recuperarea şi repunerea lui în demnitatea din care a căzut odinioară.
Că Domnul a făcut toate cele ale Lui pentru viață.
Şi la aceasta nimeni nu se poate opune.

I-am făcut o vizită meşterului Giudică şi l-am găsit trebăluind pe lângă aragaz.
- Bine ai venit, rămâi la masă, eşti invitatul meu la o ciorbă de opincă.
- La ce, bre?
- N-ai auzit? O ciorbă de opincă. Să vezi ce gustoasă iese.
- Eşti glumeț, moşule.
- Nu glumesc deloc. Priveşte.
Saltă capacul de pe tuci şi zăresc înăuntru o varză acră la fiert şi ceva ce semăna cu o bucată de piele netăbăcită, pusă la înmuiat.
- Ce e asta, moşule?
- Şorici. Eu i-am zis opincă fiindcă îi dădusem sare şi se întărise ca o scoarță de piele neargăsită. Da'să vezi una-două cum se înmoaie şi ce ciorbă bună iese. Vine primăvara şi nu e păcat să arunc toată varza murată care mi-a rămas? Aşa, măcar o parte din ea o mai folosesc... când am un musafir mai de soi ca dumneata.
- Dacă aşa stau lucrurile, accept cu plăcere invitația dumitale.
Făcea şi el haz de necaz. Un tuci plin cu varză acră şi şorici...
Meşterul Giudică se pricepe la toate: fierărie, dogărie, electrice, tâmplărie, dulgherie, tinichigerie, instalații. Pune o coadă de topor cu aceeaşi uşurință cu care se pricepe să-ți ridice o magazie. Zideşte, tencuieşte, zugrăveşte cu aceeaşi uşurință cu care pune tabla pe o casă şi în plus, repară tot felul de unelte. Dar şi de o cinste şi o bunătate sufletească ieşite din comun. Şi de acestea profită ceilalți consăteni care îi aduc lucruri la reparat, unii îi plătesc, alții doar îi promit şi-l lasă cu ochii în soare. Şi chiar dacă revin cu alte nevoi, el nu le mai aminteşte de datorii.

A reparat cineva un butoi pe care nu l-a folosit, doagele s-au uscat şi peste un an când a avut nevoie de el, l-a adus iar:
- Curge, meştere, n-ai făcut treabă bună. Repară-l ca lumea, dar tot în aceiaşi bani.
Moşul a bombănit şi l-a reparat. Vine cineva să-i taie un geam pe măsură şi când e gata, îi ia şi diamantul, să nu plece cu mâna goală.
S-au dus odată la el trei tineri fără căpătâi:
- Vrem să ne iei ca ucenici, să învățăm şi noi meserie pe lângă dumneata.
Moşul s-a bucurat, unul din ei îl ținea de vorbă iar ceilalți i-au scotocit casa după bani. Sigur că i-au găsit uşor sub o pernă, sub un aşternut şi a rămas meşterul şi fără pensia de-abia primită. Pe urmă s-au dus la băutură:
- Acu' plecăm că avem treabă, dar mai venim şi mâine...
Când lipseşte de acasă, mai mereu găseşte câte ceva lipsă: o daltă, o rindea, un burghiu, un patent, câte şi mai câte. Oftează şi dă din mână a lehamite.
I-a adus cineva un butoi mai mic la reparat, eram de față şi el a cerut doar un pachet de țigări.
Curge o albie, repară un cărucior, vopseşte un gard şi se mulțumeşte cu o dublă de porumb pentru păsări, cu o sticlă de băutură, sau un borcan mic de ardei iute...
Vrea o femeie să-i pună doage la butoi, îi dă un avans, moşul face treaba şi apoi femeia trimite doi vlăjgani şi mai puțini bani decât trebuia.
- Mai trebuie măi copii, că uite cum ne-am înțeles.
- Dacă nu taci din gură, ți-i luăm şi pe ăştia şi-ți tragem o chelfăneală să ne pomeneşti.
Nu zice nimic şi îşi vede mai departe de ale lui. La prieteni le lucrează fără bani.
Şi în calitate de liber profesionist, trebuie să plătească şi nişte impozite. Mici sau mari, dar le plăteşte. Când ia pensia, prima lui grijă este să-şi achite datoriile la prăvălie:
- Sunt scris pe caiet, am cumpărat pe credit.
- Dumneta nu ții socoteala separat, nu semnezi de fiecare dată când cumperi ceva, să nu te păcălească?
. Nu, plătesc cât îmi spune.
Din cauza asta nu are niciodată bani. E bunătatea întruchipată. A încercat de mai multe ori să se lase de fumat, dar puterea obişnuinței a fost mai tare ca el. De la el am învățat să pregătesc ceai din frunze de măr, din cele mai mici şi mai fragede.
Înainte de optezeci şi nouă, lucra la un atelier de reparații în Bucureşti unde făcea de toate. A avut nevoie un ştab de un meşter bun să-i lucreze ceva acasă şi i-a cerut directorului să-i trimită cel mai bun om pe care-l are. L-a trimis pe el. Avea de schimbat faianța în baie, reparații mărunte ca instalator şi a descoperit fără voia lui o mare sumă de bani în dolari şi, ca tacâmul să fie complet, şi un revolver cu câteva încărcătoare. Şi când s-a întors gazda, i le-a întins ca un copil.
- Vă rog să numărați banii, să vedeți că nu lipseşte nimic. Şi „jucăria" asta că eu n-am ce face cu ea.
Nu mai ştia mahărul cum să-l răsplătească şi cu ce să-l onoreze. L-a recompensat cu bani, cu cadouri, l-a condus acasă cu propria lui limuzină, a vorbit cu directorul să-l treacă în fiecare lună la primă că este un meşter foarte bun şi om cinstit.
Are în jur de şaptezeci şi cinci de ani, am văzut acasă la el o Biblie din care citeşte şi încearcă să înțeleagă atât cât poate. Într-una din zile, întrebându-ne de una, de alta referitor la viața de dincolo, mi-a spus un lucru nemaipomenit de profund şi la care eu nu mă gândisem deloc:
- Da' ce crezi dumneata că cine ajunge în Rai, acolo e casă de odihnă? Şi acolo se lucrează. Nu ştim noi ce, dar aflăm când o veni timpul.
I-am dat dreptate şi am rămas uimit cum ajunsese să îşi pună astfel de întrebări.
Am făcut apoi legătura cu ce se ştie, sau mai bine zis cu ce ştiu eu despre extinderea universului, dar şi cu textul biblic:
În casa Tatălui Meu sunt multe locuri.

Pustnicul

Cât de mult îi trebuie unui om să trăiască de azi pe mâine?
De acelaşi număr de calorii are nevoie şi bogatul şi săracul. Şi patronul şi şomerul. Şi onor preşedintele dar şi cel mai mic dintre slujbaşii lui. Iar cel ce duce o viață îmbelşugată, strălucitoare în lux şi risipă, nu este nici cel mai sănătos decât ceilalți, nici nu trăieşte mai mult decât aceştia. Tot într-un pat ne căutăm odihna, tot într-un coşciug părăsim lumea când ne vine timpul, în acelaşi pământ ne întoarcem fiecare şi, toate câte le avem, rămân aici. Luăm cu noi numai faptele noastre bune sau rele. Putreziciunea de după moarte ne arată la fel. Şi atunci, pentru ce atâta zbatere în gol?! De ce atâta înverşunare să apucăm mai mult, din ce în ce mai mult, cu mult mai mult decât ne trebuie, sau dacă se poate, să le apucăm noi singuri pe toate şi să nu mai lăsăm nimic celorlalți.
Înțelepciune se cheamă asta, să alergi după nişte bunuri, care dincolo de strictul necesar nu ți se cuvin şi, ajung să-ți dăuneze?!
Am văzut doi cai păscând pe aceeaşi pajişte şi când au ajuns bot lângă bot, unul din ei s-a întors să pască în altă parte. Oare viața să-i fost dată omului doar să mănânce, să bea şi să aibă o mulțime de slujitori pe lângă el? Nu este asta o paradă ieftină, inutilă şi de care te poți lipsi în orice moment?
Un coleg al meu luase o primă neaşteptată şi l-a trimis soția la piață după murături. A făcut un tur de piață să vadă unde sunt cele mai mici prețuri, s-a oprit la bufet şi s-a cinstit cu o bere. Şi pentru că era încă nehotărât, a mai luat una şi s-a pomenit cu doi lăutari care veneau de la o nuntă, un viorist şi un țambalagiu începător care s-au oprit lângă el şi au început să-i cânte. Colegului i-a plăcut, a început lumea să se adune pe lângă ei, devenise centrul atenției şi nu se mai îndura să plece. Încă o bere, un bacşiş la lăutari că deh, nici ei nu-şi răcesc gura de pomană până când s-a hotărât să plece acasă că de-abia se mai ținea pe picioare. Lăutarii, după el. Vioristul, atent ca un body guard profesionist, atingea cu arcuşul pe câte cineva care le sta în cale, atenționându-l: - Hee, dați-vă la o parte, nu vedeți că domnul nu are loc să treacă? Şi când îl aştepta soția să ajungă acasă cu sacoşele pline de murături, ajunge şi el cu lăutarii.
- Nevastă, dă-ne şi nouă să gustăm ceva că venim de la piață şi suntem cam obosiți. Mai târziu când s-a trezit din mahmureală, a văzut că nici bani nu mai avea şi nici murături nu cumpărase.
Toate îmi sunt slobode, dar nu toate zidesc. Toate îmi sunt slobode, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.
Un animal de povară dacă primeşte tainul şi este pus la muncă, munceşte. Altminteri mănâncă, doarme şi ... se baligă. Lui nu i se cere mai mult.
Cu cât mai mult se deosebeşte omul de un animal!
Am asistat odată la o discuție despre credință, post, mântuire. Un om în jurul vârstei de cincizeci de ani spunea plin de amărăciune dar cu convingere:
- Diavolul este mai tare ca noi dom'le. Are o mie de mijloace la îndemână şi noi n-avem nici unul. Poate să ne îngencheze într-o mie şi unul de feluri.
- Şi cum cade omul cel mai des? - întreba celălalt care era mai în vârstă, dar tot laic.
- Cârteşte, invidiază, nu mai face milostenii, e lacom, fură, nu mai sare în ajutorul aproapelui, îi place adulterul, nu mai vine la Biserică, îşi pierde credința, multe, multe, multe de tot.
- Bine. Să le luăm pe rând. Dacă nu vrea să cârtească, cine îl sileşte să o facă?
- Păi nu ți-am spus, satana.
- Stai un pic să nu aruncăm cu moartea în țigani că nici țiganii nu sunt mereu de vină pentru tot ce ni se întâmplă nouă. Dacă dumneata nu vrei să cârteşti, dacă eu nu vreau să cârtesc, cum să ne silească pe noi satana să cârtim totuşi?

- Eh,... ştie el, cum.
- Dacă vrei să avem o discuție serioasă, hai să nu ne ascundem după deget. Satana doar ne ispiteşte la rău, dar nu ne sileşte, fiindcă nu poate.
- Mda,... asta aşa e.
Şi din aproape în aproape, au ajuns amândoi la concluzia că omul, dacă vrea, pote respinge oricare din ispite.
Pe deasupra mea pot să treacă nişte ciori pe care eu nu le iubesc. Dar dacă vor să-şi facă şi cuib în capul meu, nu pot să le alung?!
Drept că ispitele sunt multe şi omul poate să cadă în multe feluri dar, dacă el ține aprinsă această candelă plăpândă a credinței şi se păzeşte, dacă se roagă în permanență, il sprijină Domnul şi nu cade.
Cine vrea să postească, posteşte şi nu se laudă cu asta. Iar din cauza postului nu s-a îmbolnăvit nimeni. Toată învățătura poate să fie împlintă şi de bogat şi de sărac. Şi de tânăr şi de vârstnic. Şi de omul simplu şi de cel înstruit. Şi de omul sănătos şi de cel bolnav, cu excepția celor foarte bolnavi.
Principalul este să vrea!
Şi cine vrea să trăiască şi după ce moare, o va păzi. Cine este cinstit în lucrurile mici, este cinstit şi în cele mari. Drept că astăzi nu mai sunt bisericile pline ca altădată, dar astea sunt timpurile pe care le trăim.
Pustnicii, atâția câți sunt, cum au reuşit să învingă lumea, refuzând toate ispitele ei şi retrăgându-se în câte o chilie sau o peşteră? Şi are Domnul grijă de fiecare dintre ei. Atunci mi-am adus aminte că Mitică Zavu are un frate, care locuieşte într-o peşteră. Poate nu vă vine să credeți cum nici mie nu mi-a venit să cred când am auzit. A avut ceva neînțelegeri cu soția, se luaseră de multă vreme şi dintr-odată a dispărut de acasă. Numai cu ce era pe el. Mult mai târziu am aflat ce şi cum. Şi prima întrebare a noastră, a celor care trăim în lume, a fost:
- Dar ce mănâncă el acolo?
În eventuala şi nedorita perspectivă că ni s-ar putea întâmpla şi nouă aşa ceva, ați văzut la ce ne-a fugit gândul prima dată? La mâncare! Veşnica obsesie a omului, să nu rămână cumva fără mâncare, că n-ar putea supraviețui fără ea.
Au trecut nişte excursionişti prin Parâng şi s-au pomenit strigați de un om din partea locului. Ei nu l-au mai recunoscut, avea barbă, hainele boțite, cârpite, ceva mai slab de cum îl ştiau, dar altminteri, mină de om sănătos. Numai vocea îi era de-acum alta: blândă şi prietenoasă. Privirea plină de duioşie, ca a unui sfânt. Au sta mult de vorbă.
Ei au vrut să-i opfere nişte conserve, ceva de mâncare, de băutură. Le-a mulțumit dar le-a refuzat politicos pe toate.
- Şi ce faci toată ziua în singurătatea asta, aici? Nu-ți e frică de urşi, de lupi? Noaptea nu-ți e frig? Nu simți nevoia să stai măcar din timp în timp de vorbă cu câte cineva? Să ştii ce se mai petrece în lume, fotbal, politică, scandaluri, ce mai e pe la noi prin sat, măcar aşa de rudele dumitale? Eu aş muri într-o pustietate ca asta.
- Măi taică, nu vreau să spun vorbe mari, că S-a coborât Dumnezeu din cer, m-a luat de mână şi m-a adus aici. Dar poate că aici îmi era locul, fără să ştiu. Mă simt ca la mine acasă, ca peştele în apă. Nu aş mai pleca de aici cu nici un chip. Mai mult, nu îmi doresc nimic în plus de la viață. Dimineața când mă trezesc, parcă am crescut aici ca un stejar din aceste pământuri. Simt aceşti munți cum respiră prin mine. Şi eu prin ei. Mulțumesc lui Dumnezeu că mă ține sănătos. De mâncare? Nu duc lipsă. Are Domnul grijă de toți ai Lui. Dacă v-aş spune că stau de vorbă cu Dumnezeu, ați crede că m-am ticnit. Nu vorbesc cu Dumnezeu, dar mă rog. Mă rog tot timpul. Mă rog şi pentru mine dar şi pentru restul lumii care trăieşte în suferință şi în întuneric.
Îl simt pe Dumnezeu aproape.
Aproape de tot. Sau cerul, mă rog. Frică de cine să-mi fie? De urşi, de lupi? De multe ori omul ajunge mai rău ca o fiară şi mie mi-a trebuit mult timp până când am înțeles asta. Au fost pustnici care au îmblânzit şi ştiau să vorbească cu animalele sălbatice. Nu mă tem de ele. Mai departe, de cine să mă tem? De hoți? Ce să fure hoții de la un pustnic gol puşcă? Faceți o încercare şi dormiți doar o singură noapte pe meleagurile astea. Dar nu la o cabană unde tranzistorul se aude de jos din vale, unde turiştii se întrec la băutură şi se spun multe lucruri care nu ar trebui să se spună. Lucruri pe care urechile unui om cu frică de

Dumnezeu, nu ar trebui să le audă niciodată. Să ştiţi voi că nu mai aveţi nici o grijă, că nu vă mai e frică de nimic în viaţă, nici de condică, nici de patron, că nu mai aveţi nimic de-a face cu nici un fel de grevă sau refomă, că nu vă mai sapă sau că nu mai trebuie să săpaţi voi pe nimeni ca să ajungeţi la un post mai înalt, sau la un salariu mai mare.
Viaţa noastră pe pământ seamănă cu o vale. O vale a plângerii. Dar cine se păzeşte, o trece cu bine. Eu de mult nu mai ştiu cum arată banii. Şi credeţi-mă că nu îmi pare rău. Când a fost ispitit, Domnul Iisus a refuzat să atingă banul şi a zis numai: Arătaţi-Mi banul de dajdie. Ştiţi de ce? Banul este mai rău ca o fiară. Cât ar fi ea de crudă, fiara se hrăneşte numai cu sânge. Cu sânge şi carne vie. În timp ce banul se hrăneşte numai cu suflete. Cu sufletele celor care cad în cursa lui. Şi asta înseamnă, cred eu, aproape nouăzeci şi nouă la sută din toţi oamenii de pe faţa pământului.
Mulţi chemaţi, puţini aleşi.
Să trăiţi atâtea zile câte mai aveţi în pace. În pacea care se coboară de sus şi să vedeţi cum toată liniştea dimprejurul vostru pătrunde încet, încet în sufletele voastre şi atunci nu veţi mai dori nimic din lumea aceasta.
Când am văzut prima dată câtă linişte se află împrejurul meu, mi-a fost şi teamă să mai respir. Eu nu am multă carte dar puneţi alături imaginea de fiecare zi a Bucureştiului cu toată viermuiala lui şi o să vă daţi singuri seama că s-a rupt undeva o balanţă, un echilibru şi lumea merge pe un drum greşit. Şi pentru acest dezechilibru, omul plăteşte cu suferinţă. Pentru că Domnul este al păcii, nu al neorânduielii.
Şi pacea aceasta face parte din pacea universală, din armonia cu care Domnul a înzestrat tot cosmosul. Mă simt mai liber şi mai puternic ca niciodată. Nu mă aflu în război cu lumea dar pot să spun din tot sufletul şi la fel ca Domnul, că şi eu am învins această lume.
Am zis o dată cu toată puterea: Departe de mine, lume, că nu am nevoie de nimic din ale tale! Şi mulţumirea pe care o simt în sufletul meu, nu pot să v-o descriu în cuvinte. Şi atunci nu merită să vă mutaţi gândul de la lumea aceasta de aici, la cealaltă de dincolo?!
Au nu este corpul mai mult decât haina şi viaţa mai mult mult decât hrana? Şi oricare dintre noi se nevoieşte rugându-se neîncetat la Domnul, poate să ajungă la ea, la viaţa de dincolo. Şi chiar să preguste din ea, încă de aici.
Locul nostru al tuturor nu este aici pe pământ, ci acolo în cer. Şi al celor buni, şi al celor mai puţin buni. Numai că nu vor ajunge toţi în acelaşi timp acolo, pentru că nu toţi se nevoiesc în aceeaşi măsură.
Toate stelele de pe boltă luminează. Însă nu toate la fel. Dar cu mila şi bunăvoinţa Domnului, odată şi odată, toţi vor ajunge. Pentru că Domnul le-a făcut pe toate ale Lui pentru viaţă şi nimeni nu I se poate opune. Iar acest drum trece neapărat, prin pocăinţă şi suferinţă. Împărăţia Domnului nu este un pension, o casă de odihnă, un fel de dolce vita în care nimeni nu va mai face nimic. Eu cred că sufletele vor evolua şi după moartea noastră pământească. Pentru că nu oricine dintre oameni ajunge la stadiul de curăţie care să-i permită să stea în faţa Domnului la Judecată, din această cauză cred că purificarea sufletului trebuie să continuie şi dincolo.
Aşa cum se curăţă într-un cuptor zgura de pe un metal preţios, aşa trebuie să se cureţe şi sufletele noastre prin suferinţa meritată de fiecare.
După părerea mea, în viaţă nu există decât două drumuri. Este unul strâmt, să zicem o potecă şi, ea duce în vârful muntelui. Asta înseamnă urcuş continuu. Şi mai este unul larg, larg de tot care coboară întruna şi nu se opreşte decât în fundul prăpastiei. Dacă s-ar întreba fiecare: eu pe care din aceste două căi mă aflu, poate s-ar mai schimba câte ceva.
Un convoi nesfârşit de oameni coborând permanent şi luându-i în râs pe cei care se încumetă numai să urce spre piscuri.
Două lumi diferite, trecând una pe lângă cealaltă.
Eu văd foarte limpede lucrurile astea şi cred că nu sunt greu de înţele pentru cei cu inimă curată. Simt că pe mine m-a curăţat Domnul de toată răutate lumii pe care o mai aveam, când am ajuns aici.
Tatăl este Cel care curăţă mlădiţele, ca acestea mai multă roadă să aducă.
Şi dacă v-aş povesti concret, cum mi s-a întâmplat mie aceasta, cum am simţit eu această curăţire, aţi crede că mă laud, aşa că las pentru altă dată urmarea. Dacă ne vom mai întâlni vreodată.
Dacă...

- Atunci n-ar fi fost poate mai bine, la o mănăstire?
- Nu ştiu. Aici am ajuns, aici rămân. Şi nu ştiu cum să Îi mulțumesc Domnului pentru pacea sufletească pe care am câştigat-o şi pentru că m-a făcut să văd ceva mai limpede toate cele din jurul meu.

Dragă domnişoară Căpriana,

Mulțumesc pentru scrisoarea dumitale care mi-a mers la inimă. Încep cu sfârşitul: şi eu am trăit aceeaşi senzație la trezire, de intrare în propriul meu corp, ca după o pauză distinctă, să aud radioul cu care adesea şi eu adorm lăsându-l deschis.
Nu mă surprinde cererea de a-ți trimite fotografia şi data naşterii, mi-a mai citit cineva în destin şi mi-a prevestit destulă suferință în cea de a doua parte a vieții. Poate că există o lege tainică a numerelor, dacă un necunoscut citindu-mi numai data naşterii, poate să-mi spună de ce am suferit sau, de ce trebuie să mă tem acum, când strada viitorului a devenit pentru mine, o fundătură. Aşa că, spune-mi deschis tot ce vei citi, că această suferință despre care îți vorbesc, mi-a deschis deja uşa şi încep să mă obişnuiesc cu domnia sa. De fapt suntem legați unul de celălalt ca omul de propria sa umbră. Nu putem să fugim din calea destinului, că ar însemna să alergăm de fapt înaintea lui. Mai scurt şi mai la obiect, cred, fără să dramatizez prea mult, că în mai puțin de doi ani, va trebui să ne luăm la revedere şi voi pleca undeva departe, departe. Acolo unde se duce fiecare când îi sună ceasul în destin. Fie la cules de stele, fie undeva mai jos aşteptându-mi rândul la un cazan cu smoală. Şarjez evident, ca să trec mai uşor peste această veste care nu e bună deloc. Nu este o fabulație şi nici un bluff gratuit. Am făcut o criză când am aflat, dar te asigur că am depăşit-o şi de acum înainte putem vorbi despre moartea mea ca despre a unui (ne)cunoscut la care amândoi am ținut puțin.
Presimțirea aceasta se leagă într-adevăr de o bibliotecă şi de un vis, dar puțin diferit de cum l-ai văzut dumneata. Am tras cartea pe care am tras-o şi, când ajungi în punctul acesta, nici un om nu se mai poate întoarce la ultima răscruce, să zicem, ca să-şi aleagă alt drum. Pentru fiecare există o scadență, pe care nimeni nu o poate amâna sau evita, cu nici un chip. Mă bucur că suntem aproape unul de celălalt, sufleteşte bineînțeles şi asta îmi e de ajuns, mă va ajuta să trec mai uşor puntea care îmi stă în față. Eram student, toată lumea fredona atunci un şlagăr la modă interpretat de Charles Aznavour: Il faut savoir,...quitter la table. Pentru fiecare din noi vine o vreme când trebuie să ne ridicăm de la o masă, să părăsim o scenă, sans faire du bruit.
Toți suntem nişte actori, jucăm câte un rol. Mai bine sau mai rău. Care ni se potriveşte sau, care nu ni se prea potriveşte. După care ne retragem în culise. Ştie el regizorul, pentru ce. În legătură cu vindecarea miraculoasă a bunicului, acum după ce am aflat toate acestea, mi se pare aproape normal. Dar înainte, nu mi-ar fi trecut prin cap, aşa de la sine. Vezi că Domnul i-a pus omului la îndemână, tot ce îi trebuie pentru o viață sănătoasă dar şi nişte resurse absolut fantastice de care dispune corpul său, şi pe care, încă, nu le cunoaştem îndeajuns. În afara capacității neobişnuite de a se adapta la aproape toate condițiile oferite de mediul acesta, devenit tot datorită nouă, din ce în ce mai ostil. Cu cât suferă omul mai mult şi îşi pune mai multe întrebări, cu atât este mai bine pentru el. De unde, paradoxal, cine vrea să se îndrepte, să se zidească sufleteşte, nu mai trebuie să se teamă de suferință. Dar nici să o caute cu lumânarea, ceea ce ar însemna o înclinare în partea nedorită a balanței destinului. La ce i-ar folosi cuiva suferința de dragul suferinței? Suferința căleşte caracterele, topeşte zgura de pe oricare metal prețios şi-l pune mai bine în valoare. Câteodată mă închipui stând undeva la un colț de stradă şi privind mulțimea care aleargă valuri, valuri încoace şi încolo, amețindu-te. Dimineața de acasă spre arena în care se luptă din greu pentru traiul cotidian şi, seara, în sens contrar, pentru ca după un simulacru de odihnă şi aparentă recuperare fizică, de iluzii năclăite şi vise confuze, a doua zi dimineața să o ia de la capăt. Un flux şi un reflux social, de genul mişcării browniene şi mă întreb câți dintre ei îşi mai pun seara problema dacă au câştigat măcar un centimetru, nu mai mult, în înlțarea lor spirituală. Dar cei mai mulți dintre ei, nu mai ajung la astfel de întrebări. Şi nu este numai acest du-te vino, singurul vinovat de faptul că nu ne merge aşa cum am voi. Un fel de buimăceală generală din care nu mai ştie nimeni cum poți să ieşi. Te-ai întrebat vreodată cum ajunge omul să sufere de trufie? Dintr-o prea bună părere pe care o are despre el însuşi sau din disprețul față de semeni? Oamenii aceştia scriu numele lui Dumnezeu cu literă mică, iar pe al lor, cu

majuscule. De parcă universul s-ar învârti înjurul lor şi, nu ei în jurul universului. Dacă ar reuşi să-şi vadă propria lor nimicnicie, s-ar ruşina, intrând în anonimat. De ce nu se gândesc ei mai bine, că nu reuşesc să se ferească de propria lor necurăție, neajuns care nu se mai întâlneşte la nici o altă vietate, pasăre sau insectă, după cunoştința mea. Asta aşa ca să-şi mai taie din lungul nasului, să nu mai aibă nici un motiv de trufie, pentru că toate celelalte viețuitoare, nu cunosc acest sentiment al trufiei, cu care se împăunează omul adesea. Mai ales atunci când îşi ridică privirea spre cele înalte. Virtuțile sufletului omenesc: iubirea, mila, generozitatea, altruismul, dreptatea, spiritul de sacrificiu, nu se obțin de la sine, fără efort. Iar cine se străduieşte, ajunge să pună mâna pe comoară. Toți sunteți dumnezei, spune învățătura. Şi eu înțeleg prin asta că dator este omul să se purifice continuu, pentru că nu mai astfel se poate apropia de acest principiu abstract, universal şi atotcuprinzător, care este Dumnezeu. Asta cred că înseamnă porunca: Vegheați! Căci omul a fost făcut după chipul şi asemănarea Lui şi are o dumnezeire în el, pe care trebuie să o păzească de orice întinare. Stau uneori şi mă întreb: De ce ni s-a dat nouă viața? Merităm noi această încredere, această investiție a Proniei cereşti, față de care nu există o alta mai mare? Presupun că, pentru a ne strădui să merităm răscumpărarea, să ne reîntoarcem la demnitatea din care am căzut prin protopărinți.

Mă bucur că ne-am cunoscut şi putem să face schimb de opinii. Şi mai departe cred că semănăm cu doi liceeni timizi şi care nu îndrăznesc să-şi mărturisească sentimentele unul altuia. Şi cea mai mare vină o port eu că sunt mai vârstnic. Dar şi mai nepriceput. Să ne bucurăm împreună de norocul care pare să ne fi păscut, în ghinionul de a ne naşte în această lume plină de sminteli. La atâta distanță unul de celălalt, dar atât apropiați în ce priveşte convingerile noastre intime privind viitorul. Sunt de acord şi cu faptul că energia noastră sentimentală ne apropie şi nu ne îndepărtează. Dar cum stăm atunci cu teoria biluțelor de chihlimbar despre care amândoi am învățat la şcoală, şi care, fiind încărcate cu acelaşi fel de sarcini electrice, după ce se atrag inițial, ajung ulterior să se respingă? Noi nu vom ajunge să cunoaştem niciodată rutina unui cămin conjugal, care să ne transforme din parteneri în adversari. Şi de o mie de ori este mai bine aşa. Amândoi purtăm consecințele acestui tăvălug social care ne cauzează suferințe inutile sau măcar neînțelese, dar nu aspirăm la plata polițelor nici față de persoanele, nici față de instituțiile care ne-au nedreptățit. Fac parte din păcate, dintr-o generație pe care viața a dat-o prea devreme deoparte, înlocuind-o cu alta, poate mai adaptată sau, poate mai apropiată de spiritul vremii. Şi totuşi simt nevoia să te protejez, nu prea ştiu cum, de la distanță, ca un părinte sau frate mai mare. Aşa ca de la un singuratic la o însingurată (!). Greşesc oare? Însingurată, pentru că eu aşa te văd, vis-a-vis de această lume rău aşezată. Lume care împrumută din ce în ce mai multe din apucăturile fiarelor pădurii. Care fiare, nu ştiu însă ce este lăcomia, răutatea, cruzimea, egoismul rapace, decât dacă le vor învăța de la noi, oamenii. Deci în avantajul cui pledează această diferență?

Cu dagoste, bătrânul Sebastian

<u>Două scări</u>

Nu mai are Dumnezeu milă de noi şi pace bună. Nu ne mai dă ploaie la timp, de pe câmp strângem numai o brumă de recoltă. Alunecări de pământ, cutremure, inundații, boli de care înainte nici nu se pomenea, toate cad pe capetele noastre.
Dar noi facem ce vrea Dumnezeu, ca şi Dumnezeu să facă ce vrem noi?! Am, ajuns să formulăm cereri atât de nesocotite, de parcă noi am fi stăpânul şi nu sluga. De declarat, toți ne declarăm credincioşi, că sună bine dar oare şi suntem credincioşi în realitate? Aceste mustrări ne vin de sus, e adevărat, dar noi ni le-am atras printr-o îndepărtare şi împotrivire

crescânde față de Dumnezeu. Şi oricum, sunt cu mult mai mici decât am merita după cerbicia şi apetența noastră pentru neascultare. Fiecare scară urcă, asta este menirea ei, ajungi acolo unde ți-ai propus şi nu ai fi putut fără ea. Dar cu fiecare treaptă, ea se şi îngustează şi mai puțini oameni au loc unul lângă celălalt. Moment în care omul zice: Nu mai am loc din cauza ăstuia, vecinul său, căruia începe să-i caute nod în papură. Să aibă el mai mult loc, să mai urce el o treaptă în plus. Unde altul îi va face şi lui la fel. Şi tot astfel mai departe, lupta devine din ce mai încrâncenată, ca sus pe culme, să nu mai fie loc decât pentru unul singur. Şi uite cum pentru o poziție vulnerabilă şi precară, cei mai ambițioşi dintre noi ajung să se cațere din ce în ce mai sus, lăsând în urmă şi un număr din ce în ce mai mare de victime. Şi reuşesc să stea în vârful ei, până când un altul, mai viguros, vine din urmă, singur sau cu ceata lui, şi lupta reîncepe cu şi mai multă patimă .

O piramidă socială, pentru a ajunge în vârful căreia, se practică tot felul de lovituri, permise sau mai puțin permise, la vedere sau sub centură. Şi uite aşa, oamenii ajung să se lupte fiecare cu fiecare, aproape fără să ştie de ce, doar pentru un loc mai bun pe scară şi, pentru iluzia unui trai mai bun în umbra vreunui protector, ajuns şi el de azi pe mâine, printre mai marii zilei.

Târziu de tot am aflat că fiecare dintre noi, are la îndemână o altă scară a lui, de pe care nu-i mai face nimeni vânt şi pe care nu numai că este invitat să se înalțe, ci chiar ajutat să o facă. O scară la capătul căreia ne aşteaptă Domnul şi Stăpânul tuturor, stând cu mâna întinsă către fiecare dintre noi. Gata să ne întâmpine cu dragoste şi bucurie la fel ca pe fiul risipitor, hotărât să-şi vină în fire şi să se reîntoarcă în ascultare. Niciodată nu ne este refuzată o penitență dacă este făcută cu sinceritate şi cu inimă curată. Scara virtuților sufleteşti pe care noi am pierdut-o la cădere şi de care avem nevoie pentru mântuire, pentru a fi repuşi în demnitatea din care am căzut. Buni sau mai puțin buni, fiecare dintre noi ştie când suferă o alunecare, o cădere din credință, pentru că legile iubirii sunt scrise de Tatăl în inimile noastre ale tuturora.

Şi atunci, în locul Tatălui, ne mustră propria noastră conştiință pentru aceste căderi zilnice, mai mici sau mai mari. Şi atunci câți dintre noi primim mustrările şi ne folosim de ele pentru a ne ridica din starea de cădere şi a ne reîntoarce la cele bune? După părerea mea, la fiecare dintre abaterile care ne pândesc şi în care cădem cei mai mulți dintre noi, nu suntem pedepsiți imediat, ca să nu începem să cârtim: Nici nu am apucat bine să alunec, că uite ce pedeapsă grea şi disproporționată mi-a trimis Domnul.

Şi mai departe, azi o cădere, mâine o alta, nici o sancțiune aparentă pentru vreuna din ele, şi iarăşi ne anesteziem singuri cu amăgirea: uite că n-am pățit nimic pentru atâtea căderi, sigur că Dumnezeu în bunătatea Sa, mă va ierta şi am să fiu şi eu mai atent în viitor să nu se mai întâmple... aşa de des. Cred că în a doua jumătate a vieții, fiecare dintre noi începe să simtă mai pregnant pe propria lui piele, consecințele conduitei sale. Dacă omul nu renunță la răutăți şi nu face nici un efort să să se rupă şi să se îndepărteze de ele, nici pentru asta nu îl pedepseşte Dumnezeu imediat, ci numai îi retrage o parte din protecția de care se bucura mai înainte. Şi atunci omul cade mult mai uşor în ispite față de care mai înainte era protejat. Adică toate cele ale Domnului, sunt pline de iubire față de noi toți, care suntem copiii Lui.

- De ce Doamne, am parte de atâtea belele, că înainte nu se întâmpla aşa ceva? - adică împotrivire în loc de căință.

Dorința de zbor este una din calitățile pe care omul şi-a dorit-o, fie chiar pe subconştient, încă din perioada copilăriei sale. Şi cu toate astea cei mai mulți dintre noi, ne dăm sau nu seama, coborâm. Dar până unde se poate coborî? Ce te poate aştepta, altceva decât căderile, la capătul unui drum care a mers numai în jos? Fundul unei prăpăstii. Sau prin analogie, tărâmul de dedesubt.

Arme noi

Şi mai departe, zile terne, fără orizont şi fără clarificări semnificative. Mă comport ca un mamut pătruns fără voia lui într-o ceainărie. Cu mers nesigur şi în vârful picioarelor. Zlua de mâine ce noutăţi îmi va aduce oare? Simt crescând în mine o undă de nemulţumire. Împotriva cui? Împotriva tuturor. Pentru că nu ştiu pe cine să socotesc vinovat de ce mi se întâmplă. Dar în fond, ce mi se întâmplă, oare? Cine poate să spună dacă am dezlegat corect sau nu ,visul cu pricina?

Mă trezesc dimineața destul de devreme, dorm în jur de patru cinci ore pe noapte dar, continui să lenevesc, fără a coborî din pat. Un fel de dolce vita, la dispoziția oricărui sărac care îşi închipuie că are de toate. Cu câtva timp în urmă, când am traversat o perioadă mai aglomerată, nu dormeam mai mult de patru ore pe noapte. Iar alteori mă trezeam şi numai după două ore şi jumătate de somn, mă apucam de lucru, fără să mai dorm în timpul zilei. Nu simțeam nici pic de oboseală şi pace bună. Şi în astfel de situații, aveam numai o febră continuă, o mâncărime de piele de care nu scăpam decât după ce terminam totul. Asta a durat vreo trei de luni de zile, nu mai mult.

Dar am avut şi perioade pe care nu mi le-am putut explica îndeajuns, când mă simțeam slăbit, nu aveam chef de nimic, eram în permanență obosit, dar într-o aşa stare de oboseală, că mă sculam pe la şapte dimineața şi nemaiputând face nimic pentru a mă înviora, trebuia să mă culc din nou pe la nouă. Tot dimineața. Într-o asemenea stare am încercat să fac puțină mişcare să îmi revin, dar parcă aveam picioarele legate. Cred că dacă aş fi văzut şi casa arzând, nici atunci nu aş fi putut da fuga, atât eram de amorțit. Bineînțeles că i-am evitat pe doctori la care te duci mai mult sănătos şi te întorci mai suferind. Situație pentru care trebuie să şi plăteşti o groază de bani. Nu este o regulă generală, dar în astfel de cazuri îmi plăcea să-mi aduc aminte de o doamnă decepționată şi sătulă de viață care s-a dus la un medic plângându-i-se:

- Doctore, vreau să mor că nu mai am pentru ce trăi.

- Stați liniştită doamnă că eu îmi cunosc bine meseria.

Am fost în vizită la Trifu care locuieşte împreună cu feciorul şi cu nora lui, Chira lui Drangavelea şi care şi-a ridicat de curând o locuință în aceeaşi curte. Două camere modeste, totul străluceşte de curățenie, covoare, televizor, antenă cablu, combină muzicală, frigider, cuptor cu microunde, telefoane mobile, aragaz, pompă electrică la fântână. L-a chemat şi pe preot pentru sfințirea casei. Discutăm de toate, puțin vin, prăjituri. Îmi arată palmele crăpate de la cărămizi şi mortar, dar toți sunt optimişti şi fac proiecte de viitor.

- V-a costat o groază de bani, s-o stăpâniți sănătoşi!

- Mulțumim, dar ne-am băgat pielea la saramură pentru câțiva ani fiindcă nu ne-au ajuns banii şi am cumpărat tot ce vedeți în rate.

Am tresărit fără să vreau, fiindcă în naivitatea lor înnăscută, şi-au zis să nu se facă de râs când le intră cineva în casă, dar nu se gândiseră deloc la cât aveau să plătească în final. Şi nici eu nu voiam să le stric ziua asta în care se bucurau din toată inima. Mi-am propus să redeschid cu mai multă diplomație discuția după ce va mai fi trecut un anume timp şi, ne-am despărțit felicitându-i încă o dată pentru confortul de care dispun acum. Într-adevăr după câteva luni, a trecut pe la mine Trifu, ocazie cu care am redeschis cu prudență discuția. Una peste alta, valoarea cumpărăturilor se ridica după socotelile lui la circa cinci mii de euro, rate pe cinci ani. Îşi făcuseră socotelile ca nişte oameni simpli, plini de bunăvoință, atâta datorie în atâția ani, fără să ia în calcul dobânzile. Problemă gingaşă, nu vreau să-l dezamăgesc, ci doar să deschidă ochii la cât o să-l coste.

- De ce nu ai întrebat pe cineva cum era mai bine, cât o să te coste dobânzile?

Pare puțin încurcat, dar nu prea mult.

- Când ai mai mult timp, adună toate facturile cu dobândă cu tot, eşalonate, şi vezi la ce total ajungi. Şi când ne-am văzut iarăşi din nou, mi-a spus plin de năduf:

- La cinci mii de euro, trebuie să restitui opt mii cinci sute. Asta nu e drept. Cu ăştia trei mii cinci sute de euro, puteam să comand o casă de două ori mai mare, să stau cu mâinile în buzunare să văd doar cum se ridică şi dacă sunt mulțumit.

Oftăm amândoi.

- Dacă bănuiam ce şi cum, veneam să te întreb, să-ți cer sfatul, domnu' Sebastian.

- Acum din păcate, nu se mai poate face nimic. Roagă-te să îi țină Dumnezeu sănătoşi pe copii ca să poată plăti birul acesta, care nu este deloc mic.

Am primit o scrisoare de la Doru care se întorsese din State. Divorțase. Unul din copii rămăsese cu soția, altul venise cu el în țară. Supărări care îi marchează pe ambii părinți pentru toată viața. Dar şi pe copii. Unul nu mai avea mamă, altul nu mai avea tată. Şi fiecare dintre ei, nu-l mai avea aproape pe celălalt. Ei aveau însă să-şi dea seama de asta mult mai târziu. Şi la rândul lor, vor purta şi ei această suferință toată viața. Îşi cumpărase un apartament central, nu se plângea de bani dar se simțea mai decepționat decât plecase. Atunci unde era câştigul? Plecase ca un armăsar pur sânge, tânăr şi viguros, obişnuit să o țină într-un fuleu de dimineața până seara şi se întorsese sătul de viață. Mă invita să-l vizitez cu prima ocazie, să ne mai aducem aminte de zilele tinereților noastre, când eram colegi de serviciu.
Ştiu eu Dorule, dacă mai apuc?

Fotografii de reclamă pentru orice produse necesare sau mai puțin necesare, s-a creat o industrie care să creeze o piață de desfacere pentru produse pe care nu le cere nimeni, şi pentru care nu există cerere (!). Nu credeam că „rafinamentul" omului modern va atinge sau va depăşi această barieră a logicii.
Bărbați şi femei dezbrăcate şi când trebuie şi, mai ales când nu trebuie, de parcă toată lumea aceasta nu ar avea nevoie decât de îndemnuri la împerechere...
Expoziții şi publicații cu caracter închis pentru tehnică millitară de ultimă generație, sau cea care ține de apanjul elitei agenților, buletine cu date tehnice, dar şi publicații care nu sunt accesibile pentru toți cititorii şi din care mai transpiră câte ceva şi pentru noi, profanii de civili. Pentru civilii de care, atunci când va fi mai multă nevoie de părerea lor, în momentele acute ale istoriri, nu va mai ține nimeni cont. Ei, civilii, vor fi doar chemați să lupte sau să-şi trimită fiii să moară în conflicte care nu le apără intersele. Arme de luptă care au fost încercate sau se încerică pe viu în atâtea teatre de menținere a păcii din lume. Arme din cele mai perfecționate, mai eficace şi care omoară omul la un preț de cost din ce în mai redus. Şi care o fac în spiritul veacului în care trăim, menajându-l de suferințe inutile.
O putere militară experimentează lansarea unu amestec special de gaze în atmosferă şi care, mai mult sau mai puțin stabile, captând razele soarelui, creează un fel de lentilă atmosferică enormă, în stare să ardă tot ce se află în raza ei de acțiune. Alta lucrează la producerea de inundații sau cutremure locale, la care, dacă va fi nevoie, să apeleze pentru intimidarea alteia. Sisteme de interceptări din cele mai fanteziste şi la care de regulă nici nu te gândeşti. Bazate pe impulsuri, vibrații, unde electromagnetice de un fel complet nou şi de existența cărora nu ştie prea multă lume. Lansatoare individuale de rachete care, odată ce au prins ținta în vizor, aceasta este fatalmente distrusă în mai puțin de un minut. Sisteme individuale şi echipamentul necesar pentru supraviețuire timp de câteva săptămâni, în orice groapă la rădăcina unui copac de pildă şi monitorizate prin satelit. Sisteme de transmitere a fotografiilor digitale la mare distanță şi cu cel mai înalt grad de rezoluție, cifratoare computerizate, radiorelee miniaturizate, sisteme de vizibilitate pe timp de noapte, etc. Substanțe incolore, inodore, insipide, din care e destul să ți se pună câteva miligrame într-un pahar cu apă sau în mâncare, ca să-ți dai obştescul sfârşit în mai puțin de două săptămâni printr-un atac de cord şi care, resorbindu-se, nu mai lasă urme. Un fel de pudră pe care neatent fiind şi în necunoştință de cauză, lipindu-ți-se numai de degete ca un praf obişnuit, e suficient să-ți otrăvească lent şi iremediabil sângele şi care rămâne activ oricâte transfuzii totale ți-ar asigura medicina noastră modernă. Iradiatoare nu mai mari decât un stilou obişnuit, pe care, dacă l-ai ținut îndreptat spre persoana vizată perioada critică specifică, poți să o ştergi apoi din toate cărțile de imobil ale vieții. Pixuri cu care poți să fotografiezi şi să transmiți via satelit, orice informație caldă şi de care are nevoie centrala ta. Microemițătoare nu mai mari ca un bob de orez sau chiar mai mici, care se prind sistem „arici" de veşmintele oricărei persoane suspectate sau se lipesc de automobile şi, care te ajută să-i urmăreşti itinerariul de dimineața până seara, să o localizezi în fiecare moment şi, mai ales să-i asculți şi să-i înregistrezi toate convorbirile.
Şi mai departe poveşti papitante cu agenți dubli care sunt obişnuiți să se joace cu moartea, să danseze toată viața pe muche de cuțit şi din care numai cei mai norocoşi ajung să iasă la

pensie. Unul din ei a fost trimis sub acoperire într-o altă țară potențial inamică, a început apoi să lucreze şi pentru aceasta, gen suveică, pătrunzând până în cele mai înalte sfere militare ale ei. Nu avea însă de unde să ştie că ai lui implantaseră şi ei acolo o "cârtiță" care l-a mirosit şi l-a turnat. A fost chemat acasă ca pentru instrucțiuni în vederea altei misiuni şi şi-a dat seama că a căzut, fără să ştie cum.
Ca să nu-i fie omorâtă familia, culegerea de informații şi trădarea nu sunt lucruri cu care poți să glumeşti, joacă mai departe rolul agentului ascultător şi se reîntoarce. Ai lui se prefac că nu bănuie nimic, îl perpelesc un timp la foc mărunt, fără să-l scape însă o clipă din ochi, studiindu-i permanent comportamentul.
O cursă nemiloasă, un joc cu moartea şi cu viața în care fiecare se preface că nu s-a întâmplat absolut nimic deosebit şi că totul decurge normal.
Îşi dă seama că e urmărit pas cu pas, se preface "adormit", iese din casă numai la lumina zilei, merge la un club sportiv, închiriază în fiecare zi o bicicletă cu care se antrenează pe velodrom, spațiu închis, ca pentru menținerea condiției fizice, şi după o jumătate de oră restituie ca un metronom bine pus la punct, bicicleta închiriată. Adoarme astfel vigilența urmăritorilor, care nu sunt alții decât foştii lui colegi şi la un moment dat nu mai iese din incinta velodromului, moment în care i se pierde din nou şi pentru totdeauna urma.
Ce se întâmplase în fond?
După un cod convenit anticipat cu protectorii săi, a apelat la un plan de rezervă foarte bine pus la punct cu anticipație. A abandonat bicicleta la o ieşire de serviciu unde îl aştepta o maşină cu număr diplomatic, în care se aflau soția şi copilul său, culeşi ca din întâmplare de pe o stradă mai puțin aglomerată.
Pentru şefii săi el era peştele cel mare, în timp ce familia, considerată în afara jocului, nu era urmărită.
Ea constituia garanția prezenței lui în țară.
El, agentul, era miza acestei vânători disperate şi contra cronometru şi ultima carte pe care o jucase acesta fusese într-adevăr norocoasă.
Mai departe a fost scos din țară tot cu o maşină diplomatică. Acestea nefiind supuse regimului de control ca celelalte, interiorul lor era cercetat dintr-un birou vecin cu ajutorul unui miniradar care „vede şi citeşte" spațiiile închise. Dar şi noii lui patroni cunoşteau trucul şi i-au acoperit pe toți cu o folie protectoare de staniol care absoarbe undele acestea prea curiose, astfel că aparatul tot gol a raportat pe monitor, în timp ce ei au stat câtva timp cam înghesuiți în portbagajul cu pricina, fără să fie însă descoperiți.
Un caz fericit, cum nu se înregistrează prea multe în această lume ciudată a culegătorilor de informații, din sferele politico-militare cele mai înalte, ale marilor puteri.
Arme camufalte în cele mai banale şi obişnuite obiecte casnice, bune pentru folosit când ai căzut în mâna celorlalți şi care de regulă nu se confiscă la un control de rutină. Armele s-au vândut totdeauna, fie pe timp de pace sau de război, la prețuri foarte bune. Toate pentru o înfloritoare industrie a morții într-o lume în care vorbim numai despre pace. Într-o lume în care războiul aduce atâtea beneficii, văzute sau nevăzute, încât s-a transformat cu totul într-un bussines instituționalizat. Bussines care antrenează comenzi cu multe zerouri, mână de lucru cu cea mai înaltă calificare şi comisioane fabuloase. Bussines care se află într-un permanent boom de la sfârşitul războiului până astăzi şi care raportează mulți bani, şi albi, şi negri, şi care stau la dispoziția celor care hotărăsc soarta popoarelor.
Vedeți în ce lume trăim, animată de cele mai „sincere" dorințe de a eradica bolile, sărăcia şi foametea, de „a instaura" egalitatea între toți locuitorii planetei şi între toate statele lumii, nu?!

Întâmplare şi destin

O moleculă, un atom, un fir de nisip, aceasta este omul raportat la imensitatea universului. Şi cu toate acestea, nici o pasăre nu cade fără ştirea Domnului. Îți vine greu să crezi că faci parte din acest cosmos, pe care nici cu gândul nu reuşeşti să-l parcurgi până la capăt. Şi cu atât mai greu îți vine să crezi că şi firele de păr ale omului sunt numărate. V-ați gândit vreodată ce formă poate să aibă universul, cum arată marginile lui? Dar dincolo de acestea, ce poate să fie? Spațiu gol? Cât de mare şi până unde poate să ajungă? Şi parcă simt o durere de cap, încercând să văd mai limpede, cu ochii minții, această imagine. Cu gândul poți străbate într-o fracțiune de secundă, orice distanță cât ar fi ea de mare. Dar nu suntem mai departe ca la început. Închipuindu-ne că am trecut de ea, ce urmează? Şi totuşi parcă suntem doar nişte ființe microscopice. Sau poate că şi suntem, dar nu ne dăm seama. Noi ne vedem corpul cu suprafață continuă, avem voință proprie, mobilitate, viață. Dar nu numai atât. Cine ştie câte alte funcții necunoscute, ferestre cosmice, relee prin care ținem fără să ne dăm seama, legătura cu universul din care facem parte.

Cu cât ne înălțăm de la pământ, cu atât mai mici se văd oamenii rămaşi în urma noastră. Poate că şi obstacolele de care ne lovim în fiecare zi sunt şi ele la fel de mici. Poate ca nişte fire de paie aşezate în calea unor furnici. Stau şi mă uit în urmă şi îmi dau seama că bolnav sau din accident, era să mor de nu ştiu câte ori şi, totuşi am fost salvat în ultimul moment. Cu siguranță asta nu e o întâmplare. Ce trebuia să învăț şi, ce am învățat din toate acestea? Unul din vecini care nu lua deloc în seamă avertizarea de a nu mai lucra în timpul duminicilor, s-a întâmplat o dată când fora o fântână, dumineca desigur, să se electrocuteze şi şi-a pierdut cunoştința. Au sărit cei din jur, l-au acoperit repede cu pământ până la piept pentru scurgerea electricității şi mai departe nu ştiau cum să procedeze. Şi-a revenit târziu de tot, a deschis ochii, a fost ridicat pe brațe şi dus în casă. Îşi amintea că a văzut ca într-un vis, un bătrân cu părul alb care s-a uitat cu milă la el şi, la un moment dat acesta, a făcut un semn cu mâna, nu ştia cui că nu mai vedea pe nimeni, ceva ce putea să însemne:

- ***Ridicați-l!***

Toți ai lui s-au bucurat, iar el, a zis:

- Hai să bem ceva, că astăzi am văzut moartea cu ochii. Ce folos a tras el că era gata să moară şi cineva l-a salvat totuşi în ultimul moment?

Înainte să plec din capitală, am luat cunoştință de cazul unui polițist ieşit la pensie. Sunt încă în putere, mai am destulă viață în fața mea, de acum vreau şi eu să trăiesc fără griji. Iubise foarte mult femeile, dar cu trecerea vremii, se mai potolise. Trecuse prin fel şi fel de situații, văzuse de multe ori moartea hlizindu-se la el din golul unei țevi de revolver dar scăpase de fiecare dată. Aşa că nu-l mai impresionau ca pe ceilalți, cele care se petreceau în jurul lui. Într-una din zile trage o dublură de la firul de telefon şi înregistrează convorbirile de la propriul telefon, ocazie cu care îşi dă seama că şi pe el îl înşeală nevasta. - Nu-i nimic, mi-a venit şi mie rândul să îmi pună nevasta coarne.

Uşor de zis, dar mai greu de îndurat. Nu ia nici o măsură şi rămâne indiferent. Ascultând convorbirile celor doi, află mai departe că aceştia hotărăsc să scape de el, dar nici acum nu ia nici o măsură. Nimeni nu ştie ce s-a petrecut atunci în mintea lui. Le află şi planul şi nu face nimic mai departe, se lasă în voia soartei, ca şi cum nu ar şti nimic. Să mi se întâmple şi mie, ce am văzut eu de atâtea ori că s-a întâmplat şi altora. Trecem peste amănunte, polițistul se lasă ucis cu o ciudată lumină în ochi, ancheta nu descopere vinovații şi totul pare să decurgă normal mai departe. Cei doi se țin departe unul de altul un an, doi, după care se căsătoresc. Fac modificări în apartament, vând o parte din lucruri de care cred că se pot dispensa, cumpără altele. Printre lucurile vândute se aflau şi câteva casete muzicale care nu erau pe gustul lor. Casetele le cumpără un tânăr care le ascultă, dă peste înregistrările polițistului, se îngrozeşte şi face un drum până la Secția de poliție cea mai apropiată. Şi vinovații ajung după gratii pentru tot restul vieții. Cine poate să spună cât a fost întâmplare şi cât destin, în toată această istorie care s-a petrecut aievea?

Multe lucruri se petrec în jurul nostru, dar în fiecare există un fir conducător de care atârnă soarta unor evenimente sau chiar soarta noastră. A fost jefuită în cartier una din casele cele mai sărace, din care totuşi s-a furat o mare sumă de bani, primită de curând. Un necunoscut cu fața acoperită, găseşte o bătrână pe care o loveşte cu cuțitul, ia banii şi

dispare. Bătrâna este dusă la spital, răspunde cât poate la întrebări şi, înainte de a muri, spune fiicei sale:

- Lasă maică, lasă să nu facem scandal în familie. E mai bine aşa. Poliţiştii trag concluzia că răufăcătorul a fost ginerele ei pe care ea a încercat să-l acopere cu seninătate şi înţelepciune. Unde se opreşte întâmplarea şi unde reintră destinul în rolul său?

Eram copil şi din timp în timp veneau ţigăncile cu ghicitul.

- Să-ţi dea baba cu ghiocul. Pentru casă, pentru copii, pentru sănătate... O sită de mălai şi-ţi spun ce te aşteaptă.

Unde erau primite, se aşezau turceşte trăgându-şi fustele înflorate pe dedesubt, făceau semnul crucii deasupra ghiocului, deşi numai cu sfânta cruce nu lucrau şi apoi începeau să-ţi spună lucruri din care unele de ordin general, dar care altele, te puneau pe gânduri.

- Ai un copil mic, suflă de trei ori peste ghioc. Când o împlini şase ani, văd că ai o fântână în curte, să-i pui capac. Să fereşti copilul de apă în ziua aia. Să nu meargă nici la scăldat, nicăieri unde este apă adâncă.

Au intrat părinţii la idei, au pus capac fântânii şi când a împlinit şase ani, copilul a ţinut morţiş să scoată el o găleată de apă. Nu l-au lăsat părinţii şi au scos ei apă. A vrut să se ducă împreună cu alţi copii la scăldat şi iarăşi nu l-au lăsat. Copilul nu mai avea astâmpăr, s-a tot învârtit în jurul fântânii, părinţii cu ochii pe el, s-a urcat în cele din urmă pe capac, a adormit şi aşa a murit. Greu de înţeles dacă ăsta a fost destinul lui şi dacă ar fi putut cineva din jurul lui să-l ajute.

Unei alte familii cu copil mic, i s-a prezis că la vârsta de şaisprezece ani, copilul să fie bine păzit de fulger. Părinţii care au primit cu multă îngrijorare vestea, au pregătit o pivniţă, gândindu-se să-l ascundă acolo când o fi cazul, altceva ce ar fi putut ei să facă şi când rămâneau singuri numai despre asta vorbeau. Întâmplarea face ca discuţia dintre ei să fie auzită de copil, care nu le spune nimic. Vine ziua fatidică, se iscă o furtună, începe să tune, să fulgere, părinţii se roagă cu lacrimi în ochi la Dumnezeu să le salveze copilul. Şi hotărăsc să coboare toţi în pivniţă până trece furtuna, că e mai sigur acolo decât afară. Copilul refuză, aleargă în mijlocul curţii, ridică braţele spre cer strigând:

- Doamne, dacă vrei să mă trăzneşti, aicea sunt! De Tine nu am unde să mă ascund!

Şi aşteaptă cu braţele ridicate ca într-o tragedie antică.

Şi atunci a căzut trăsnetul. O săgeată de foc, urmată de un bubuit asurzitor se prăvale asupra pivniţei care este transformată dintr-odată în scrum. Nimeni dintre ei nu a fost atins. Dumnezeu a schimbat destinul copilului în ultima clipă.

Unui adult i se prezice să nu iasă în oraş anul viitor de ziua lui, ca să nu i se întâmple ceva rău.

- Uite cum să-i dau eu cu tifla acestui domn de destin, îşi zice el şi se aprovizionează cu alimente pentru mai multe zile. Dar se întâmplă ceva neprevăzut care îl scoate din cadru: îi ia casa foc, dă telefon la pompieri, se duce să le deschidă poarta şi prima dintre maşini care venea foarte repede, nu a mai putut frâna şi l-a călcat. Iar el nu a mai putut fi salvat. Călcat de maşină, la el în curte. Întrebările sunt întotdeauna mai multe, răspunsul, răspunsul adevărat, numai unul singur.

<u>Şi totuşi iubirea</u>

Un şerif este ciuruit de gloanţe pe un drum lăturalnic. Vin colegii, îl ridică şi se pregătesc să facă procesul verbal de constatare.

- Ce scriu şefu' la cauza morţii?

- Scrie că a murit de moarte bună.

Şi grotescul începe să facă parte din viaţa noastră. Marile metropole gem de killeri profesionişti pe care nu-i interesează decât preţul când fac un contract pe capul cuiva. Nu întocmesc nici deconturi pentru cartuşe şi nici rapoarte de activitate pentru împlinirea misiunii. Primesc bani şi ucid. Sau invers. Noua generaţia învaţă de la vârstnici că şi a ucide este o meserie. Şi pentru această ”meserie” se vor găsi în continuare amatori. Meritătm noi oamenii, să ne meargă din ce în ce mai bine sau din ce în ce mai rău?

Un deținut aflat pe patul morții este îngrijit de colegii de celulă. Unul din ei îi dă şi bucata lui de carne, atâta câtă este.
- De ce-i dai lui şi carnea dumitale, că el tot moare şi nu-i mai foloseşte la nimic?
- Să nu creadă că pe el nu l-a iubit nimeni.
Invidia demolează. Iubirea este singura care zideşte. Dar câți dintre oameni îşi mai dau osteneala întru zidire?
Doi tineri se căsătoresc şi trăiesc în pace viață îndelungată. Îi ajung bătrânețile care sunt şi ele liniştite şi însorite. Cu timpul, ajung să semene atât de mult unul cu celălalt şi în comportament dar şi fizic, că cine îi vede fără să-i cunoască, ajunge să creadă că sunt frate şi soră.
Frate şi soră!
De ce nu ne mai purtăm unul cu celălalt ca frate şi soră? De ce nu mai considerăm pe aproapele nostru, fratele nostru?
Trăim timpurile pe care le trăim şi în care cârmuitorii au considerat că este bine să legifereze legăturile spurcate bărbat cu bărbat, ceea ce duce la degenerarea speciei umane. Dacă şi părinții acelora ar fi procedat asemeni ei, aceştia... tot oameni trebuie să-i numim şi pe ei, nu s-ar fi născut.
Mare urâciune şi în fața oamenilor dar şi în fața lui Dumnezeu!
Nişte ființe care nu trebuie disprețuite, ci compătimite pentru cât de jos au putut să cadă. Compătimite şi ajutate pentru recuperarea lor. Dacă se mai poate.
Merităm să ne meargă din ce în ce mai bine, sau din ce în ce mai rău?Vă las să răspundeți singuri.
Creşteți şi înmulțiți-vă ca frunza şi ca iarba.
Dar cum să ne înmulțim ca frunza şi ca iarba, când tot noi oamenii îi ucidem cu sânge rece pe copii, înainte ca aceştia să se nască?! Ce vină au ei, sau ce putere să se apere?!
Niciuna!
Merităm să ne meargă din ce în ce mai bine, sau din ce în ce mai rău? Fiecare dintre noi a avut un tată şi o mamă. Deci cel puțin doi copii suntem obligați să lăsăm şi noi în urma noastră. Dar câte cupluri rămân,voit, fără copii?
De ce? În principal pentru a avea mai mult timp de distracție, aşa motivează cel mai des pruncuciderea împinsă în aceste vremi la scară națională şi, prin extrapolare, la scară planetară.
Dar nu peste tot explicația este aceeaşi.
În Sahel, oamenii mor de foame, în China numărul populației este considerat prea mare, familiile având dreptul la un singur copil, în India oamenii au preluat moda planingului familial. Dar oricum am încerca să îndulcim eufemistic denumirrea „metodei", pruncuciderea tot crimă împotriva vieții rămâne.
Putem să intrăm în amănunte deşi nu asta ne-am propus şi, din cauza pericolului diluției, dar şi din cauză că am ajunge să nu mai vedem pădurea din cauza copacilor. În cadrul unei familii, fiecare soț primeşte dar se şi oferă pe sine celuilalt cu tot ce are mai bun. Se ajută unul pe celălalt să traverseze împreună o sahară cu neînchipuit de multe primejdii care îi pasc la fiecare pas. Când căsnicia lor traversează o perioadă mai puțin fastă, apar şi neînțelegeri, reproşuri pentru diverse nereuşite care, dacă nu sunt curmate la timp, riscă să distrugă liantul sentimental care i-a unit şi i-a adus împreună în fața altarului.
Dar pentru cine ştie să distingă îndemnul cel rău de cel bun, piedica nu este insurmontabilă. Pentru cine nu ştie să facă această diferență şi vrea izbândă cu orice preț, nici o speranță de savare. Căsnicie garantat ratată. În sensul acesta înțeleg eu învățătura că duşmanii omului ajung să fie tot casnicii lui. Pentru că pe aceştia îi ridică satana împotriva sa, prin tot felul de îndemnuri rele şi de care unul din parteneri nu se scutură la timp. Pentru cine nu ştie să păzească această corabie fragilă de ispite, pe aceştia nu-i aşteaptă altceva decât Gibraltarul unei eşuări inevitabile. Cine-i iubeşte însă pe semenii lui, nu mai mult decât pe sine însuşi, nu mai pretinde nimic pentru sine şi aleargă permanent în ajutorul şi pentru salvarea lor.
Cine-L iubeşte însă pe Dumnezeu, din inimă şi nu umplând văzduhul de vorbe, acela nici nu se mai gândeşte la sine, nu va mai cere nimic pentru el, poate doar privilegiul de a-şi dovedi această iubire pe care nu o clamează la răspântii, ci o trăîeşte cu adevărat.
Cortul acesta care închide sufletul şi îl ține ca pe o pasăre captivă, este supus cu vremea

degradării şi cu timpul ajungem să ne agăţăm de viaţă cu toate puterile noastre. Iar el, îmi închipui că se zbate şi îşi doreşte eliberarea ca să se întoarcă la Domnul de la Care a primit viaţă, căci pentru viaţă a făcut Domnul toate cele ale Lui. Şi mai mult ca sigur că aceasta face parte dintr-un circuit cosmic, şi din acest punct de vedere moartea, nu ar mai trebui considerată o tragedie. Sigur că ne vine uşor să vorbim astfel la modul general despre alţii. Dar când este vorba de propria noastră moarte, lucrurile capătă dintr-odată alte dimensiuni. Socrate şi-a privit moartea în faţă fără să retracteze intransigenţa care i-a adus condamnarea şi nici nu s-a lăsat ispitit să evadeze când i s-a oferit ocazia, înaintea execuţiei. Ceea ce numea el daimonul său, nu i-a făcut nici un reproş. Murea cu conştiinţa împăcată, fără să abdice de la nici unul din principiile sale. Să primeşti cu seninătate moartea pe care nu o doreşti dar, pe care alţii ţi-au hotărât-o, este fără îndoială un lucru ieşit din comun.

Face un tânăr o nelegiuire, se căieşte şi spune totul tatălui său. Acesta se autodenunţă ca autorul fărădelegii, preia totul asupra sa şi face închisoare în locul lui. Bătrânul pe care l-am cunoscut bine, ajunsese la vârsta pensionării, dar asta nu mai are nici o importanţă că în locul odihnei sale binemeritate după o viaţă de muncă, s-a dus în locul fiului său la închisoare.

Dacă o barză care îşi face cuibul fie în hornuri, fie deasupra stâlpilor electrici, vede că acesta ia foc şi nu îşi poate salva puii, atunci îi protejează cu aripile sale, până când piere şi ea în flăcări. Noi am înnăbuşit acest sentiment cunoscut şi de vieţuitoare, în favoarea unui egoism care nu cunoaşte limite şi în numele căruia îndemnăm şi noua generaţie la o permanentă înstrăinare a fiecăruia faţă de fiecare.

- Părinţii mei? Ah, ei sunt de modă veche. De când îi ştiu, mă plimbă cu vorbe... cu îndemnuri despre... fapte bune şi cu fleacuri din astea. Poveşti de adormit copiii. Nimeni nu mai are timp astăzi să asculte aşa ceva. O să fac eu fapte bune şi acte de milostenie după ce m-oi aranja şi-oi avea de unde să rup şi pentru ăia săracii. Că de ăştia nu scăpăm noi niciodată.

Citesc interviul unui redactor de radio în care aminteşte şi de unul din marii noştri poeţi: Ah, daa. A fost colegul meu mulţi ani la contabilitate. Vedeţi cum se pricep unii din cei mărunţi să se caţere pe umerii altora mai mari, lustruindu-se singuri? Acela, poetul, avusese onoarea să fie coleg cu el, redactorul, şi nu invers.

Se ceartă doi vecini pe lucruri mărunte şi se duşmănesc toată viaţa. Ajung să se încaiere, unul din ei este rănit, cade la pământ iar celălalt continuă să-l lovească fără milă. Şi mai mult: nu lasă pe nimeni să îi acorde ajutor şi stă lângă el până când se convinge că a murit. Ceea ce nici un animal cât ar fi el de feroce, nu ar face. Animalele carnivore le atacă pe cele mai slabe, doar ca să-şi asigure hrana pentru că aşa este scris în codul lor genetic. Altminteri, dacă nu le este pusă viaţa în pericol, nu atacă.

Dumnezeu a pus în inimile noastre ale tuturora, iubirea pe care noi o înnăbuşim în faşă. Modul aşa zis modern de viaţă, ne îndeamnă să alergăm cu orice preţ numai după iluzia unui confort pasager, fără să ni se deschidă ochii nici la căderile care ne pândesc la fiecare pas, dar nici la mustrările propriei noastre conştiinţe. Disputele de orice fel, ajung să macine coeziunea familiilor, ceea ce altădată nu se întâmpla. Procese în care sunt antrenate mamă cu fiică sau tatăl cu propriii lui copii, pentru motive din cele mai meschine. Astăzi nu se mai gândeşte nimeni să suporte de bunăvoie paguba făcând pace. Vârstnici care sunt „uitaţi" de copiii lor, sau ce e mai rău, scoşi din casele lor şi predaţi cu sila la căminele de bătrâni, ca să le ia prăpădita lor de locuinţă.

Omul a avut o menire la venirea lui pe pământ. Nimeni nu-şi mai pune astăzi astfel de întrebări. Mijloacele media caută să-şi mărească ratingul, tirajele cu toate lucrurile care ies din comun şi şochează, dar goana după senzaţional are şi reversul ei neplăcut: îndepărtarea treptată de realitate ca şi efectul de bumerang al pierderii abonaţilor. Căsnicia ca celulă socială, a fost înlocuită de industria plăcerilor aşa zis „rafinate". Plăcere de dragul plăcerii. Plăcere cu orice chip şi în orice fel. Promovată cu prioritate şi care duce la pervertire. Ceea ce la urma urmei este nefiresc. Şi se plăteşte cu suferinţă. Orice fărădelege poate încolţi şi zămisli dorinţe pe măsură în mintea celor mai puţin pregătiţi să se lupte cu viaţa. Îi trece cuiva porin cap să-şi schimbe sexul?! Îl schimbă şi pace! Sexul ei, dreptul ei să facă ce vrea cu el!

Lumea liberă!

Femeie în toată firea, care a născut un copil, are o meserie, o reputație şi dintr-odată îi bâzâie prin cap ceva incontrolabil şi hotărşte să devină... bărbat.
- Dar bine, mamă, tu nu înțelegi că eşti mama mea? Cum să-ți spun eu ție de acum înainte? ... Tatăl meu?! Dacă eşti în stare să faci nebunia asta, să ştii că îmi iau lumea în cap şi nu vreau să mai aud niciodată de tine.
Şi după atâtea sminteli, care la rândul lor vor da naştere la alte sminteli şi mai mari în mintea generației care vine după noi, întrebarea:
Merităm să ne meargă din ce în ce mai bine, sau mai rău?
Vă las şi aici să răspundeți singuri.

Lupul singuratic

Când mă simt copleşit, mă aşez într-un colț pe fotoliu pentru meditație. Nu am dreptul să judec lumea, dar încerc să înțeleg legile ei.
Iată, ai trei dinari. Mergi şi lucrează cu ei.
O investiție de iubire pe care trebuie să o lăsăm înmulțită în urma noastră. Revăd fără o rânduială anume, diverse scene din viața mea. O mişcare continuă, valuri, valuri care aleargă aproape orbeşte încoace şi încolo.
La intersecție, un cerşetor cu mâna întinsă pentru milostenie. Lumea trece fără să-l ia în seamă. Mulți îl observă dar îşi întorc repede privirea în altă parte.
- Eram ucenic la Malaxa, spunea o dată nea Mitică Croitoru, un pensionar. Era croitor dar aşa îl şi chema, Croitoru. Locuiam la o gazdă înspre gara de nord şi, în drum spre casă vedeam mulțime de copii care cerşeau. Mai mulți ca azi. Câştigam bine de tot şi le dam şi lor bani pentru pâine. Te rog să mă crezi domnu' Sebastian, nici nu ştiu cum să-ți explic: parcă simțeam că îmi creşte inima de bucurie văzîndu-i cum alergau cu banii şi cum se întorceau muşcând din pâinea caldă. Îmi creştea inima de bucurie, nu alta. Partea rea este că astăzi când mi-a albit părul, am slăbit, ca să nu zic că am pierdut acest obicei. Trec pe lângă cineva care stă cu mâna întinsă, îl observ, nu are importanță cât de mulți sau de puțini bani am în buzunar, dar trec fără să-l miluiesc cu ceva. Şi iarăşi te rog să mă crezi domnu' Sebastian, simt cum mi se împietreşte inima, aşa la modul propriu. Şi cred, sunt convins, că oricine face ca mine, simte şi el asemenea. Nu se poate altfel!
Şi mai departe încerc să fac legătura cu îndemnul:
Cine dă celui ce n-are, Mie Îmi dă.
Domnul nu stă cu mâna întinsă pentru a cere. Ci pentru a oferi. Pentru că Domnul le are pe toate. Şi Lui nu-l trebuie mica noastră milostenie. Vrea numai să vadă că ne este şi nouă milă de aproapele nostru care o duce mai rău ca noi. Vedeți ce puțin aşteaptă Domnul de la noi? Iar de oferit, Domnul oferă mântuire. Tuturor celor care o merită. Iar cei mai mulți dintre noi trecem grăbiți şi privind în altă parte. Nu trebuie, atunci când va veni timpul, să suportăm şi reversul medaliei?
Am aflat că profesorul universitar Ion Tătaru, care ieşise la pensie de mai multă vreme este bolnav şi m-am întristat pentru că tare am ținut la el. Spunea glumind că are o pensie egală cu a unei femei de serviciu de la Operă. Continua să muncească, multe, foarte multe ore pe zi, nu fuma, băutura nu se lipise de dânsul şi arăta mult mai tânăr decât cei aproape optzeci de ani ai săi. Şi constată dintr-odată că suferă de un cancer la colon, descoperit prea târziu şi neoperabil. Cancer care se dezvoltase multă vreme subteran. Sedative şi mai departe, patul suferinței. Patul suferinței din care încerca să descifreze chipul unei morți venite neaşteptat de curând, judecând după starea relativ bună de sănătate de care se bucurase de-a lungul vieții.
Singuri am venit în această lume, şi tot singuri ne retragem când expiră polița fiecăruia dintre noi. Şi pe măsura trecerii timpului, constatăm că ajungem să avem mai multe cunoştințe dincolo decât aici. De câte ori, sastisiți de lumea în care ne ducem veacul, nu

facem incursiuni insondabile în lumea copilăriei noastre, în speranța de a ne întoarce cu acumulatoarele încărcate, ca să o luăm apoi din nou la drum prin această sahară pe care o traversăm zi de zi!
O lume plină de soare şi de vise şi din care la întoarcere, ne dăm seama că aproape toți martorii ei, părinți, rude, vecini şi, câți alții, s-au petrecut de mult dintre noi.
Şi tu te vei adăuga la poporul tău.
Şi poate că şi lor le este dor de noi şi ne aşteaptă. Cine poate să spună ce şi cum? Iar noi nu facem decât să aşteptăm răbdători, mirându-ne cât de repede ne vine şi nouă rândul să ieşim din această lume.
Şi mai departe alte gânduri, gânduri, gânduri...
Îmi caut permanent o ocupație ca să nu-mi mai pun întrebări. Nici întâmplările hazlii nu îmi mai captivează atenția.
În primele secole creştine un nobil călare se întâlneşte cu un sărac de pe domeniile sale. Se recunosc creştini după crucea pe care amândoi o poartă la gât.
- Spune, întreabă primul, când te rogi, gândul tău nu se întâmplă să mai şi zboare în altă parte?
- Nu, răspunde hotărât al doilea.
- Uite, spune Tatăl nostru şi dacă reuşeşti, noi creştinii nu ne mințim între noi, îți dau calul meu.
Omul ia o atitudine pioasă şi începe să se roage. Al doilea aşteaptă răbdător.
Cal arătos, de toată isprava. Face o groază de bani. La un moment dat se opreşte şi întreabă:
- Dar, îmi dai şi şaua?
- Acum nu-ți mai dau nimic. Nici calul, nici şaua, pentru că m-am dumirit cum stau lucrurile.
Încerc să citesc şi să nu mă mai gândesc la nimic. Venise rândul unei cărți de eseuri a unuia dintre intelectualii noştri de marcă dar şi cu importante demnități la activ. Încerc să înțeleg cum Petru şi Ioan, care nu erau oameni cu carte au putut să exprime lucruri esențiale, simplu, pe înțelesul tuturor şi numai în câteva cuvinte.
O singură zi, înaintea Domnului, este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o singură zi.
Scrisul contemporan se consideră mai rafinat cu cât este mai alambicat şi subțiat, pentru ceea ce se consideră un plus de efect, astfel că atunci când este comentat un astfel de autor, simplificând lucrurile, stai şi te întrebi: îl vorbeşte de bine, sau de rău? Unii au devenit adevărați maeştri în a distila numai cuvinte care nu spun nimic. Academisme şi prețiozități, care golesc cuvintele de sens şi care eşuează într-o ceartă pe cuvinte, de care nu se mai feresc, dar pe care o şi cultivă cu încântare crescândă. Până când văd că autorul se interesează de sexul lui Dumnezeu!!!
Dacă era cartea mea, o puneam pe foc. O împrumutasem însă de la biblioteca municipală şi trebuia ca atare restituită. Am închis-o şi din acel moment nu l-am mai considerat pe autor nici creştin, nici intelectual.

Dragă domnule Sebastian,
Mi-a fost foarte greu să mă aşez la masa de scris pentru că nu am nici o veste bună. După aura fotografiei şi datele de naştere, s-ar părea că nici nu mai trăiți. V-ați aflat probabil printre cei de față la împărțirea suferinței şi soarta a fost foarte „generoasă” din acest punct de vedere cu prietenul meu Sebastian.
Toți oamenii ne naştem curați ca nişte îngeri. După aceea începe sita soartei să ne cearnă pe fiecare în parte. Unora dintre noi, le permite Pronia să se strecoare mai neobservați, în timp ce pentru alții, are planuri pe care noi nu suntem în stare să le înțelegem, nici să le judecăm.
Şi de aceea le rezervă acestora, pentru câtva timp, căci ce înseamnă alergarea noastră către moarte, decât numai puțină vreme ca să ajungem la ea, o sarcină puțin mai grea decât a celorlalți dar, care nu se poate compara cu mărimea recompensei care se află la capătul ei. Pentru că nu tuturor le este dat să ajungă la creuzetul în care se plămădeşte metalul nobil.
Iubirea se poate naşte numai dintr-un suflet generos dar trece obligatoriu prin suferință. Şi cu cât suferința este mai mare, cu atât mai mare va fi şi iubirea.
Acestea sunt concluziile pe care mi le-au pus în față două persoane care au încercat să vă descifreze aura de pe fotografii şi v-au citit data de naştere.

Că există sau nu vreo legătură între astre şi viața noastră, nu am ştiut niciodată şi, nici nu am putut să probez.
Sigur că acestea nu sunt decât palide interpretări ale unor legități care continuă să rămână necunoscute celor mai mulți dintre noi şi, nu sunt bătute în cuie.
Destinul se află şi în mâinile noastre în sensul că, omul nu este pus să alerge pe un culoar fix, cu toate detaliile stabilite dinainte.
Linia vieții, spun cei care sunt cât de cât inițiați în arta descifrării ei, seamănă cu o zi de lucru la capătul căreia trebuie să ajungă fiecare dintre noi, fără să ne fie arătate şi urmele paşilor pe care trebuie să mergem.
Deşi urmele pe care vom merge, sunt cunoscute acolo sus, poate chiar înainte de intrarea noastră în viață.
Curaj, pentrucă numai cei tari se iau de piept cu destinul! Poate că mai târziu, suferința de aici, se va dovedi un atuu din cel puțin două puncte de vedere. Unul pentru că am încredere în tăria lupului singuratic şi, al doilea, generoasa recompensă divină care aşteaptă sufletele noastre, din partea Tatălui care îi iubeşte pe toți copiii Lui.
Şi pe cei buni, şi pe cei mai puțini buni de la care aşteaptă doar să se reîntoarcă în ascultarea şi iubirea din care au căzut.
Să se reîntoarcă şi să fie vii.
Mă gândesc la săracul Lazăr care nu reprezintă un caz singular, ci asemenea lui există poate, miliarde pe această planetă a suferinței.
Cum să-l ajut eu mai mult pe prietenul meu Sebastian?
Dacă aş putea, aş întinde imediat mâna să preiau măcar jumătate din această suferință, fără pretenția de a împărți şi răsplata ei.
Începând de astăzi, mă voi ruga în fiecare zi pentru dumneata, şi vei avea în mine un prieten adevărat.
Cu toată dragostea, Căpriana.

<u>Amintiri</u>

Îmi aduc aminte, mă văd undeva la aproape treizeci de ani, mă obseda şi pe mine să îmi cumpăr maşină că era la modă, bani nu aveam destui, dar când îți intră ceva în cap, bâzâie din ce în ce mai tare că nu mai ai pace până când nu îți vezi visul împlinit.
Nu aveam rezolvată problema locuinței, iar mie îmi ardea de maşină. Locuiam într-o cameră de serviciu, petreceam iernile fără foc că nu aveam buletin de capitală şi nu puteam cumpăra lemne, mă încălzeam mai mult cu vin ieftin dela alimentara, hrănindu-mă în pincipal cu salam Muntenia, cel mai ieftin, dar şi plin de „gloanțe”, respectiv cartilagii, zgârciuri. Duceam sticla la gură şi la coborâre nu rămânea în ea mai mult de jumătate, de parcă aş fi lucrat la vreo farmacie, cu cele mai precise cântare.
Am luat la mâna a doua un Renault 4, tipul vechi cu trei viteze, care mi s-a părut foarte ieftin şi am venit bucuros acasă parcând ca oamenii cu greutate în fața blocului vecin. Îmi amintesc ca acum, tocmai când eram să deschid uşa, aud nişte paşi alergând şi vocea unei copile strigând disperată după mine:
- Nene, nene, a plecat maşina la vale.
Ne-am lovit unul de celălalt încurcându-ne, şi am luat-o la fugă să prind maşina din urmă. Era pe alee un pui de pantă, tocmai acolo parcasem şi uitasem să trag frâna de mână. Ăsta a fost primul pocinog pe care mi l-a făcut mie maşina. Apoi am încercat să parchez în spatele altor blocuri dar, cu timpul, toți au ajuns să ştie a cui este, că mă rugam în fiecare dimineață de câte cineva să mă împingă. Şi odată pornită, de regulă nu mai aveam probleme. În schimb eram terorizat să nu mi se oprească motorul, că atunci începeau adevăratele necazuri.

M-am dus o dată la service, treceam ca fiecare dintr-o încăpere în alta pentru controlul tehnic şi, la un moment dat am auzit motorul fluierând ca o locomotivă şi icnind de mama focului. Hai că n-o fi mare lucru, mi-am zis eu şi am ajuns în salturi la următorul punct de control. S-a apropiat de mine un şofer care mi-a spus:
- Când auzi că face aşa de urât, de ce nu te opreşti, domnule, să vezi ce fel de balaur ai înăuntru?
Uitasem capacul de la filtrul de aer nemontat şi tuşea motorul că-ți era mai mai mare mila de el, săracul. Îmi era ruşine, mecanica nu fusese punctul meu forte şi am înghițit cu multă îngăduință mustrarea. De regulă, când trebuia să frânez, eu acceleram întâi şi încercam să opresc maşina cu frâna de mână, să nu-mi stea motorul. Aşa se face că la o intersecție,
n-am acordat prioritate şi numai preacuția celuilalt şofer m-a ferit de un accident grav. Dar tot ne-am lovit uşor. Mai bine zis eu l-am lovit cu bara din față în bara lui din spate, parcă îl văd şi acuma, s-a legănat şi el ca o rățuşcă. Trebuie să fi fost un tip nemaipomenit de cumsecade dar şi grăbit nevoie mare că n-a oprit ci numai a scos capul afară şi mi-a arătat pumnul.
- Ai dreptate, iartă-mă.
Altădată am oprit pe un drum lăturalnic, nu mai ştiu exact pentru ce, din timp în timp se mai încărca bateria şi pornea şi la cheie. De data asta, deloc. Am rugat pe primul trecător să mă împingă, dar mai bine nu o făceam. Plouase în ajun, pământul era umed, roțile din spate patinau de mama focului şi l-am văzut în oglindă pe bietul meu binefăcător cum se umple de nori din cap până în picioare. Şi parcă mulțumită de isprava ei, maşina a țâşnit ca un cal nărăvaş, lăsându-l pe omul acela tare cumsecade şi față de care mă simt şi acum vinovat, ducându-şi mâinile la cap şi privindu-se dezolat, cum arată. Când mă întorceam seara acasă, o parcam pe unde găseam un pic de pantă, să mă ajute la pornire a doua zi. Aşa am văzut pe un altul care da ocol maşinii sale, scărpinându-se nehotărât în cap.
Cum m-au ajutat pe mine atâția inşi, hai să ajut şi eu pe altul când se iveşte ocazia.
- Vreți să vă împing?
- De ce să împingeți, că n-am chef de joacă?!
Am pus capul în jos şi am plecat.
În altă zi am fost gata să calc un agent de circulație şi tot nu m-am învățat minte. Veneam de pe Calea Griviței, am făcut dreapta pe Victoriei, în fața mea două maşini care se pregăteau să oprească la zebră, pietonii pe trotuar se pregăteau şi ei să traverseze, numai că eu am făcut semn cu luminile să nu traverseze nimeni că nu aveam de gând să opresc Nebunie, sminteală. Agentul trecuse prin fața celor două maşini oprite şi fără să mă vadă, mai mult din instinct a intuit că mai vine un nebun, eu eram acela, şi l-am văzut sărind în spate ca să nu-l calc. Am frânat dar m-am oprit la un metru după ce trecusem de el.
A venit la mine tremurând:
- Trageți pe dreapta.
Am tras pe dreapta şi m-am oprit cu inima tremurând de frică.
- Ați văzut ce era să faceți?
- Da.
- Actele.
- Poftim.
Le-a aruncat apoi în interiorul maşinii.
- Pleacă dom' le de aici, să nu te mai văd. Ai înțeles?
- Am înțeles.
Am parcat scurt, în dreapta, vis-a-vis de barul Caraiman dar pe locul al doilea. Pe primul loc parca întotdeauna o Dacie a „băieților" care patrulau pe Calea Victoriei, înainte de trecerea şefului cel mare îl numeau toți. În dimineața cu pricina, văd că parchează acolo o Dacie mică şi eu mă uit compătimitor la el.
- Ce e, s-a întâmplat ceva?
- Nu s-a întâmplat nimic, numai că acolo parchează în fiecare zi o Dacie cu trei antene. Mde... ştiu eu? Cine are Dacie cu trei antene? Mi-am zis că-şi dă el seama despre cine este vorba.
- Stai liniştit că astăzi eu sunt de serviciu.
Am înțeles că tot de acolo era şi el şi mi-am văzut mai departe de treabă.
Altădată veneam dinspre Tâncăbeşti, un ferbuarie însorit, gheața începuse să se topească,

streşinile să curgă, înaintea mea doi pe o Mobră şi când ajung în dreptul lor, derapează lăsându-se uşor pe stânga. Şi mai departe n-am mai ştiut ce se întâmplă, atât de repede s-au precipitat lucrurile: zăpada a început să se înroşească peste măsură, deşi nici unul din ei nu se lovise de nimic, iar mie mi s-a tăiat respirația.
Cel din spate care părea să se fi accidentat, s-a smuls de sub Mobră şi cu o energie greu de bănuit la cineva care pierde atât de mult sânge într-un timp atât de scurt, sare, desface un rucsac din spatele său, îl pune jos şi atunci îmi dau seama că avusese acolo o damigeană cu vin roşu, căreia îi sărise dopul.
Eu care oprisem şi nu ştiam ce trebuie să fac, am respirat uşurat, ei mi-au zâmbit în semn că totul este în regulă, după care am pornit mai departe. Şi tot o pățanie asemănătoare legată de vin mi s-a întâmplat şi mie puțin mai târziu. Coboram pe Cobălcescu, înainte de intersecție era stație de tramvai, o parte din pietoni pe refugiu iar alții pe trotuar pregătindu-se să prindă tramvaiul. Aveam în spate un bidon de trei vedre plin cu vin, îmi făceam socoteala cât timp aveam eu să mă delectez cu această licoare a lui Bachus, pietonii care mă văd venind în viteză se retrag şi totuşi... Şi totuşi se încumetă un invalid, sărmanul de el, parcă-l văd ca acum, cu mâinile pe cârje şi îmi barează drumul.
Calc disperat frâna şi aud cum mi se răstoarnă bidonul cu vin. Opresc, sar din maşină şi fuga în spate. Când a văzut bietul de el cât de brusc am sărit din maşină, a fost convis că mă reped la el să-i aplic o corecție, că nici nu mai ştiu cât de repede şi-a găsit adăpostul în tramvai. Păstrez şi acum în minte toate detaliile fugii lui şi țăcănitul precipitat al cârjelor sale pe caldarâm.
Seara am băut şi pentru el un pahar de vin, cerându-i iertare în gând, pentru cele întîmplate.
Pentru siguranța circulației, stau uneori şi mă gândesc că oamenii impulsivi şi colerici ca mine, dacă n-ar trebui să fie examinați după alte criterii sau mai bine zis examenul de conducere auto să fie diferențiat după cele patru tipuri de caracter determinate psihologic.
Petreceam un concediu de odihnă la depozitul de ape minerale din Eforie sud şi odată seara la întoarcere văd semibariera lăsată pentru trecerea trenului. Mi-a trecut prin cap să tai calea ferată prin stânga şi...
Şi am rămas mut. Exact în momentul acela, trenul care venea dinspre Mangalia a țâşnit de după curbă tăindu-mi respirația.
Şi multe, multe alte nebunii ale tinereții, pentru care cred că nici nu i-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a ținut totdeauna sub paza Sa.
Când aveam nevoie de reparații, căutam un meseriaş să-mi lucrezue pe sub mână, crezând că o să mă coste mai puțin, să mă scoată din impas. Dar el lucra cum lucra, fuşereală curată şi cădeam din nou în pană.
- Partea electrică este bine pusă la punct. Mergeți acum la altcineva să vă lucreze partea mecanică. De unde iarăşi eram trimis îndărăt la ăla cu electrica. Aşa că începuse să-mi cam piară cheful de maşină dar parcă tot nu voiam să mă dau bătut. Într-o zi am constatat că auncase cineva o pungă cu iaurt în parbriz, aşa în semn de dispreț suveran şi asta m-a obsedat multă vreme. Când am căzut din nou în pană, m-am rugat de cineva să mă remorcheze până la un atelier de reparații şi am pornit convins, că măcar acum, nu ni se mai poate întâmpla nimic rău. Pe drum la o intersecție, am văzut că s-a deschis uşa din dreapta, că nu-i mai funcționa încuietoarea. Până să întind eu mâna să o trag la loc, pentru că noi mergeam pe primul culoar, ea a lovit în balansul ei, un pieton care sta pe marginea trotuarului şi l-a trântit la pământ. Cel care mă tracta habar n-avea ce se întâmplase, continua să meargă, s-a produs hărmălaie, au început oamenii să fluiere, victima se ridicase şi începuse să lovească cu picioarele şi cu pumnii în maşină, că îmi venea să intru în pământ de ruşine. Cine a mai auzit că poți să faci accident şi cu o maşină căzută în pană?!
Am fost altădată la iarbă verde, condusesem şi cu o sută zece chilometri la oră iar a doua zi nu mai voia să pornească deloc. O maşină ca asta, ajunsese să reprezinte un adevărat pericol pe drumurile publice şi poate ar fi fost mai bine să o trec pe numele unui câine, după cum se exprimase unul din colegi, ca să scap de necazuri. Te opreşte agentul, întreabă a cui este maşina asta şi, tu spui că este a câinelui, scapi de belea.
Atunci m-am hotărât să o duc la fier vechi, că nu mai puteam suporta să fiu laut în râs de toată lumea. Nu eram nici eu bun de şofer şi pace bună.
Şi parcă nemulțumită de soarta care o aştepta prin dezmembrare, tocmai pe acest drum de adio, când nu mergeam cu mai mult de zece chilometri la oră, s-a rupt şi fuzeta de la roata

stânga față. Fuzetă care, dacă s-ar fi rupt cu numai o zi mai devreme, demult nu m-aş mai fi numărat printre oamenii vii ai lumii acesteia.
Când îmi aduc aminte prin câte pățanii am trecut, stau şi mă gândesc că de mult lucruri mă pot plânge, numai de protecția îngerului meu păzitor, nu!

<u>Începutul sfârşitului</u>

Draga mea prietenă,
Poate că dramatizez mai mult decât trebuie, dar am nevoie de tonifiantele dumitale îndemnuri. Nimeni nu este curajos în fața în fața morții iar eu vorbesc de moartea mea, nu de moartea unei persoane străine, şi care m-ar afecta mai mult sau mai puțin, aşa de circumstanță.
Fiecare dintre noi suntem posesorii unei păsări divine închise în această colivie sau cort, care ne este trupul şi, din chingile căruia, ea se străduieşte în permanență să evadeze. Ceea ce, trebuie să se întâmple odată şi odată şi, oricât ar părea de paradoxal, nu este o tragedie. Sau nu trebuie să o considerăm noi o tragedie.
Eu văd tragedia numai în măsura în care misiunea pentru care am fost trimişi pe pământ, nu a fost atinsă. Dar aici, nici un caz nu seamănă cu celălalt. Acolo sus, putem să numim asta şi P.C. cum ar fi punctul de comandă sau statul major al unei bătălii să zicem, se ştie şi care este această misiune, dar se ştia de la început şi dacă aceasta va fi sau nu împlinită.
Pentru că omul nu va fi judecat ipotetic, ci concret: gânduri, vorbe, fapte.
Iată ai trei dinari. Mergi şi lucrează cu ei.
Cât despre suflet, acesta a fost şi va rămâne un mister de nepătruns pentru pământeni. Pe de altă parte, oricât am încerca să cunoaştem sau să filozofăm noi oamenii, pe fiecare dintre noi moartea îl va surprinde nepregătit şi, cu multă durere se va despărți sufletul de trup. În ce mă priveşte, dacă reuşeşte cineva „să vadă" ceva din destinul cuiva, eu voi rămâne la convingerea mea nestrămutată, că acel ceva nu se află sub imperiul necesității, nu este hotărât apriori, ci se află la dispoziția subiectului cu pricina, pentru că paşii omului sunt liberi. Şi omul a fost lăsat liber în fața sorții. Absolut liber. Dar mă opresc ca să nu intru pe terenul speculațiilor:
- Dacă aşa stau lucrurile, cum se face atunci că ele „văzute" se petrec aşa cum sunt „văzute" şi nu altfel?
Pentru mine, explicația: acolo sus se ştie cum va proceda omul, îmi este arhisuficientă. Căci altminteri, dacă omul ar fi predestinat unul să ajungă sfânt iar altul criminal, Dumnezeu nu ar mai judeca pe nimeni. A venit momentul să mă cercetez pe mine însumi cum am judecat şi eu la rândul meu pe alții, greşind: Îmi pare sau nu rău că am făcut nedreptăți şi altele asemenea pe care puteam să nu le fac? Îmi pare rău că puteam să fac mai multe lucruri bune şi pe care nu le-am făcut? Şi toate la un loc, gânduri – vorbe – fapte: care din ele atârnă mai greu în cumpănă? Măcar să-mi pot face singur o idee despre propria mea şansă de mântuire.
Îmi pare bine că te simt aproape. Mi se ia aproape jumătate din teama aceasta stranie şi de neînlăturat pe care o încerc.
Deocamdată mulțumesc lui Dumnezeu că (încă) este bine. Să vedem ce va urma.
Oamenii continuă să alerge în jurul meu de parcă au venit să se stabilească aici pe pământ, pentru veşnicie. De parcă nimicurile de fiecare zi ale oricăruia dintre noi, ar fi cele mai importante principii din univers.
Şi numai când dau față în față cu realitatea morții, au un şoc asemănător cu al meu şi le este greu să-şi mai revină.
Căpriana este oaza mea de speranță, către ea alerg şi pe aceasta nu mi-o va lua nimeni de

lângă mine.
Din cauza dumitale, mă consider fericit în această nefericire a vieții mele.
Cu toată dragostea, Sebastian

Mă opresc adesea din treburi şi privesc motanul care stă cuminte în fața sobei, pe un maldăr de dosare vechi cu care aprind focul, semănând cu un mandarin pierdut în meditație şi pe care, muritorii nu îndrăznesc să-l deranjeze. Absent la toate, împăcat cu toate.
Ieşit din atmosferă şi rătăcind prin spații siderale, de neatins celor de rând. Mă mişc prudent dar nu mă ia în seamă, de parcă amândoi facem parte din universuri incomaptibile.
- Spune, măi şi mie, măcar aşa din timp în timp la ce concluzii ai ajuns, să văd dacă merită sau, dacă pot să te imit.
Mă aude vorbind, clipeşte scurt, semn că nu trebuie să îmi acorde nici o atenție şi se cufundă din noi în meditația lui.
- Tu trebuie să fii un adept al lui Confucius, cu gândul departe de rânduielile lumii acesteia şi dacă ai putea, la ora mesei ai fi în stare să-ți iei farfurioara cu care să umbli prin vecini după un strop de mâncare. Ce-o fi, numai să-ți amăgeşti foamea.
Renunță la dorințe, ca să te fereşti de dezamăgiri.

Supărarea mea este aşa de mică la scara universului încât nici nu se vede şi, nici măcar nu trebuie amintită. Şi dacă nici pe alții nu îi interesează, înseamnă că ea nici nu există.
Supărarea mea nu există!
Trebuie să îmi bag în cap această aserțiune, ca să înfrunt mai uşor viitorul.
Un bob de nisip mai mult sau mai puțin, nu contează.
Şi totuşi viața, această candelă plăpândă de sorginte divină, primită ca să o transmit la rândul meu, înainte de a pleca de pe această planetă a suferinței, care este Pământul, mă înfricoşează la rândul ei pentru eşuarea mea lamentabilă. Dar dacă nu m-am gândit şi nu am fost în stare să fac un pas înainte la momentul propice, acum toate vorbele sunt de prisos. Răscumpărarea nu se mai află la îndemâna mea. Un ins ca mine şi un motan mai înțelept, care stau față în față, părând a fi de acord asupra lucrurilor care nu pot fi puse niciodată de acord, unul cu celălalt.
Sunt sigur că şi el îşi pune întrebări care, pentru el, sunt poate mai importante decât ale mele şi, la care tot el găseşte, probabil, mai uşor decât mine, răspunsurile. Şi totuşi conviețuim în cele mai bune condiții. Dar oamenilor cât le va mai trebui să ajungă la concluzia că şi pentru ei, mai important este să trăiască, decât să încerce cei mai puternici, să îi omoare pe cei mai slabi?
Şi acum vine partea cea mai grea, pe care am lăsat-o special la urmă şi despre care nu voiam să scriu nici un cuvânt. Probabil că însemnările mele vor deveni şi ele mai rare de acum încolo, pe măsură ce... trece timpul, să zicem.
De o bună bucată de vreme, mă bântuie o durere de cap pe care nu prea am luat-o în serios. Un fel de... nici eu nu ştiu cum să mă exprim să mă fac înțeles. Închipuiți-vă ca o adiere de curent care vă străbate capul, mişcându-se agale, dintr-o parte în alta. O simt ba în creştetul capului, ba la ceafă, ba trecându-mi frontal de la o tâmplă la cealaltă. Ca şi cum şi-ar căuta un loc unde să se aşeze. Adiere care s-a transformat cu timpul într-o durere continuă, din ce în ce mai persistentă. Cel puțin până acum eram obişnuit ca de curent să mă doară puțin capul în zona occipitală, de gălăgie sau surmenaj în zona lobilor frontali, iar de supărare în creştet. Şi pentru că întotdeauna am avut mai multă încredere în tratamentul naturist decât în medicina alopată, am încercat să aflu singur remediul, dar nu am reuşit.
Ştiu de când eram copil că durerea de cap trecea aproape instantaneu dacă îmi puneam felii proaspăt tăiate de cartofi pe frunte şi mă legam cu un prosop. Am avut iarăşi situații când pentru o durere mai rebelă de cap, era suficient să fac câteva seri, baie fierbinte la cap înainte de culcare. De data asta uşurare nesemnificativă însoțită de ciuda nereuşitei. Am mai încercat frecție abundentă cu spirt înainte de a mă băga în pat, dar tot degeaba. Mai mult m-am sugestionat că voi reuşi, dar nu a fost să fie. Şi am oroare de remediile cărora li se supralicitează calitățile printr-o reclamă inoportună. Ceea ce nu este nici onest şi, nici nu ar trebui să se întâmple. Dacă mă doare un dinte, iau calmante şi îmi alină durerea doar până când ajung la dentist. Dar cauza durerii, dintele cariat să zicem, rămâne mai departe izvorul altor dureri până când este vindecat sau extras. La ce mi-ar folosi să mă îndop cu

analgezice care nu elimină cauza ci doar amorțesc locul, ca să nu mai simt, un timp, durerea?
M-am gândit de unde să fi căpătat eu această durere şi mi-am adus aminte că totul mi se trage de la un pocinog, de la o altă ispravă a mea, petrecută cu un an în urmă pe la sfârşitul lui octombrie. Am fost chemat la o pomană în amintirea tuşii Marilena, de la care cumpărasem casa şi căreia îi port şi acum o pioasă amintire. Toate bune şi la locul lor. Țin minte ca acuma că înainte de a mă ridica de la masă, am vrut să mai beau un pahar, am auzit în mintea mea: Nu! -, dar n-am dat nici o importanță, pahar mic, vin cu sifon, oricum nu mă îmbăt şi l-am băut. Ajuns acasă m-am culcat în Soledad, spațiu deschis, fără nimic pe cap şi, când m-am trezit, mi-am simțit capul prins într-un cerc de răcoare. Răcoare care apoi s-a transformat într-un cerc de frig şi iată-mă aici unde sunt acum. Totul pare o simplă întâmplare, cât se poate de banală, dar uite cum se înlănțuie amănunt după amănunt şi acum...
Au fost oameni care pe front au rezistat gerurilor cumplite de la Stalingrad şi după ce s-au eliberat, la un an sau doi, au răcit într-o stație de tramvai în Bucureşti, unde temperatura nu este aşa de scăzută. Acelaşi organism care rezistă la o probă de foc, dar care, după ce îşi iese dn formă, se întâmplă să cedeze la o încercare din cele mai minore.
Gata cu lamentările, Sebastiane!

<u>Şi morții au nevoie de liniște</u>

Am fost zguduit de o altă întâmplare tristă. Întâmplare care m-a făcut să mă gândesc încă o dată cât de orb poate să fie destinul uneori.
Nicu lu' Dragavelea lucra la o fabrică de cherestea şi când venea acasă după schimbul doi, ajungea tîrziu, cobora din autobuz o stație mai devreme şi tăia de-a dreptul prin cimitir. Ca să-şi facă mai mult curaj, luase obiceiul când trecea pe lângă mormântul lui Neacşu să strige din mers, fără să se uite înapoi:
- Bună seara, Neacşule, ce mai faci, cum o mai duci?
Azi aşa, mâine aşa, povestea şi altora cum de nu se teme el să treacă el noaptea prin cimitir până într-o zi când s-au hotărât doi tineri să-i joace o festă. S-au ascuns după un nuc bătrân şi când l-au văzut trecând şi strigând:
- Bună seara, Neacşule, ce mai faci, cum o mai duci? - unul din ei l-a strigat: pe nume:
- Vino-ncoace măi Nicule, să mai stăm şi noi nițel de vorbă. A tăiat-o la goană, nu s-a mai oprit până acasă, a spus şi alor săi, cu sufletul la gură ce i s-a întâmplat, a tras o sperietură nemaipomenită, nu a mai avut poftă nici de mâncare, nici de băutură, s-a îmbolnăvit, a căzut la pat şi i-a fost din ce în ce mai rău. Tinerii s-au speriat, i-au făcut o vizită şi au încercat să-i explice:
- Nene Nicule, noi doi te-am speriat, ne-am pitit după nucul ăl bătrân, nu am vrut să-ți facem nici un rău şi eu am strigat după dumneata:
- Vino-ncoace, să mai stăm şi noi nițel de vorbă, aşasă ştii, că noi am fost.
- Mulțumesc măi copii, eu ştiu că voi vreți să mă ajutați. Dar nu ați fost voi. Ştiu sigur pentru că i-am recunoscut vocea. El a fost şi m-a chemat la el. Asta e.
Şi când a căpătat convingerea că nimeni nu îl mai poate întoarce din acest drum, nici un doctor, nici o rețetă din lume nu l-au mai putut ajuta.
Şi nu s-a mai putut face nimic.
Morții cu morții, viii cu viii.
Îmi amintesc, eram mic de tot când am auzit o întâmplare asemănătoare, doi elevi de şcoală militară au făcut un pariu, care din ei are curaj să meargă noaptea în cimitir şi, drept dovadă să înfigă baioneta la un mormânt oarecare. Au bătut palma, unul din ei şi-a luat inima în dinți şi ajuns la cimitir, s-a aplecat înfigând cu sete baioneta în pământ.
Dar când a vrut să se ridice, şi-a dat seama că nu mai poate şi, fiind convins că mortul îl trage cu putere la el, a făcut infarct şi a murit pe loc. Ce se întâmplase în realitate? Aplecându-se şi fiind întuneric, şi-a înfipt baioneta prin propria lui manta, care apoi l-a împiedecat să se mai ridice. Voilà!

Şi morții au nevoie de liniştea lor iar noi trebuie să le-o respectăm.
Citesc despre fața nevăzută a Lunii, despre care se scriu cele mai fanteziste lucruri, sau mai bine zis nu se scrie nimic serios. Despre fața nevăzută a Lunii şi despre acel misterios satelit de diamant (!) care o înconjoară şi asupra căruia se păstrează o tăcere stânjenitoare. De ce ne arată Luna în permanență o singură față a ei? Nu pentru a stimula curiozitatea noastră cea de toate zilele? Câte calcule ar trebui să facă cineva să ajungă la o cât de sumară înțelegere a principiilor care permit Lunii să ne ascundă mereu una din fețele ei? Statele care dispun de tehnologie cosmică, fac experiment după experiment dar şi pregătiri pentru instalarea unei stații orbitale interplanetare, în stare să devină operațională în numai câțiva ani. Sigur că sunt foarte importante cercetările de explorare a cosmosului, dar şi dorința marilor puteri de a muta în cosmos hegemonia celui mai puternic, este cât se poate de transparentă.
Dar cui nu i-ar plăcea să călătorească până la bordul unei astfel de stații şi, mai departe să petreacă un sejur de câteva zile în cosmos şi să privească Pământul de la câteva sute de chilometri depărtare?
Pentru zborul după care tânjeşte de când s-a născut, omul nu are la dispoziție decât fantezia şi gândul care îl poate duce instantaneu, în orice punct al universului doreşte. Dar rămâne cu handicapul unei cunoaşteri aproximative şi iarăşi se întoarce de unde a plecat. Iată de ce îmi place să închid ochii şi să mă închipui zburând în cosmosul care ne înconjoară cu atâtea şi atâtea incitante mistere. Pentru că una este să citeşti descrierile cosmonauților, cenzurate şi ele, sau ale scriitorilor de science-fiction şi alta să vezi, şi eu îmi închipuiam că văd cu ochii minții, de sus, această Terră bântuită de tot felul de răutăți şi meschinării, dar pe care se țes şi cele mai cutezătoare idei de zbor.
Când eram mai tânăr, mă fascinase ideea unei motociclete zburătoare, o miniavionetă de două locuri, folosită în Australia pentru paza turmelor de oi, şi care, deşi nu se ridică la o înălțime prea mare, nici nu dezvoltă viteze sonice, avea o ținută zveltă şi grațioasă iar la înălțimea la care zboară, nu o paşte nici un fel de pericol, nu e nevoie nici de permise şi nici de alte autorizații birocratice cum ar fi cea de survol, nici de aeroporturi pentru decolare sau aterizare şi aşa mai departe. Şi ce ciobăniță frumuşică îi făcea reclamă probând-o în rulaj, în zbor şi readucând la un loc mioarele care se depărtau prea mult de grosul turmei.
Atunci mi-am dorit cu adevărat să devin şi eu cioban în Australia. Dar n-a fost să fie. Deşi nu ştiu dacă m-ar fi primit din cauza studiilor.
Un timp iarăşi m-au pasionat aparatele de zbor ultrauşoare, cu aripă delta şi cărora la nevoie le puteai opri motorul, plutind timp îndelungat după curenții de aer din atmosferă. Nu vă mai spun că în tinerețe m-am înscris la şcoala de zbor cu motor de la Strejnic, dar din cauza vederii a trebuit să abandonez.
Mai târziu visam că vehicolele individuale de zbor pe pernă de aer, care nu mai sunt de mult o minune a tehnicii şi nici nu puteau să coste prea mult, aveau să coboare de pe planşetele proiectanților şi de pe pistele de probă, în vitrinele magazinelor de specialitate şi, să devină accesibile oricărui amator.
Dar nici asta, n-a fost să fie.
Când mă ambiționam mai mult, promiteam solemnn (!) să proiectez şi să contruiesc un avion personal super-uşor pe care la nevoie să-l poți plia într-un geamantan obişnuit. În schimb mi s-a întâmplat de mai multe ori, să mă visez zburând, cu mâinile întinse şi, la fel ca sportivii la triplu salt, făceam în aer mai mulți paşi continuându-mi astfel zborul şi simțind o satisfacție pe care nu o pot descrie în cuvinte.
Am reuşit, am reuşit! - strigam eu triumfător, după care mă trezeam decepționat că nu zburasem decât în vis.
Şi ca de fiecare dată după atâtea escapade şi tentative de evadare în spații eterate şi la altitudine, cobor din nou cu picioarele pe pământ, unde câinele pare că mă iubeşte din ce în ce mai mult. Mă latră alarmat ori de câte ori ies din curte şi se bucură atât de expansiv când mă apropii de el, încât trebuie să îi acord în fiecare zi un timp din ce în ce mai mare pentru discuția noastră în doi.
Hămăie, dă din coadă, îmi linge mâinile, mă sărută pe obraji, scheaună – el de fapt îmi vorbeşte – şi nu stă o clipă locului.
Ar fi în stare să țopăie nu ştiu cât timp în jurul meu, ca să-mi facă plăcere, intru şi eu în jocul lui dansând, deşi numai de dans nu-mi arde mie acum şi mă pretez chiar de mai multe ori pe

zi la acest fel de dialog.
- Măi cuțule, eu sunt mai prieten cu tine decât cu vreun om. Aşa e?
- Ham, ham.
Ori de câte ori îl întreb ceva, se bucură ca un copil pe care îl tratezi ca pe un om mare, dă din coadă, mă priveşte în ochi încercând să ghicească ce mi-ar place sau ce ar trebui el să răspundă.
- Mi-ai acoperit cea mai mare parte din singurătatea mea năroadă, iată sunt atâția ani de zile de când nu te am decât pe tine.
- Ham, ham, ham.
- Ție pot să-ți spun măi cuțule, dar altora nu. Nimeni nu trebuie să ştie dacă mi-a fost sau nu greu. Şi cât de greu. Mă mai descarc şi eu de supărări în fața ta, că nu am pe altul.
Se copilăreşte înduioşător şi se arată atât de temător să nu mă supere cu ceva, că-l simt totdeauna gata să se plece, la orice gest mai brusc al meu, căutându-mi în permanență mâinile pe care să-şi depună omagiul supunerii sale totale.
La fel cum îl vedeam pe Charlie Chaplin din perioada filmelor mute, care după fiecare ispravă care stârnea hohotele de râs ale spectatorilor, scotea inevitabil pălăria din cap, semn al bunelor sale intenții şi bunăvonței sale de nedezmințit.
Nu plec fără să dau bună ziua şi celuilalt, bătrânul.
- Tu ce mai faci măi, martalogule?
- Ia uite cine vorbeşte!
- Ai dreptate. Suntem doi martalogi de care nu mai ține nimeni cont.

<u>Aş fi eu în stare?</u>

Dragă domnişoară Căpriana,
Îți scriu mai rar dar mă gândesc la dumneata din ce în ce mai mult şi te simt aproape de mine. Am traversat o perioadă nu prea fastă, mă aşteptam la plămâni să-mi dea ceva bătaie de cap sau la vedere. Dar supărările au venit din partea unor dureri de cap mai insistente ca de obicei. O răceală de care mă fac singur vinovat, nu îmi mai dă pace de la o vreme şi mă împiedecă să lucrez. Durerea în sine nu este prea mare, eu o consider suportabilă, dar fiind prezentă continuu, mă agasează că nu mă pot concentra. Medicamentele nu ajută la nimic şi singura soluție pe care o am la dispoziție, este să mă plimb, încercând să fac abstracție de ea. Bântui ca o stafie ulițele satului, parcă am şi început să mă clatin puțin, este prea devreme pentru baston, dar dacă va fi nevoie, o să-mi iau şi baston pentru sprijin.
Privesc în jurul meu, numai frig şi singurătate la propriu şi la figurat, de care am început să mă satur şi, îndrăznesc acum să mă confesez, că afară de dumneata, nu mai am pe nimeni, mă tem să nu mă aştepte vremuri şi mai grele.
Seara când mă culc, îmi închipui că eşti alături şi îți simt mâna subțire şi catifelată răcorindu-mi cu dragoste fruntea înfierbântată.
Mă consolez cu gândul că alții o duc mai rău decât mine şi nu au parte de boarea mângâierii dumitale. Pentru că totdeauna se află alături de noi alții care o duc mai greu şi, ei la fel se gândesc că nu sunt, poate, cei mai deznădăjduiți oameni din lume, ca să nu dispere şi ei din neputință. Cu drag, Sebastian

Dragă domnule Sebastian,
Am primit rândurile dumitale şi mă simt ca o infirmă pentru că nu îți pot fi de mai mare ajutor. Te rog să mă crezi că aş fi gata să-ți iau locul pe patul suferinței, ca să fiu şi eu

folositoare unei ființe dragi.
Curaj, îndrăznesc să spun, dragul meu domn Sebastian: marile curse le parcurg numai cei într-adevăr curajoşi! Curajoşi şi singuri. Nici un pisc nu se cucereşte în tandem. Văzută sau nevăzută, zeița Victoriei îl aşteaptă pe câştigător, numai la capătul cursei. Ea este aceea care îi va schimba cununa suferinței cu cea a biruinței.
Nu oricine poate să se ia de piept cu destinul, iar eu voi sta alături de dumneata în toate încercările.
O durere de cap nu înseamnămai mult decât o durere de cap şi medicina noastră clasică sau tradițională are leac şi de cojocul ei. Toate gândurile mele bune se vor îndrepta de acum numai către, îndrăznesc iarăşi să-l numesc pe dragul domn Sebastian, lupul meu singuratic şi, inimile noastre vor reuşi să iasă învingătoare din această nedreaptă şi inegală încercare.
Să ne rugăm împreună la aceleaşi ore şi efectul rugăciunilor noastre se va dubla. Pentru că Dumnezeu trimite omului numai cele care îi sunt de folos. El îi iubeşte pe toți copiii Săi şi nu ne va lipsi de mila şi îndurarea Sa până la capăt.
Orice încercare are miza ei şi puntea pe care o are de trecut dragul meu domn Sebastian, este poate cea mai importantă din viața sa.
Pentru că una este să traversezi o baltă sau un lac obişnuit şi, cu totul alta să ridici ancora şi să traversezi o mare plină de talazuri.
Alături veşnic de suferindul meu prieten, Căpriana

Cuptorul suferinței face să strălucească virtutea, acolo unde ea există cu adevărat. Dar este şi un izvor al înțelepciunii pentru cine ştie să ajungă la ea. Şi tot suferința este aceea care îi face pe unii oameni mai buni iar pe alții, mai răi. Nimeni nu aleargă în mod conştient după suferință dar sunt oameni care acceptă şi nedreptatea şi suferința cu stoicism şi aceştia vor fi cei mai fericiți.
Doi frați se ceartă pentru o pârlită de moştenire, unul din ei, cel mai mic, acceptă strâmbătatea şi pe el îl mângâie Dumnezeu învrednicindu-l cu o sănătate mai bună dar şi cu multe alte împliniri. Celălalt îşi petrece viața alergând după avere cu orice preț, face împrumut după împrumut, ajunge mai sărac ca la început şi tot fratele cel mic, sare în ajutorul său. Orice fiară îşi potoleşte pofta, numai omul lacom, niciodată. Cade bolnav, tot cel mic îl îngrijeşte iar el, cel mare, rămâne mai departe invidios că celălalt a fost mai norocos decât el. Atunci la ce i-a folosit lui suferința, dacă a trecut prin viață, cum spune proverbul, ca gâsca prin apă?!
Mai departe încerc să mă adaptez la noua mea stare care nu este una dintre cele mai fericite. Ieri mă duceam după cumpărături când m-a oprit State Panduru:
- Ai micşorat pasul, domnu' Sebastian.
- Nu mor caii când vor câinii.
- M-ai făcut câine, domnu' Sebastian.
- Nu. Ți-am spus doar un proverb.
De ce simt unii oameni nevoia să mărească suferința altora când îi văd la necaz? Am plecat mai departe, supărat mai mult pe mine decât pe el. Pentru că răspunsesem la o provocare, cu o altă provocare şi ne despărțiserăm ca doi duşmani, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Dar atunci pe loc nu am găsit nimic altceva mai conciliant să-i răspund. Ori pe subconştient, eu nu mi-am dorit altceva decât această replică agresivă, care, trebuie să recunosc, nu-mi face cinste.
Marcasem, cu sau fără voie, un punct. Dar împotriva mea. Nu. Nu m-am exprimat corect. Mai bine zis, fiara din mine marcase un punct împotriva mea. Cum se întâmplă de obicei, la cădere, caracterelor cholerice.
Când am mai mult de alergat în timpul zilei, noaptea dorm ceva mai bine şi parcă nu mă mai supără nimic. În schimb dimineața, durerea de cap mă ia în primire ca o ştafetă care mă aşteaptă răbdătoare la locul întâlnirii. Şi cu toate astea, mi-am pus în cap să trec şi pe la Dispensarul medical pentru un consult, deşi ştiu că o să-mi dea o rețetă cu buline de tot felul, buline care nu vindecă, fiindcă nu pot să vindece.
Şi mai trebuie să recunosc că durerea mea de cap nu este constantă. Sunt perioade în care mă lasă în pace, de parcă nici nu ar fi existat.
- Vezi Sebastiane, că nu te mai doare deloc, capul? Dar degeaba încerc eu să mă amăgesc

că îndată reapare, şi mă pune din nou în derută, spulberându-mi şi bruma de încredere care îmi mai rămăsese.

În jurul meu copii sărmani caută după fiare pe câmp. Îi văd trecând cu câte o sapă cioantă, cu hainele rupte şi, de cele mai multe ori, desculți. Alungă câinii vagabonzi şi flămânzi care îşi fac veacul tot la groapa de gunoi după mâncare şi încep să sape la întâmplare, poate dau de vreo bucată de şină, de vreun fier ruginit sau de o cratiță veche, aruncate de gospodari.
- Şi cum vă plăteşte măi copii, fierul vechi?
- Ar fi cum ar fi, nene, dar are cântar cu magnet şi ne mai fură şi el din greutate. Şi e singurul loc unde ne primeşte cu fierul vechi.
Meschinăria unor semeni de-ai noştri, nu cunoaşte margini. Dar tot aceiaşi copii mai sar gardul în câte-o ogradă când ştiu ei că nu e nimeni acasă, după câte un tuci sau găleată şi aleargă să le vândă ca să-şi cumpere pâine. Pentru ei sau pentru altcineva bolnav din familie. Sau dacă au timp, îi mai bat şi nucul sau îi culeg cireşele dacă e timpul lor, ori le strâng rufele puse la uscat dacă se întâmplă să fie. Oricum, nu pleacă niciodată cu mâna goală. Nu mai vorbesc de gospodăriile despre care se află că au rămas nelocuite, fie şi numai câteva zile, că atunci părinții lor sunt în stare să le golească una două, ca pentru văruit.
Un sătean îşi cumpărase loc de casă pentru copii, ridicase acolo o locuință şi până să-şi dea seama ce şi cum, i-au furat din vechea locuință şi soba de teracotă, în timpul nopții desigur. Aşa se face că tot ei îşi pun în cap gospodinele care-i alungă şi-i măscăresc de mama focului, în special când îi văd la uşa bisericii pentru o bucată de colac sau ceva colivă:
- Mi-ai furat pirostriile şi cazanul de rufe, prăpăditule şi le-ai dat la fier vechi. Nu m-am dus eu să le caut şi a trebuit să le mai plătesc o dată de parcă le-aşi fi cumpărat de noi? Şi de multe ori i-am auzit pe săteni plângându-se de ei:
- Aveam spalieri de metal la vie şi mi-au scos o groază din ei şi i-au vândut.
- Eu aveam o bucată de țeavă înfiptă la hotarul cu vecinul, să nu ne mai certăm unde se termină locul lui şi unde începe al meu. Pas' de-o mai găseşte!
- Eu cumpăsem nişte suluri de sârmă împletită pentru gard şi după prima noapte, gata, a dispărut. Am găsit-o la punctul de colectare, am mai plătit-o o dată şi am pus-o sub lacăt până m-oi apuca de treabă.
Am aflat de la una din cele mai sărace gospodine ale acestei etnii că-şi rupsese de la gură să poată creşte un porc. Şi când se pusese şi el pe picioare şi arăta mai bine, l-a găsit acasă mort. Otrăvit de vreun vecin sau vecină invidioasă, după vechea menatalitate: dacă n-am eu capră, să n-aibă nici vecinul! După ce că trăiesc aşa cum trăiesc, se mai şi trag în jos unul pe celălalt, nu care cumva să apuce vreunul din ei să se ridice, cât de cât mai sus. Sau să o ducă mai uşor. Pe unii din aceşti copii îi duc părinții la şcoală, dar pe urmă tot ei îi opresc pentru ajutor pe lângă casă.
Oftez şi trec mai departe.
Aş fi eu în stare, dacă aş putea, să schimb destinul meu cu al unuia din aceşti copii, care nu sunt vinovați de condițiile în care cresc?!

<u>Cine nu ia taurul de coarne...</u>

M-am internat la spitalul județean şi nu prea am condiții să-mi continui însemnările. Doctorița de la dispensar a spus că nu mai este timp de aşteptat şi a chemat salvarea. De-abia am mai avut timp să-l anunț pe băiatul vecinului, Cătălin, să aibă grijă de câini şi de pisici în lipsa mea. M-am urcat fără prea mult chef pe targa dinăuntru şi am contemplat fără nici un gând precis tavanul şi imaginile fugare care îmi treceau pe dinaintea ochilor, că geamurile fiind ceva mai înalte, nu puteam să privesc decât vârfurile salcâmilor care rămâneau în urmă, retezate parcă de o secure imaginară.

Retezate de o secure.
Aşa cum se retează orice firicel al acestei vieți când îi vine vremea. Am fost destul de pesimist la internare, pesimist sunt şi acum după circa zece zile de radiografii, encefalograme, radioscopii, endoscopii, electrocardiograme şi analize de tot felul în urma cărora doctorii păreau cu toții indecişi. Sau mai degrabă, puşi în încurcătură: De când mă doare capul, din ce cred eu că provine această durere, le-am spus absolut totul, inclusiv convingerea mea că am contractat această răceală dormind într-un spațiu descoperit şi fără să am ceva pe cap.
Parcă ar fi de acord cu toate, mai puțin cu acest val de răcoare şi apoi de răceală pe care-l simt plimbându-mi-se prin cap dintr-o parte în alta. Ca şi cum aş fi un scriitor, iar dânşii, juriul în fața căruia am prezentat manuscrisul, manuscrisul vieții mele, iar ei după ce l-au citit, exclamă profesionist: - Aşa ceva nu se poate întâmpla în realitate. Noi suntem medici cunoscători.
Din toate analizele de laborator, eu sunt clinic sănătos şi ei sunt pe punctul să-mi dea drumul din spital, numai că slăbiciunea care mă afectează permanent, se vede cu ochiul liber, altminteri ar crede că simulez. Rămân deocamdată sub observație şi mă îndoapă cu injecții şi pilule de tot felul.
Sunt internat într-o rezervă împreună cu alți patru bolnavi. Când mă pregătesc să iau pilulele, merg la fereastră cu un pahar de apă, le palmez cu destulă uşurință, beau apa şi apoi scap de ele în timpul zilei. Injecțiile le fac două asistente. Pe una din ele, am "convins-o" destul de discret, i-am pus nişte bani în buzunar şi m-am plâns că injecția de data trecută m-a durut rău, rău de tot, în timp ce îi făceam semn fără să mă vadă colegii de cameră, că nu mai vreau deloc injecții. Cea de a doua soră a rămas însă incoruptibilă şi cum deschide uşa, spune tare să o audă toată lumea:
- Poftim la injecție, domnu' Sebastian.
Apoi am început să le spun tuturor că durerile au slăbit încet, încet şi apoi că au dispărut cu totul. Parcă asta aşteptau şi ei de la mine:
- De ce nu ne-ai spus domnule de la început, uite că arăți ceva mai bine acum. Gata, îți facem formele pentru ieşirea din spital.
Ei erau bucuroşi că pot scrie în fişa zilnică: „starea sănătății îmbunătățită" iar eu şi mai bucuros că mă întorc acasă. Lipsea însă, mi-am dat seama după şuşoteli, medicul şef să pună o semnătură pe care nu şi-a asumat nimeni răspunderea să o dea „pentru", aşa că am mai întârziat o zi şi acum iată-mă din nou acasă cu mâțele şi câinii care fac un adevărat tărăboi, certându-mă fiecare în felul său pentru o atât de lungă absență.
În special corul mâțelor m-a impresionat în mod deosebit, concert în toată regula, în timp ce eu mă fream să nu le calc.
Mai departe, încerc să înțeleg care ar putea să fie câştigul suferinței mele şi încerc să-mi reiau tabieturile mințindu-mă că mă simt într-adevăr mai bine. Dar o fac cu totul şi cu totul inabil, ceea ce, trebuie să recunosc, mă irită. Purtarea celorlați semeni față de mine, atunci când o dezaprob, nu mă afectează cu nimic, oricât ar fi de reprobabilă. Însă când este vorba de propria mea conduită, mă mustru cu destulă severitate şi nu caut circumstanțe atenuante.
Nu mai am chef de nimic şi mă gândesc cu multă duioşie la Căpriana, pregătindu-i în gând o scrisoare. Ultima de fapt. Şi trebuie să recunosc că în toată această perioadă, ea a fost jalonul la care m-am raportat cu toate cele care mă privesc. Dar şi dramatizând puțin, că nu se poate altfel. Asta ca să fiu sincer până la capăt.
Caut sinuozitățile propriului meu comportament pe care îl scrutez ca pe al unui străin şi punându-mi sub lupă toate scăderile, oricât de neînsemnate ar fi ele, constat că cel puțin ipotetic, de multe ori am avut posibilitatea să-mi îndulcesc destinul, în timp ce eu din lene, indiferență, comoditate, ignoranță sau interese meschine, mi l-am înrăutățit. Şi privindu-mă în această oglindă morală, spun cu onestitate: Da, am greşit aici, acolo, dincolo şi aşa mai departe. Dar dacă nu o mai pot lua de la început, acest examen de conştiință, va mai folosi cuiva după mine? Sau poate mie? Să ies în stradă spunând:
- Nu faceți ca mine să nu pățiți la fel?!
Şi ajung la teoria cea mai puțin plăcută mie, a reîncarnării, față de care nu am avut niciodată îndeajuns de mult argumente ca să o combat. S-a făcut iarăşi tapaj cu regresia sub hipnoză dar pe mine unul, nu m-a convins. Subiecții care s-au spus la acest experiment, şi-au

descris toți cu lux de amănunte aşa zise viețile anterioare dar fiecare din ei a fost cineva mare, personaj istoric, comandant de oşti, o celebritate în orice caz. Dar nu am auzit de nimeni să fi spus că a fost muritor de foame, sau ceea ce lumea numeşte un găinar, o puşlama, un om de două parale. Iar somnul hipnotic, trebuie să se deosebească în vreun fel de cel natural. Dacă în momentul interviului, sufletul subiectului a părăsit temporar corpul său, atunci în locul lui vorbeşte duhul cel rău pentru care nu este o problemă să cunoască detaliile solicitate de subiecți, drept dovadă. La fel cred că se desfăşoară şi"convorbirile" de la şedințele de spiritrism dintre un grup de curioşi de exemplu şi ruda unuia dintre ei chemată la „vorbitor":
- Unchiule, eu sunt cutărică, nepotul tău. Spune-mi ca să te cunosc, de ce sufăr eu?
- Ai căzut de pe prispă când erai mic şi ai umărul strâmb.
Ceea ce este luat de regulă, o „dovadă".
- Am vorbit cu unchiul meu dom'le. De unde era să ştie cineva străin de ce sufăr eu?!
Mai departe mă gândesc că toată experiența câştigată în cursul vieții, să fie transferată dincolo de propriul nostru creier, treptat sau în momentul morții, şi tot nouă să ne fie de folos la timpul potrivit. Evoluția trebuie să aibă un caracter continuu. Cum spunea meşterul Giudică: - Cine se învredniceşte să ajungă în Rai, nu merge la o casă de odihnă, domnu' Sebastian, aşa să ştii. Ieşim prin moarte dintr-un cadru, intrăm în altul, dar evoluția trebuie să continue. Viața presupune mişcare. Stagnarea, moarte.
Sufletul fiecăruia dintre noi trebuie să se întoarcă la Domnul, că de la Domnul şi-a luat viață. Dar trebuie să se întoarcă la fel de curat cum a plecat. Aşa văd eu necesitatea acestei evoluții permanente.
De nu veți primi Împărăția cerurilor ca un prunc, nici voi nu veți avea parte de ea, spunea Mântuitorul, apostolilor. Şi mai departe, nu putem să-L chemăm pe Dumnezeu să ne spună pe înțelesul nostru de ce foloseşte omul atât de puțin, circa zece la sută din capacitatea creierului său şi nu mai mult.
Iar dacă în timpul somnului, sufletul iese într-adevăr din corpul nostru şi merge acolo unde îi este locul, de unde se întoarce pe aşa zisul fir de argint, într-o fracțiune de secundă la trezire, aceasta este cu adevărat o întrebare fascinantă, care naşte la rândul ei zeci şi zeci de alte piste.
De câte ori nu mi s-a întâmplat ca trezindu-mă cineva brusc, să am senzația palpabilă că am intrat fulgerător prin fereastră în propriul meu corp şi, abia după aceea să aud ce se petrece în jurul meu? De exemplu un aparat de radio sau un televizor deschis sau o ceartă zgomotoasă a celor din jur. Fără posibilitatea de a ne aminti şi detalii. Oftez pentru că mai departe mi se obturează restul. Dar dacă ne străduim. ajungem să cunoaştem atât cât a considerat Dumnezeu că trebuie să ştim.
Şi încercând să mă întorc la partea de câştig a suferinței, pentru cineva care acum îşi face intrarea în viață, nu văd altceva decât o concluzie pe măsura cuvintelor Scripturii. Adică:
Vegheați că nu ştiți ora la care vine Stăpânul.

<u>Tot mai mult întuneric</u>

Nici zilele care au urmat, nu au fost mai bune şi apelez din ce în ce mai des la serviciile acestui băiat de suflet al vecinului, Cătălin care nu are mai mult de doisprezece ani.
Mi-am procurat un baston dar mi-a fost ruşine să ies cu el prin sat şi am făcut de probă mai multe ture prin grădină. La început degetele, apoi mâinile au început să-mi tremuri din ce în ce mai tare iar acum observ că şi pasul îmi e mai nesigur şi corpul are un tremur de care trebuie să țin cont.
Parcă nici vederea nu mai răspunde cum trebuie la comenzi, numai că aici mă mint spunându-mi că mă înşel. Apoi au urmat câteva zile de relaxare, uite că se poate şi aşa mi-

am spus eu, dar apoi am dezarmat imediat când s-a instalat din nou durerea de cap.
Am început să mă obişnuiesc cu ideea morții.
O datorie de care nu scapă nimeni.
Fiecare îşi propune să facă mai mult decât ajunge să constate, când se află în pragul morții. Şi cu cât se apropie de această scadență fatală căreia nu i se poate nimeni sustrage, îl cuprind remuşcările.
Mă văd ceva mai tânăr când aveam atâta entuzism cu care aş fi putut muta un munte. Nu, nu se poate ca această experiență de viață pe care fiecare om o dobândeşte luptându-se mai mult cu el decât cu lumea înconjurătoare, să se piardă în neant. Fără să mai fie de folos, absolut nimănui.
Lumea a fost întocmită pe cele mai logice principii, iar dacă acestea ne scapă, nu înseamnă că nu există. Zilele trec şi încet, încet se răspândeşte în tot satul vestea că domnu' Sebastian e grav bolnav săracul de el...
Prind curaj şi continui să fac câțiva paşi în jurul casei după cumpărături, că nu vreau să mă dau bătut. Uimitoare puterea noastră de adaptare când ajungi la voluptatea de a-ți vedea înfrântă propria suferință. Trebuie numai să se obişnuiască omul cu aceste exerciții indispensabile de călire a caracterelor, în aproape orice condiții. În antichitate un copil care s-a născut fără mâini, nu numai că a supraviețuit dar învățase să tragă cu arcul şi încă destul de bine, folosindu-se numai de picioare.
El de ce ar fi fost mai motivat decât mine?!
Dar una este să înveți un cal tânăr să joace în buiestru şi cu totul alta când e vorba de o... gloabă de doi bani ca mine, cum am ajuns eu acum. Dorința de supraviețuire, măcar prin ce lasă omul în urma sa, are de înfruntat ideea aceasta de zădărnicie care îşi face loc în mintea noastră pe măsură ce ne apropiem de moarte.
Şi din nou primesc o palmă din partea soartei care mă readuce cu picioarele pe pământ. Într-una din zile când mă întorceam spre casă de la prăvălie, am auzit pe cineva, pe care de data asta nu l-am mai recunoscut, strigându-mă:
- Bună ziua domnu' Sebastian, ce mai faci?
- ... Mulțumesc.
- Nu prea te simți bine, nu-i aşa?
- Stai liniştit. Are Dumnezeu grijă de fiecare.
- Tot colțos, tot colțos, nu?
Nu am mai răspuns nimic şi am plecat mai departe revoltat.
Revoltat nu pentru meschinăria unora dintre semeni care ar fi gata să te împingă mai repede în groapă, înainte chiar de a-ți da ultima suflare, ci revoltat iarăşi pe mine însumi că nu găsisem un răspuns mai adecvat. Un răspuns din care să se vadă măcar mila, pentru cel care se bucură de suferința mea. Şi încă ceva care trebuie să mă pună pe gânduri: unii din oameni mă văd colțos, deşi ştiu sigur că nu sunt colțos.
Dacă eu aş fi fost un sfânt, sfânt m-ar fi văzut toți. El mi-a arătat însă, că felia pe care mă vede el, este foarte departe de ceea ce mi-am dorit eu să fie.
Cu alte cuvinte, dând la o parte subiectivismul în care m-am împiedecat şi eu astăzi, el mi-a arătat limpede ce mai am de şlefuit în propriul meu caracter.
Dacă...
Adică ce aş mai avea de slefuit, dacă aş mai avea de trăit. Toți suntem fiii aceluiaşi Tată şi astfel de lucruri nu ar trebui să se întâmple. Între Cel Bun şi cel rău, nu există gazdă intermediară. Între a urca şi a coborî, nu mai există alt orizont la care să ne căutăm adăpostul. Fiecare dintre noi se dă cuiva sub ascultare. Şi sluga aceluia suntem. Conştienți sau nu, însă de bunăvoia noastră.
Din acelaşi izvor nu curge şi apă dulce şi apă amară.
Ori într-un fel, ori în celălalt.
Un cristal înseamnă un lucru valoros în sine dar cu cât este mai şlefuit, cu atât mai bine se pune în evidență valoarea sa. Şi cine doreşte cu adevărat calea cea bună, într-o singură zi poate împlini măsura lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi are de luptat cu fiara din el, luptă în care biruitorii se numără pe degete. După părerea mea, viața aceasta i s-a dat omului ca să se străduiască să o merite pe cealaltă. În timp ce noi ne tragem în jos, unii pe ceilalți. De multe ori suntem conştienți de toate acestea, cădem din ce în ce mai des, dar ne ridicăm din ce în ce mai rar, asta e.

Un singur măr putred este în stare să strice o farfurie întreagă de mere bune, iar o farfurie întreagă de mere bune, nu este de nici un folos unui singur măr putred. În toate lucurile, o singură măsură.
Toată grija pentru singurul grăunte de aur pe care reuşim să-l identificăm în noi înşine. Cu atât mai mult când ajunge cineva la râvnitul filon de carate.
Îmi mut din nou gândul la Căpriana de care mă simt îndrăgostit. Îndrăgostit ca un muribund ce sunt.
Am să-i scriu atâta timp cât voi mai fi în stare. Am făcut bine că i-am spus de la început cum stau lucrurile? Dar pe cine interesează corespondența cu o himeră, pe marginea gropii? E ciudată această situație în care mă gândesc cu toată luciditatea, la propria mea moarte. Mi-am făcut socotelile cu privire la toate cele lumeşti: voi vorbi cu preotul şi cu vecinul să se îngrijească ei de partea cea mai puțin plăcută, înmormântarea pentru care m-am străduit să pun deoparte ultimele pensii. Mai greu va fi să le explic de ce nu am pe nimeni care să se intereseze de mine. Dar nici mie nu aş fi în stare să-mi răspund onest la această întrebare. Oboseam din ce în ce mai repede, gâfâiam la cel mai mic efort şi trebuia să mă odihnesc din ce în ce mai des.
Aşa se face că zilele ajunseseră să nu mai fie zile, nopțile să nu mai fie nopți, în sensul în care ne-am obişnuit cu aceste unități de măsură ale timpului. Mă întindeam în pat pentru nimica toată, ațipeam, mă trezeam la cel mai mic zgomot, mă căzneam să realizez ce se petrece cu mine şi ajunsesem să fac cu destulă greutate distincția între vis şi realitate.
Visele erau continui, un fel de cotrobăire perpetuă prin nişte cotloane şi tenebre, cu imagini teribil de clare uneori şi care alternau cu hiatusuri, cu punți tăiate în care rămâneam cu mâinile întinse spre un țărm care se îndepărta mereu de mine.
Pe Căpriana nu am reuşit să o visez niciodată, deşi mă gândeam la ea din ce în ce mai intens. O toropeală de neînțeles pusese stăpânire pe mine şi mă amăgeam că se află la căpătâiul meu, ştergându-mi fruntea înfierbântată de sudorile reci care mă asaltau.
Parcă şi gândurile îmi deveniseră străine, asemenea unor slugi care nu vor vor să mai asculte de stăpânii lor. Mă sculam din pat pentru un anume lucru pe care apoi nu mi-l mai aminteam. Începusem să reacționez ca un robot în derivă. Un fel de numărătoare inversă care se declanşase şi la care asistam neputincios. Pierdusem noțiunea timpului, ajunsesem la o stare de decrepitudine inevitabilă, când nu mai este nimic de făcut.
Ce neputincioşi ajungem Doamne, în fața morții!
Încercam să mă privesc cu ochii unui străin, cu o detaşare de care nu mă credeam în stare în alte condiții. Nu mai simțeam nici un fel de revoltă, nu mai aveam nici o dorință şi, chiar propria mea soartă îmi devenise indiferentă. Dacă m-ar fi întrebat cineva dacă mai doresc sau nu să trăiesc, nu ştiu ce aş fi răspuns.
Pentru această cea mai întunecată şi ultimă parte a vieții mele, mi-am spus că voi dicta lui Cătălin ultimele mele gânduri, atâta timp cât acestea vor mai fi coerente. Dar şi pe minunatul acesta de băiat l-am surprins de mai multe ori făcând ochii mari la câte un răspuns al meu, ceea ce mă făcea să cred că momentul acesta trecuse de mult.
Totul semăna acum cu un fel de cortină, sau cu o clepsidră cosmică din care se scurge timpul.
Timpul la care nu voi mai avea acces în curând.
Timpul pe care mi l-am închipuit ca o sămânță a universului. Univers care a fost conceput pentru fiecare dintre noi, poate chiar şi pentru unul ca mine, care îşi trăieşte acum ultimele lui limte biologice.

<u>Cea mai mare taină</u>

Dragă Căpriana,
Dator sunt acum în ultimele momente lucide ale vieții să îți cer scuze. Aceasta este cea din urmă scrisoare a mea la care tu nu vei mai putea să-mi răspunzi. Nu vei mai putea să-mi răspunzi în primul rând, pentru că nu voi mai fi în viață. Şi iarăşi nu vei mai putea să-mi răspunzi pentru că eu care te-am iubit mai mult decât pe fiica mea, dacă aş fi avut o fiică,

voi lua cu mine această dulce amintire a ta, în mormânt.
Tu te-ai născut ca o floare minunată numai în mintea mea, din iubire, dar şi din teama de moarte în fața căreia nimeni nu este prea curajos.
Tu eşti creația dar şi taina vieții mele.
Şi poate dincolo, pe tărâmul celălalt, aşa cum fiecare dintre noi presupun că se va întâlni cu toate cele ale lui pe care le-a iubit, poate şi noi ne vom întâlni aievea.
Cu dragoste, Sebastian

Epilog

Mă trezesc culcat într-un pat de spital şi privesc pe geam mugurii caişilor înfloriți. Alături pe scaun, cineva îşi rosteşte rar şi de mai multe ori numele, şi eu îl culeg de pe vârful buzelor lui.
- Muşat. Vasile Muşat.
Unde am mai auzit eu numele acesta? Da, psihologul.
Are o mină cuceritoare, un om cu care simt că m-aş putea împrieteni.
- Intelectualii sunt oameni încăpățânați?
Dau din cap afirmativ.
- V-am citit însemnările.
Fac ochii mari.
- Reiese limpede că nu sunteți un om bolnav.
Mai departe îmi face semn să nu vorbesc obosindu-mă. Să fac numai semn da sau nu la ce mă întreabă.
- De ce a murit Nicu Drangavelea?
Răspund şoptit:
- Credea că l-a chemat mortul la el.
- Perfect. De ce a murit subofițerul care s-a dus noaptea în cimitir?
- Credea că mortul îl trage la el.
- Foarte bine. Dar ei amândoi s-au înşelat. Şi-au băgat în cap o idee falsă şi n-au mai putut scăpa nici de ea, nici de efectele ei. Cuvintele lucrează în felul lor.
Simt o rază de speranță înflorind pe chipul meu ofilit.
- Ați dormit în Soledad şi v-ați imaginat că ați răcit, dar n-ați răcit deloc.
Aştept mai departe cu sufletul la gură.
- Pe urmă ați dramatizat: Acum o să mă doară capul, vai de mine, o să mor, ce să mă fac, ce să mă fac şi aşa mai departe. V-ați băgat în cap ideea aceasta nefericită şi capul a început într-adevăr să vă doară. Dumneavoastră singur v-ați comandat pe subconştient durerea de cap cu care ați venit la spital, să dați de furcă la atâția oameni.
Meritam toate reproşurile din lume.
Îmi dau lacrimile dar nu îmi pare rău. Şi sunt sigur că fața mea arăta ca un semn de mirare, mare cât toate zilele.
- M-ați înțeles?
- Da. Sigur că da.
- Nu sunteți bolnav, n-ați răcit, nu vă doare capul şi nu o să muriți. E clar?
- Daaa!
Nu-mi mai pot opri lacrimile.
- Repetați după mine.
- Nu sunt bolnav, n-am răcit, nu mă doare capul şi nu o să mor.
Plâng şi râd în acelaşi timp de bucurie.
- Va mai doare capul acum?
- Nu!
- Prindeți din nou puteri, duceți-vă acasă şi lăsați patul liber pentru cineva care este într-adevăr bolnav.
Îmi întinde o carte de vizită.
- Şi invitați-mă să-mi arătați şi mie Soledadul Dvs.
Duc mâna la frunte. Nu mă mai doare nimic.

Mulțumesc, Doamne, cât de aproape eşti de fiecare dintre noi!

S f â r ş i t